AMIE KAUFMAN
AUTOARE DE BESTSELLERE NEW YORK TIMES
aventura mister
ELEMENTALII
NĂSCUȚI DIN LUPTĂ
corint junior

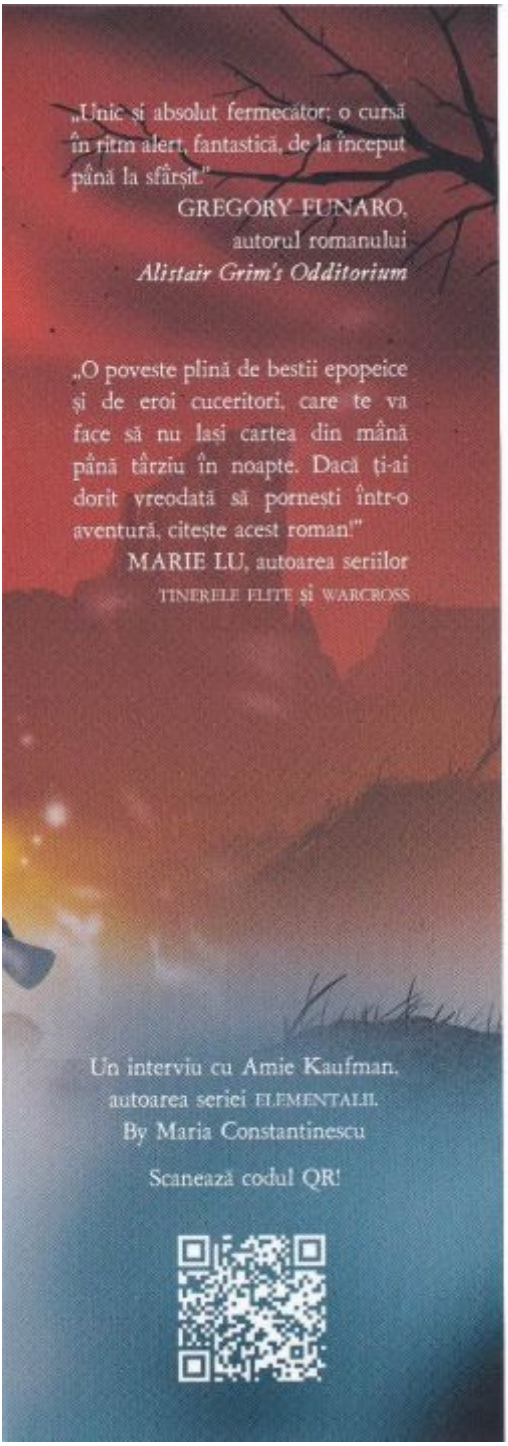
„Unic și absolut fermecător; o cursă în ritm alert, fantastică, de la început până la sfârșit."
GREGORY FUNARO,
autorul romanului
Alistair Grim's Odditorium
„O poveste plină de bestii epopeice și de eroi cuceritori, care te va face să nu lași cartea din mână până târziu în noapte. Dacă ți-ai dorit vreodată să pornești într-o aventură, citește acest roman!"
MARIE LU, autoarea seriilor
TINERELE ELITE și WARCROSS
Un interviu cu Amie Kaufman,
autoarea seriei ELEMENTALII.
By Maria Constantinescu
Scanează codul QR!

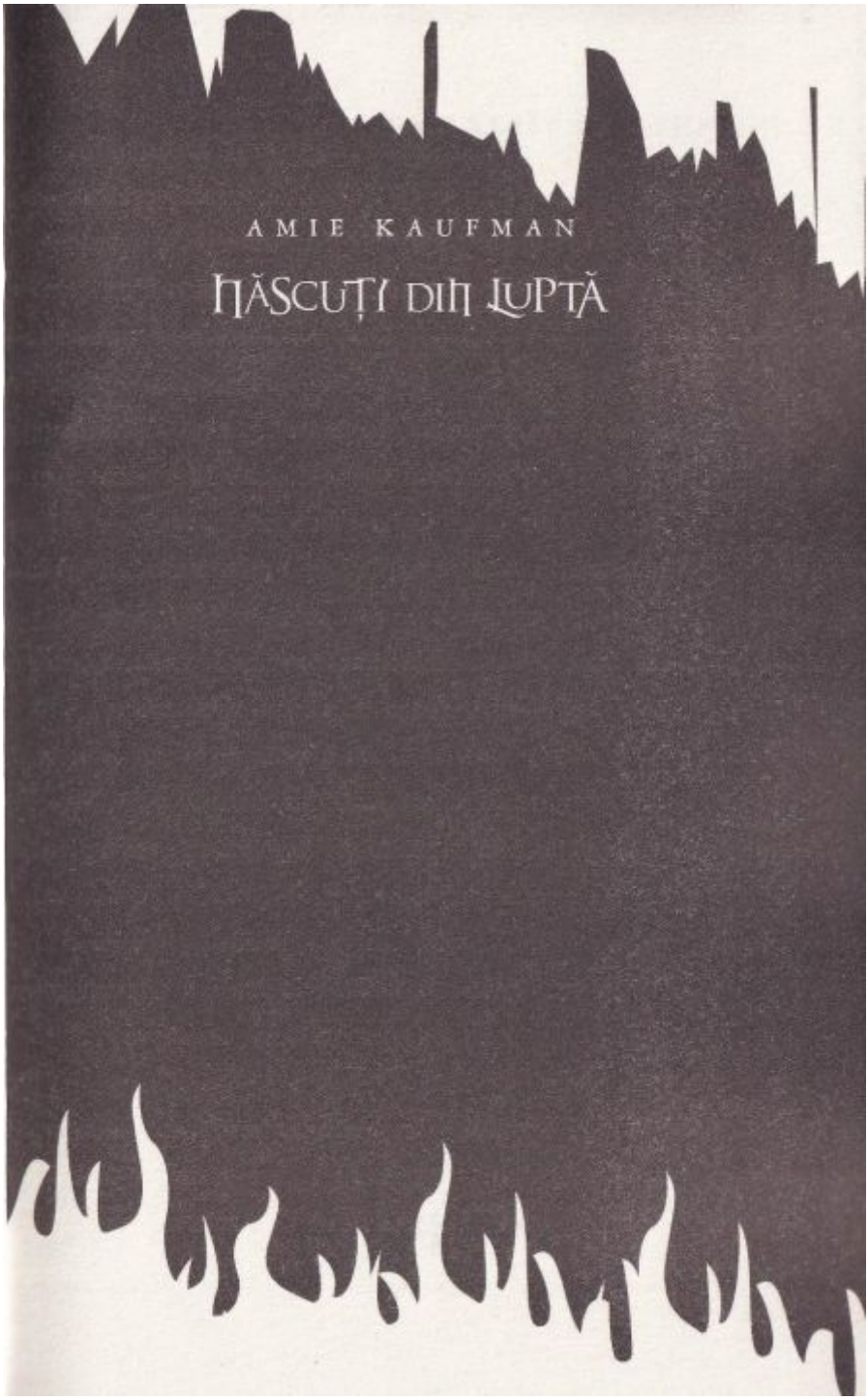
AMIE KAUFMAN
HĂSCUȚI DIN LUPTĂ

Imprint coordonat de
Roxana Geantă

ELEMENTALII

3

HĂSCUȚI DIN LUPTĂ

AMIE KAUFMAN

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

corint junior

Redactor: Alexandra Limoncu, Roxana Dragne
Corector: Antonia Kacso
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu
AMIE KAUFMAN
ELEMENTALS: BATTLE BORN
Text copyright © 2020 by HarperCollins Publishers
Translation Copyright © 2023, by Ioana Radu, Corint Books SRL Romania
Illustrations by Levente Szabo
Jacket art © 2020 by Levente Szabo/Good Illustration Ltd
Published by arrangement with HarperCollins Childrens Books, a division of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.
www.edituracorint.ro | www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAUFMAN, AMIE
Elementalii: născuţi din luptă / Amie Kaufman; trad. din lb. engleză de Ioana Radu. – Bucureşti: Corint Junior, 2023
ISBN 978–973–128–825–3
I. Radu, Ioana (trad.)
821.111

Pentru Kate, care îmi ascultă poveştile cam de când am început să le spun

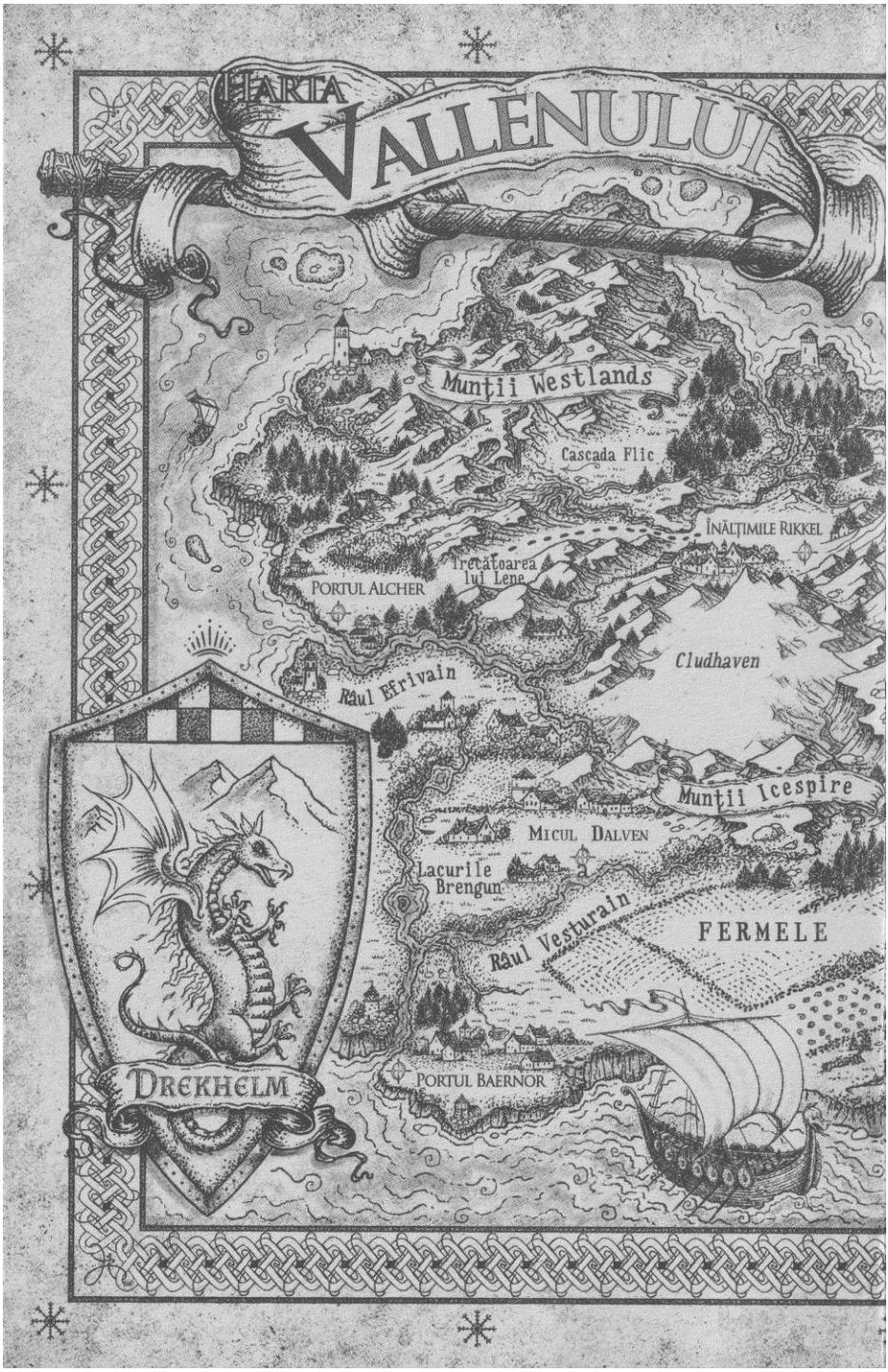
HARTA
VALLENULUI
Munții Westlands
Cascada Flic
ÎNĂLȚIMILE RIKKEL
Trecătoarea lui Lene
PORTUL ALCHER
Cludhaven
Râul Efrivain
Munții Icespire
MICUL DALVEN
Lacurile Brengun
Râul Vesturain
FERMELE
PORTUL BAERNOR
DREKHELM

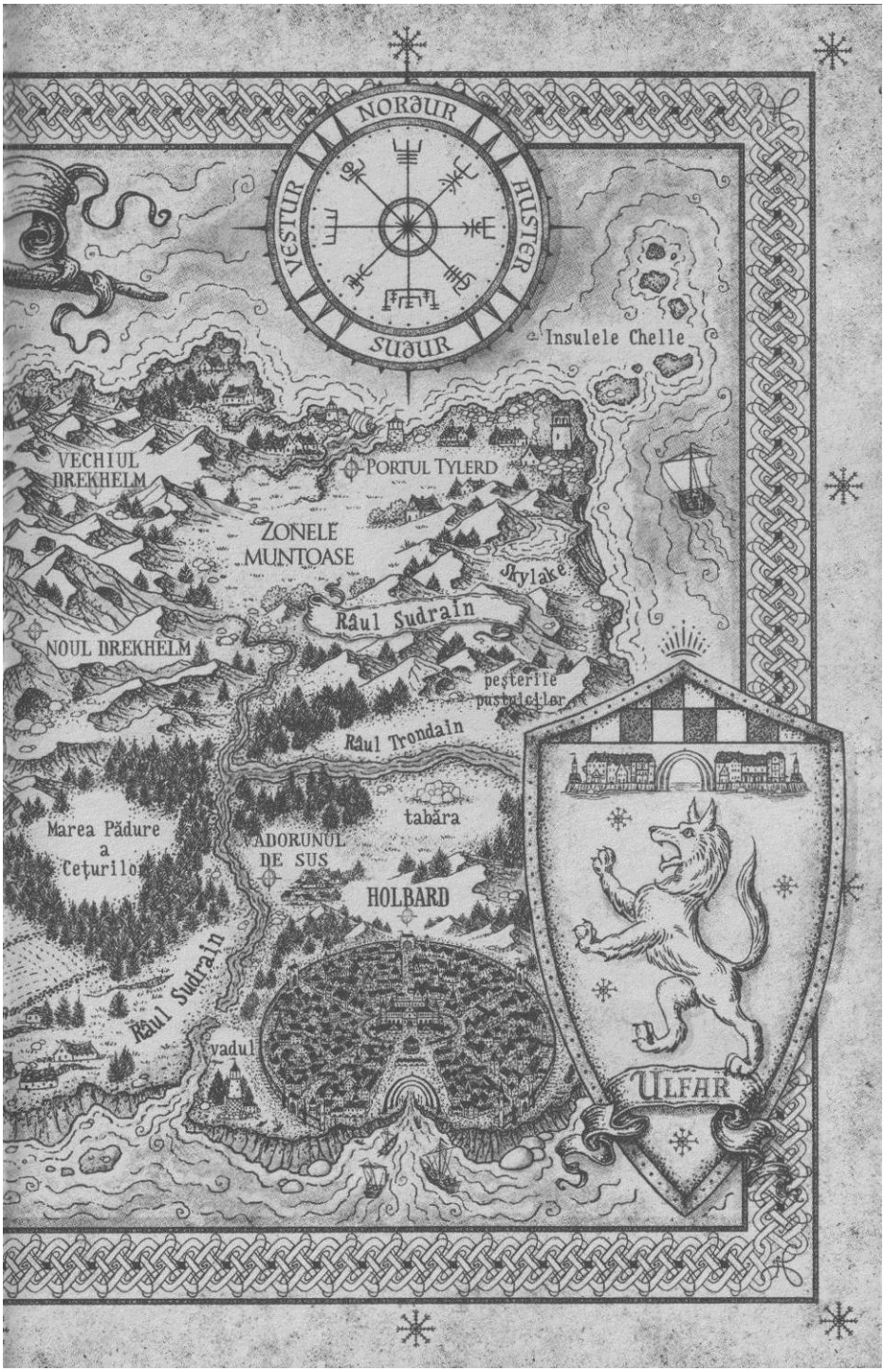
NORÐUR
AUSTUR
VESTUR
SUÐUR
Insulele Chelle
VECHIUL DREKHELM
PORTUL TYLERD
ZONELE MUNTOASE
Skylake
Râul Sudrain
NOUL DREKHELM
peșterile pustnicilor
Râul Trondain
Marea Pădure a Ceților
VADORUNUL DE SUS
tabăra
HOLBARD
Râul Sudrain
vadul
ULFAR

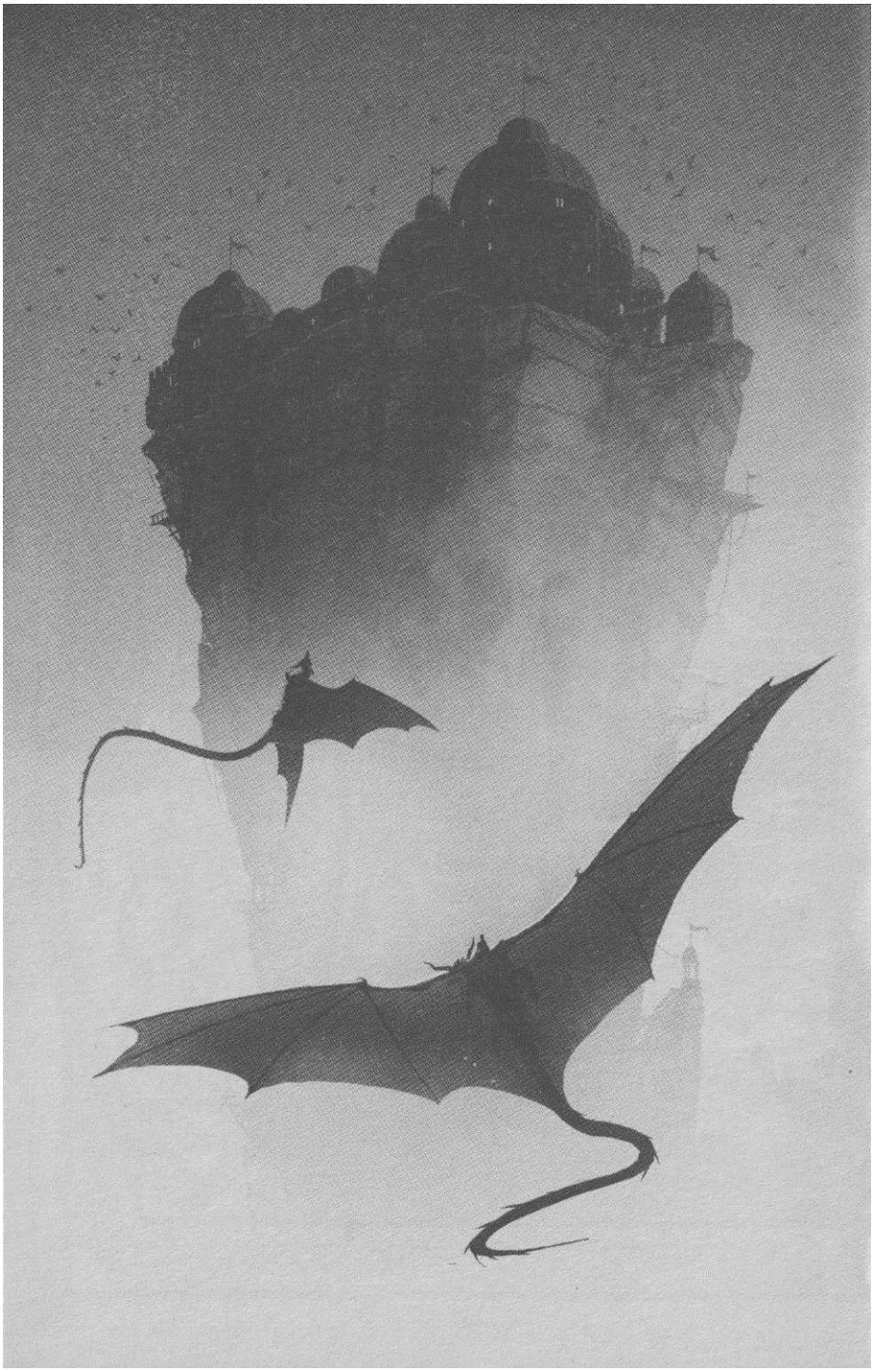

CAPITOLUL UNU

Venirea la sălaşul norilor se dovedise o idee bună.

Anders şi prietenii lui, lupi şi dragoni deopotrivă, cu toţii preschimbaţi în oameni, stăteau împreună chiar în holul de la intrare a ceea ce fusese cândva vechea fortăreaţă a dragonilor. Deşi părea imposibil, erau în siguranţă – cel puţin pentru moment.

Nu îşi prea vorbiseră de la Bătălia de la Holbard. Urmaseră poteca ce ducea la ieşirea din oraş, făcuseră pauze cât mai scurte şi zburaseră aici ca să se ascundă, dragonii extenuaţi, iar lupii zdruncinaţi. Aproape tot Holbardul fusese distrus azi, oraşul era în ruine după ciocnirea dintre Piatra Zăpezii şi Sceptrul Soarelui. Fuseseră victime de ambele tabere.

Toată lumea era rănită şi toată lumea era speriată, iar Anders ştia că singura cale de scăpare era să-i convingă pe toţi prietenii lui să colaboreze – să pună capăt luptei o dată pentru totdeauna. Mai ştia şi că, cu cât va lăsa tăcerea să pună stăpânire pe ei, cu atât mai greu îi va fi să o rupă.

— Aşadar...

Toţi ceilalţi clipiră şi priviră în sus când îi auziră vocea întrerupând liniştea.

Anders sperase că odată ce le captează atenţia va şti ce are de spus, dar acum toţi se holbau la el, iar cuvintele nu îi veneau mai uşor.

— Trebuie să ne hotărâm care e următoarea noastră mişcare, spuse el stângaci.

— Trebuie să pătrundem în interiorul Sălaşului Norilor, răspunse imediat Ellukka, făcând un pas în faţă. Nu suntem în siguranţă aici, în holul de la intrare, suntem prea expuşi. Nu mi-e clar cum ar putea ajunge aici sus, dar lupii sunt sigur pe urmele noastre. Ei cred că noi am atacat oraşul.

— Păi, chiar *aţi atacat* oraşul, punctă Viktoria înţepată. V-am văzut cu toţii zburând cu... cu *chestia* aia. A făcut crăpături imense în pământ – a ţâşnit *lavă!*

— Chestia aia era Sceptrul Soarelui, replică Rayna fulgerător. Şi aveam nevoie de el, pentru că lupii foloseau Piatra Zăpezii ca să răcească întregul Vallen şi să atace dragonii. Piatra voastră a produs *cel puţin* la fel de multă distrugere cu gheaţa ei.

— Că tot veni vorba de dragoni, interveni Theo, Adunarea Dragonilor ar putea crede acelaşi lucru ca lupii – că încercam să atacăm oraşul. Însă, când vor vedea că nu ne întoarcem la Drekhelm, vor veni să ne caute. Nu vor fi prea bucuroşi când îşi vor da seama că nu suntem de partea lor.

— Şi atunci, de partea *cui* sunteţi? întrebă iute Sakarias. Sunteţi cu lupii?

— Nu suntem de partea nimănui, spuse Anders, ridicând un pic vocea ca să se facă auzit peste toate vociferările de jur-împrejur. Sau, de fapt, ce vreau să spun e că suntem de partea *tuturor*. Noi nu vrem să-i ajutăm nici pe lupi, dar nici pe dragoni să se atace reciproc. Şi mai trebuie să fim uniţi. Acum nu ne mai avem decât unii pe alţii.

Şapte lupi stăteau de o parte a cercului, şi patru dragoni de cealaltă parte. Bineînţeles, mai era cu ei Kess, pisica neagră care şedea momentan în poala Raynei, atacând cu lăbuţa jucăuşă capetele şuviţelor ei de păr. Din toată adunarea, doar Kess părea lipsită de griji.

Era noapte, iar feţele lor erau luminate slab de şirul de rune care încercuia încăperea de sub cupola de piatră. Runele erau cioplite chiar în piatră şi răspândeau o lumină delicată, turcoaz.

Anders îşi plimbă privirea peste toţi cei din grup, zăbovind preţ de o clipă pe faţa fiecăruia dintre ei.

Rayna se sprijinea de prietena ei Ellukka, cu capul rezemat pe umărul lat al blondinei masive. Ellukka avusese parte de luni întregi de experienţă de zbor, însă Rayna de abia se

transformase pentru prima oară cu câteva săptămâni în urmă şi era epuizată de distanţa pe care o parcursese azi, dar şi de toate zilele de dinainte, când căutaseră bucăţile din Sceptrul Soarelui.

Anders observă că Ellukka avea un nod în gât. Ultima oară când îl văzuseră pe tatăl ei, Valerius, acesta era grav rănit. Leif, Drekleidul conducător al dragonilor, îl ajutase cu greu să îşi găsească drumul înapoi către Drekhelm. Nu aveau de unde să ştie dacă reuşiseră să se întoarcă.

Theo şi Mikkel stăteau rezemaţi de zid, vizavi de cele două fete. Mikkel îşi trecea mâna prin părul arămiu, cercetând lupii îngândurat. Agitat ca de obicei, Theo deschidea rucsacurile, pe măsură ce liniştea se prelungea. Începu să despacheteze, luând în primire ce provizii găsea în ele. Dragonii reuşiseră să ia câteva lucruri cu ei înainte de a părăsi Drekhelmul. Lupii nici măcar nu se aşteptaseră la o luptă, cu atât mai puţin că vor fi nevoiţi să fugă din calea ei, aşa că nu aveau nimic.

Mai departe, atenţia lui Anders se mută la lupi. Vechii lui colegi de cameră, Viktoria şi Sakarias, stăteau împreună. Det, Mateo şi Jai stăteau un pic mai departe, tăcuţi şi uşor îngrijoraţi. Pentru prima oară, niciunul dintre ei nu făcea nicio glumiţă.

Lângă Anders nu se afla decât Lisabet. Aceleaşi disensiuni şi neîncredere dintre lupi şi dragoni îi separau şi pe ei doi de restul haitei de lupi. Anders şi Lisabet se alăturaseră de câteva săptămâni dragonilor la Drekhlem, îndepărtându-şi colegii de clasă de la Ulfar.

O făcuseră ca să le salveze vieţile prietenilor lor şi pe ale dragonilor, dar braţul lui Sakarias fusese în atele până nu demult, iar Anders nu era convins că fuseseră iertaţi. Simţea că, de când descoperise că e un lup al gheţii, nu ştia decât să fugă, să se ascundă şi să se lupte.

— Dacă vrei cu adevărat să ştii ce avem de făcut mai departe, spuse dintr-odată Sakarias, să ştii că trebuie să mâncăm.

Vreo doi lupi mustăciră, eliberând tensiunea pe moment,

iar Sakarias însuşi schiţă un zâmbet pe faţa obosită.

— Ştiu că vorbesc încontinuu despre mâncare, adăugă el timid, dar în curând va deveni o problemă reală. Pentru noi *e* deja o problemă, dacă dragonii nu vor împărţi ce au adus cu ei.

Mikkel se ridică indignat, fixându-l furios cu privirea:

— Bineînţeles că vom împărţi, sări el, făcând ca zâmbetele răzleţe să dispară. Ce părere ai, crezi că o să ne uităm la voi cum muriţi de foame, în timp ce păstrăm totul pentru noi?

Viktoria îi luă imediat apărarea colegului ei:

— De unde să ştim ce aveţi voi de gând să faceţi? întrebă ea apăsat.

Părinţii ei erau din vestul bogat al Holbardului, iar Viktoria fusese mereu mai pretenţioasă decât majoritatea colegilor de la Academia Ulfar. Acum mânuia tonul tăios ca pe o sabie.

— Tocmai ne-aţi atacat oraşul. De ce ne-am aştepta să ne hrăniţi?

— Eu cred că ar trebui să vorbim chiar acum despre cine ce a făcut în lupta asta şi mai ales de ce, interveni calmă Lisabet.

Împreună, ea, cu Anders şi Rayna povestiră ce se petrecuse în ultimele săptămâni, în timp ce Mikkel şi Theo făcură focul în şemineul imens. Holul de la intrare era un loc rece şi mizerabil – nici măcar nu avea o uşă ca lumea către exterior, doar o arcadă deschisă, care ducea către locul de aterizare al dragonilor. Adăpostul adevărat se afla după o uşă mare de lemn, pe care doar Anders şi Rayna puteau intra. Când prietenii lor încercaseră să intre ceva mai devreme în ziua aceea, podeaua se făcuse ţăndări chiar sub picioarele lor.

Mikkel şi Theo se descurcară însă pe cât putură cu focul, şi acum răspândea un pic de căldură. Cineva lăsase lemne de foc la îndemână şi cremene cu care să-l aprindă, agăţat de o sfoară, ca şi cum se aştepta să vină oaspeţi înfriguraţi. Deşi, judecând după praful instalat peste tot, oaspeţii nu apăruseră niciodată.

Povestea pe care o aveau de zis Anders, Rayna şi Lisabet

era una încâlcită: momentul transformării Raynei, călătoria lui Anders şi a lui Lisabet spre Drekhelm, toate culminante cu intrarea lupilor la Finskól. Apoi ajunseră la descoperirea că Hayn – acest faimos proiectant de artefacte şi unul dintre profesorii de la Ulfar – era unchiul lui Anders şi al Raynei. Le povestiră că Felix, fratele geamăn ucis al lui Hayn, era tatăl lor, iar Drifa, dragonul fierar acuzat de moartea acestuia, era mama lor.

Le mai istorisiră lupilor cum Hayn se îndoise de vinovăţia Drifei şi cum le dăduse harta ei, care i-a condus către Sceptrul Soarelui.

— Aveam nevoie de el ca să contracarăm Piatra Zăpezii, le explică Anders.

Jai şi Mateo schimbară priviri pline de remuşcare. Ei furaseră Piatra Zăpezii în timpul ciocnirii de la Drekhelm, deşi nu avuseseră habar despre ce era vorba la momentul acela.

— Sigrid se folosea de Piatra Zăpezii ca să răcească tot Vallenul, continuă Anders. Ar fi ucis toţi dragonii. Şi, în plus, toată lumea avea de suferit – poate că lupilor le plăcea frigul, dar recoltele fermierilor mureau, iar familiile fără provizii de combustibil îngheţau de frig.

— Acesta este motivul pentru care am vrut să punem mâna pe Sceptrul Soarelui, completă sora lui. Ar fi trebuit să încălzească vremea. L-am adus la Holbard ca să se echilibreze unul pe celălalt, şi toată lumea să fie în siguranţă.

Toţi lupii şi dragonii din jurul focului tăcură o clipă, gândindu-se la ruinele oraşului, unde nimeni nu fusese în siguranţă.

— Pesemne le-am apropiat prea tare, spuse Anders. Lava din adâncurile oraşului s-a ciocnit cu gheaţa de deasupra şi ambele artefacte au explodat. Însă nu a fost vorba de un plan al dragonilor de a arunca în aer Holbardul. Dacă Sigrid nu ar fi încercat să-i omoare, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Noi doar

încercam să rezolvăm problema creată de ea.

— Adu-mi aminte să nu te împovărez niciodată cu problemele *mele,* murmură Sakarias.

Cu toate astea, pe chipul istovit păstra un zâmbet plăpând pentru Anders. Aveau cale lungă de parcurs, dar Anders vedea cum lupii asimilează cele povestite şi se gândea că poate deja îi ajută să facă progrese şi să ajungă să aibă încredere în dragoni.

Rayna îi readuse la subiect, aşa cum o făcea mai mereu.

— Practic, spuse ea, Ellukka şi cu – cum te cheamă? Sakarias? – au amândoi dreptate. Cu toţii trebuie să mâncăm, altfel nu vom putea face măre lucru. Şi mai trebuie să ne dăm seama cum să intrăm cu adevărat în locul ăsta. Nu putem să ne facem tabără la poartă la nesfârşit. E un frig de îngheţi, nu avem nimic pe care să dormim şi, dacă se înteţeşte vântul, va fi îngrozitor. Şi nici nu suntem în siguranţă.

— De acord, răspunse Lisabet. Dragonilor le este interzis să vină aici – le e interzis dintotdeauna – şi pentru lupi e prea sus. Însă, dacă nu reuşim să pătrundem înăuntru, n-o să mai fie cine ştie ce ascunzătoare în caz că dragonii se gândesc să încalce regulile.

— Eu şi Rayna mergem să căutăm o cale de a vă băga pe toţi înăuntru, se oferi Anders.

— Iar noi vom face ceva de mâncare, se oferi Theo. Sakarias, tu poţi să ne ajuţi.

* * *

Anders şi Rayna luară unul dintre artefactele lampă care atârnau pe perete, lângă vatră, lăsându-i în urmă pe ceilalţi, pe holul de la intrare, şi se apropiară de uşa imensă care ducea cu adevărat în interiorul Sălaşului Norilor. Uşa era tocmai în partea cea mai îndepărtată a holului, iar încăperea era atât de mare, încât conversaţia prietenilor lor rămase în surdină, până când, la

un moment dat, Anders avu senzaţia că el însuşi este doar un firicel de praf, asemenea celor care dănţuiau în jurul lor, la lumina lămpii.

Uşa era făcută dintr-un lemn închis la culoare şi nu avea clanţă. Pe toată suprafaţa ei se găseau litere metalice, incrustate în lemn, care reflectau lumina lămpii pe feţele gemenilor.

NU MERGE MAI DEPARTE FĂRĂ...
~ UN ÎNSEMN ~
~ SÂNGE ADEVĂRAT ~
~ ŢEL ADEVĂRAT ~

Prima oară când citiseră aceste cuvinte, cu doar câteva ore înainte, fuseseră nedumeriţi. Dar reuşiseră să răspundă măcar la o întrebare, aşa că el şi sora lui merseră mai departe încrezători. Rayna îşi scoase ambele agrafe din păr, iar buclele ei negre se revărsară şi mai abitir ca înainte. Îi întinse una dintre agrafe lui Anders şi, sincronizându-şi mişcările, potriviră agrafele cu minusculele rune gravate în sus, presându-le în locaşul delicat, construit special pentru ele. Un *însemn.* Anders simţi furnicături în degete, de la esenţa care făcea artefactele să funcţioneze, şi, cu un uşor clic, uşa se dădu la o parte, deschizând drumul către un hol imens.

Una câte una, lămpile se trezeau la viaţă de-a lungul coridorului, luminând atât rândurile nesfârşite de uşi, cât şi podeaua de piatră şi zidurile brăzdate de sute de fâşii lungi de metal, cu rune minuscule, sofisticate, care reflectau o lumină palidă, verde-albăstruie. Întregul Sălaş al Norilor era chiar un imens artefact.

Partea cu *sânge adevărat* era floare la ureche acum – Anders şi Rayna se trăgeau din Drifa, şi asta părea să fie de ajuns. *Oare Drifa era şi ea urmaşă a dragonilor fierari care puseseră temeliile acestui loc?* se întreba Anders.

Chiar înainte ca gemenii să păşească înăuntru, Anders auzi un zgomot estompat în spatele lui şi se întoarse exact la timp pentru ca pisicuţa Kess să-i sară în braţe. O cuibări în cămaşa lui, iar ea rămase acolo, un ghemotoc cald pe pielea sa, ce torcea încetişor.

— Păi, cu însemnul şi sângele adevărat am rezolvat, spuse el. Dar ţelul nostru adevărat care este de data asta?

Ştia că de îndată ce vor spune ce doresc, o cărare luminoasă se va arăta în faţa lor, conducându-i către acel loc din Drekhelm care i-ar putea ajuta sau le-ar putea da un răspuns la întrebare.

— Să găsim o cale de a-i băga pe toţi înăuntru?

Rayna dădu din cap, apoi îşi drese vocea.

— Sălaş al Norilor, te rugăm să ne arăţi o cale de a-i lăsa şi pe alţii înăuntru.

Anders simţi o licărire de speranţă când luminile din jur se stinseră un pic. *Hai!* încuraja el în gând zidurile din jurul lui. *Ajutaţi-ne să ne protejăm prietenii!*

Apoi luminile se reaprinseră şi, în loc să îi conducă în partea opusă, cărarea apăru direct la picioarele lor, trasând un cerc complet de jur-împrejurul fiecăruia, şi întorcându-se în acelaşi loc de unde pornise. Astfel, fiecare dintre ei stătea acum într-un cerc de lumină.

Lui Anders îi venea să urle.

Şi acum ce ar fi trebuit să facă? Chestia asta îi putea conduce undeva?

— S-a defectat? întrebă Rayna, bătând din picior în interiorul cercului ei.

Însă când repetară rugămintea obţinură acelaşi rezultat.

— Deci, deocamdată nu putem băga pe nimeni înăuntru, trase concluzia Anders. În cazul în care apar dragonii, prietenii noştri vor fi prinşi în holul de la intrare, fără nicio cale de scăpare.

— Atunci, trebuie să sperăm că n-o să apară nimeni în noaptea asta, îi răspunse Rayna. Mă gândesc că am putea măcar să întrebăm cum să facem să le fie mai confortabilă şederea. Probabil că nu există bucătărie aici şi, chiar dacă ar exista, *nu* aş vrea să văd cum arată înăuntru. Stratul de praf e atât de gros, încât nu cred că cineva ar fi dispus să mănânce orice am găsi aici.

Lui Anders îi veni însă o nouă idee, care-l străfulgeră cu mult entuziasm.

— Nu, spuse el, data trecută când am fost aici am întrebat dacă e vreo cale de a o găsi pe Drifa.

O cărare se luminase pentru ei atunci, dar nu avuseseră ocazia să o urmeze, pentru că fuseseră nevoiţi să fugă înapoi la prietenii lor. Acum aveau şansa să descopere unde se aflase mama lor tot timpul acesta.

Toată viaţa lui, Anders şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre părinţii săi – nu visase vreodată că va ajunge să-i *cunoască* –, iar acum, mai mult ca oricând, îşi dorea cu disperare, în sufletul lui, să aibă această şansă. Mama lor ar fi de partea lui şi a Raynei, nu de partea lupilor sau a dragonilor. Aproape că putea să şi-o imagineze zâmbind, dându-le sfaturi. Ar fi *aşa* o uşurare!

Ce n-ar fi dat să fie şi Hayn cu ei, dar unchiul lor fusese închis de lupi şi dispăruse în timpul Bătăliei de la Holbard. Chiar dacă ar fi fost pe undeva prin prejmă, Anders nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea de el. Pentru moment, gemenii trebuiau să continue fără el.

Rayna vorbi de lângă el.

— Sălaş al Norilor, te rugăm să ne arăţi unde este Drifa.

Preţ de o clipă nu se întâmplă nimic. Şi, apoi, toate luminile şi fâşiile de metal din podea se stinseră, lăsându-i aproape în beznă. Gemenii aşteptară din nou, iar de data aceasta, când lumina reveni, era concentrată într-o fâşie lungă de fier pe

podea. Era de un verde-albăstrui şters şi se întindea de-a lungul coridorului, apoi după colţ.

Anders îi întinse o mână Raynei, iar pe cealaltă o folosi ca să o strângă pe Kess la piept, şi, aşa, porniră toţi trei pe cărarea pe care Sălaşul Norilor le-o pusese la dispoziţie.

Acum era acum.

După o viaţă întreagă petrecută ca orfani, fără să-şi imagineze că vor afla vreodată numele părinţilor, oare chiar erau pe cale să se întâlnească cu unul dintre ei? Oare Drifa se afla cu adevărat acolo? Încă se ascundea după atâta amar de vreme? De ce nu îi căutase niciodată?

Se grăbeau să treacă mai departe, uşă după uşă, iar nerăbdarea crescu în sufletul lui Anders, până când sentimentul deveni aproape insuportabil. Pătrundeau din ce în ce mai adânc în pântecul Sălaşului Norilor, iar minutele treceau şi ele.

Apoi o mai cotiră o dată şi se opriră brusc – poteca se termina subit în faţa unui perete masiv din piatră.

Fundătura era plină de şiruri nesfârşite de text, care răspândeau o lumină palidă, bleu, dar Anders nu pricepea o iotă din ele şi ştia că nu era doar din cauză că nu era el prea bun la citit. Aceste cuvinte erau pur şi simplu lipsite de sens.

Cu inima aproape sărindu-i din piept, examină disperat rândurile de litere, căutând orice indiciu care să-i spună ce ar trebui să facă mai departe el şi sora lui. Lângă el, Rayna vorbea în şoaptă, în încercarea de a citi şi ea inscripţiile.

— Uite! izbucni ea, arătând cu degetul. Acolo scrie *barda*.

Anders îşi întinse gâtul – sora lui avea dreptate. *Barda* era cuvântul pentru *luptă* în vallenita veche, o limbă vorbită cu secole în urmă. Ei înşişi se chemau Anders şi Rayna Bardasen, numiţi aşa după ultima bătălie care îi lăsase orfani. Sau, cel puţin salvatorii lor *trăseseră concluzia* că deveniseră orfani în urma ultimei mari bătălii – căci gemenii fuseseră găsiţi pe străzi după încetarea luptei, pe când erau doar nişte prunci.

— Poate că e în vallenita veche, spuse Anders. Până la urma urmei, locul ăsta e de când lumea. Dar noi nu ştim decât două cuvinte în limba asta, *barda* şi *rót.* Le-am învăţat pe amândouă de la Bryn, mai ştii, când rezolvam ghicitorile ca să găsim piesele din Sceptrul Soarelui.

Gândul îi zbură la Bryn, colega lor de la Finskól, expertă strălucită în limbi străine – parcă o şi vedea dându-şi grăbită după ureche o şuviţă din părul ei negru şi lins, ca să se poată zgâi mai bine la vreun text antic. Ah, cât şi-ar fi dorit să fie cu ei acum!

— Ar putea să însemne orice, îi zise Rayna, gesticulând deznădăjduită în faţa textului. Pot fi instrucţiuni ca să trecem de partea cealaltă prin zid, poate fi o altă ghicitoare asemenea celor de pe hartă sau poate fi doar o reţetă extrem de bună. Nu avem de unde să ştim.

Încercară şi cu o picătură de sânge din degetul lui Anders, presată pe zid, aducându-şi aminte cum sângele activase harta Drifei, aducând-o la viaţă şi făcând-o să le asculte poruncile. Zidul însă ignora cu desăvârşire sângele.

Îşi bătură capul să găsească alte idei, dar, într-un final, Rayna oftă resemnată:

— Va trebui să o lăsăm pentru mai târziu, spuse ea. Am rezistat atâta timp fără ea, mai putem rezista încă un pic.

Anders căzu cu greu de acord.

— Nu avem cum să rămânem aici toată noaptea, încercând să ghicim dorinţele unui zid.

I se rupea inima că nu putea găsi o modalitate de a trece prin piatră, să afle ce se găsea de partea cealaltă – să afle dacă mama lui era cu adevărat acolo –, dar îi aşteptau prietenii lor. Iar ei merseseră la luptă azi şi îşi pierduseră casele, pentru el.

Mai aruncă o ultimă privire la cuvintele lucitoare, apoi făcu un pas în spate.

— Sălaş al Norilor, spuse el, prietenii noştri şi-au făcut

tabăra în holul de la intrare. Acolo nu există paturi şi nu au nimic de mâncare.

— Nu e decât o singură baie, adăugă şi Rayna, făcându-l să zâmbească.

— Sălaş al Norilor, condu-ne, te rog, către ceva ce ar putea să facă locul acesta mai primitor!

La fel ca dăţile trecute, lumina lămpilor scăzu, apoi crescu încă o dată, iluminând o nouă potecă ce se întindea în depărtare şi care ducea la o altă cotitură. Anders şi Rayna o urmară, cu Kess ghemuită pe umărul lui Anders, în timp ce treceau pe coridoare lungi de piatră, brăzdate de uşi. Nu aveau de unde să ştie ce se afla în spatele lor, iar curiozitatea nu-i dădea pace lui Anders, dar îşi continuă neabătut drumul.

Coridorul de piatră era întunecos, marginile lui erau nefinisate, însă, deşi putea să pară că se îndreaptă către ceva periculos şi interzis, lui Anders, Sălaşul Norilor nu i se părea câtuşi de puţin înfricoşător. În mod complet bizar, aici se simţea ca acasă. Cu toate astea, răsuflă uşurat când văzu că poteca luminoasă se termină de data asta în faţa unei uşi, şi nu a unui zid de piatră.

Urmă un schimb lung de priviri între el şi Rayna, apoi Anders înlătură drugul care ţinea uşa ferecată. Balamalele nu scoaseră niciun sunet în timp ce uşa se dădu de perete, de parcă doar ce fuseseră unse cu o zi în urmă. Dar aproape că nu observă asta. Ochii lui cercetau ceea ce le dezvăluia noua încăpere, şi anume...

— Ce *este* asta? şopti Rayna.

Anders nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Era o cameră spaţioasă, la fel de mare ca atelierele din Holbard, sau poate o sufragerie dintr-o casă, deşi Anders nu fusese în prea multe case. Camera era ocupată în întregime de ceea ce părea a fi probabil o... maşinărie?

Inima i se făcu cât un purice încercând să înţeleagă ce

vedea.

Între pereţi se întindeau fire ţesute sălbatic, ca o pânză de păianjen încurcată. De unele dintre ele atârnau bile, altele erau în mişcare, acţionând mici scripeţi care cărau încolo şi încoace nişte găletuşe. Sub ele se afla un angrenaj uriaş de roţi dinţate, care alcătuiau împreună o maşinărie ciudată, ce ocupa toată podeaua. Văzu cum o bilă de sticlă e transportată pe o şină îngustă prinsă de peretele din spatele lui, apoi se prăvăleşte pe un tobogan lung, căzând în final într-un recipient ce se afla la capătul unei balanţe. Datorită greutăţii adăugate, recipientul glisă, coborând încet şi ridicând celălalt capăt al balanţei, unde se găsea o altă găletuşă, ce fu astfel pusă în mişcare.

Toate părţile acestei maşinării păreau conectate unele de celelalte. Dar de ce?

— Scântei şi solzi! mormăi Rayna. Nu se poate ca mecanismul ăsta să ne uşureze viaţa în Sălaşul Norilor. Nici măcar nu ştiu *ce* este, darămite să ştiu cum se foloseşte?

— Poate controlează toate lucrurile pe care le vrem noi? îşi dădu cu părerea Anders. Apa, căldura, chestiile astea? Dar, dacă nu le folosim cum trebuie, cine ştie ce stricăm.

Se sprijini de cadrul uşii, fără să aibă curajul de a păşi în cameră.

Inima îi sărea din piept, iar plămânii păreau prea mici ca să poată trage o gură sănătoasă de aer. Toată lumea se baza pe gemeni să îi treacă dincolo de uşa masivă – să-i ducă undeva unde puteau să se ascundă, să mănânce şi să doarmă. Undeva mai bine decât în holul imens, rece şi friguros de la intrare. Iar el şi Rayna se împotmoliseră aici, în faţa angrenajului de roţi dinţate şi fire, care n-ar fi putut fi deslușite nici într-o viaţă de dragon.

Anders icni de frustrare, iar Rayna îşi îngropă faţa în palme, şi umerii i se cutremurară. Băiatul simţea că îl dor toate oasele după bătălia de deasupra Holbardului şi după călătoria

aproape nesfârşită pe care o făcuseră prin Vallen, înainte de asta, ca să adune piesele din Sceptrul Soarelui. *De ce* nu putea măcar un lucru să fie simplu?

O pereche de gemeni deznădăjduiţi închiseră încă o dată uşa camerei maşinilor şi se întoarseră la prietenii lor. Nouă feţe pline de speranţă se întoarseră spre ei când aceştia se apropiară de cercul de lumină din jurul focului. Dar orice speranţă pieri când le zăriră privirile abătute.

Jai se ridică în picioare, iar părul său roşcat şi pielea palidă luciră în lumina flăcărilor. Păşi spre gemeni ca să le ofere o jumătate de sandvici – doar atât aveau la cină. Apoi, cu câte o mână pe umerii lor, Jai îi conduse înapoi la locurile lor, în jurul focului.

Anders se relaxă, iar Kess coborî de pe umărul lui ca să facă un tur al grupului, să fie sigură că nimeni nu făcuse nimic interesant cât timp fusese ea plecată. Pâinea cafenie a jumătăţii de sandvici începea să râncezească, iar umplutura se înmuiase; totuşi, era nemaipomenit să poţi lua o gură de mâncare. Anders încercă să ia îmbucături mici, ca să îi ajungă mai mult timp.

Pe măsură ce se încălzeau, el şi Rayna povestiră ce văzuseră, şi toţi ceilalţi erau la fel de nedumeriţi ca şi ei.

— Un lucru e sigur, spuse Rayna. Nu vom putea ghici răspunsul la aceste întrebări. Avem nevoie de mai multe informaţii, şi cu cât mai repede le primim, cu atât mai bine. Niciunul dintre adulţi nu se aşteaptă să mergem în căutare de indicii, aşa că acum este cel mai bun moment să o facem.

— Să mergem? protestă Mikkel, cât pe ce să se înece cu sandviciul. *Unde* să mergem? La Drekhelm, unde dragonii se aşteaptă să venim, ca să luptăm alături de ei? Sau la Holbard, unde lupii cred că i-am atacat?

— Oricum ar fi, trebuie să facem ceva, îi răspunse Anders. Nu putem să rămânem aici.

— În regulă, şi atunci, ce propui? îl presă Mikkel. Lisabet

fii cea care răspunse:

— Ambele variante. Ar trebui să încercăm la arhivele de la Drekhelm şi ar mai trebui să mergem la biblioteca din Ulfar... Sau ce-a rămas din bibliotecă. Trebuie să găsim ceva care să explice cum a fost construit locul ăsta.

Theo aprobă din cap.

— Trebuie să cercetăm asta, spuse el. Niciunul dintre noi nu ştie destul ca să-i dea de cap singur, şi nici nu putem întreba pur şi simplu pe cineva. Dar Lisabet cunoaşte biblioteca pe de rost, iar eu sunt specializat în arhivele de la Drekhelm. Cu tot ce aflăm noi, poate vom reuşi să înţelegem destule lucruri despre Sălaşul Norilor, astfel încât să putem locui aici.

— Păi, interveni Viktoria, în momentul în care grupul începu să vocifereze la auzul acestei idei, fiind singura cu pregătire medicală de aici, interzic oricui să pornească undeva în această noapte. Suntem epuizaţi şi nu e bine.

— Eu n-aş putea să zbor nici dacă aş vrea, recunoscu Ellukka, iar Anders, Lisabet şi restul dragonilor înţeleseră ce spunea de fapt – că ea era cea mai puternică şi, dacă *ea* nu putea să zboare, nimeni nu putea.

Însă Anders nu era convins că acesta era singurul motiv pentru care Viktoria le interzicea plecarea în noaptea aceea. Văzuse privirile pe care fata le schimbase cu Sakarias, Det, Jai şi Mateo. Anders observase că cei cinci voiau să-şi vorbească. E drept că dragonii şi lupii erau izolaţi aici, împreună, dar, în ciuda faptului că făcuseră deja paşi mici spre înţelegere, erau foarte departe de a avea încredere unii în alţii.

— Hai să ne culcăm! propuse Rayna. Să fim pregătiţi să zburăm în zori.

Nimeni nu avu nicio obiecţie. Lupii se transformară, ca să poată dormi la grămadă, lângă foc – şi ca să poată vorbi între ei, fără ca dragonii să îi înţeleagă: de asta era Anders convins.

Dragonii îşi păstrară forma umană, cuibăriţi în micul cerc

luminos creat de foc.

Anders rămase pe loc încă un pic, nehotărât. Oare ar trebui să se transforme şi el, să ia parte la conversaţia dintre lupi? Sau ar trebui să-i lase în pace, să vorbească între ei? Sigur că prietenii lui îşi riscaseră vieţile ca să-l protejeze în luptă, dar fusese o decizie luată în toiul bătăliei. Nu însemna că fusese iertat de tot sau că aveau încredere în el în totalitate.

Rayna era ghemuită lângă Ellukka, însă îşi dădu seama că nici Lisabet nu se transformase – era ocupată să aţâţe focul ca să reziste peste noapte, sau poate era doar o scuză ca să-i lase pe ceilalţi să respire. Aşa că, oftând uşor, Anders se ridică să facă un ultim tur al holului.

Merse până la arcada care duce la locul de aterizare, ca să caşte ochii la nelipsita ceaţă şi să se întrebe ce se află dincolo de ea. Îl apăsa ceva pe umeri, o greutate de care nu ştia cum să scape.

Se simţea răspunzător. Toţi de aici avuseseră încredere în el, iar acum nu aveau nimic de mâncare, nu aveau apărare, nu aveau aliaţi, iar pe urmele lor se aflau lupi şi dragoni deopotrivă. Totul era lipsit de speranţă, nu le rămăsese nimic de făcut decât să scormonească prin mormanul de moloz din Holbard, într-un dezastru pe care ei îl provocaseră, sau poate să se furişeze în Drekhelm, în ideea că vor afla ceva despre locul unde se adăposteau.

Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să încerce să-şi găsească o altă ascunzătoare, alta decât Sălaşul Norilor, însă acesta era ultimul loc în care poposise mama lor şi, dacă era să se ia după cărările luminoase, ea încă se afla aici.

Locul ăsta găzduia atât de multe artefacte şi secrete! Dacă aveau să găsească răspunsul pentru încurcătura în care se aflau, cu siguranţă Sălaşul Norilor era locul ideal.

Mai erau şi alte locuri unde s-ar fi putut ascunde, însă Sălaşul Norilor era singurul care putea să-i şi *ajute*.

Nu aveau de ales, trebuiau să rămână. Însă, pe măsură ce îl fura în sfârşit somnul, fixând cu privirea scânteile focului, începu să se simtă din ce în ce mai nesigur de alegerea lor.

CAPITOLUL DOI

Următoarea dimineaţă, la ivitul zorilor, se treziră toţi hămesiţi şi cu dureri de muşchi de la dormitul pe lespezile din jurul focului. Luaseră hotărârea ca Anders, Rayna, Lisabet şi Mikkel să meargă împreună la Holbard.

Anders şi Rayna mergeau pentru că ei ştiau mai bine ca oricine anumite părţi din Holbard şi erau obişnuiţi să acţioneze în echipă. Până la urmă, crescuseră pe toate străzile oraşului, îşi petrecuseră toată viaţa pe aleile şi, de multe ori, pe acoperişurile lui. Lisabet mergea fiindcă era singura care putea să sape cu succes prin ruinele librăriei, iar Mikkel venea cu ei în speranţa că vor găsi provizii noi pe care să le care înapoi acasă. Toţi lupii erau îngrijoraţi pentru prietenii şi familiile lor din Holbard, dar erau conştienţi că, cu cât ar fi călătorit mai mulţi în oraş, cu atât mai mult ar fi sporit şansele de a fi recunoscuţi. Aşa că restul haitei bombardă echipa de căutare cu întrebări şi sfaturi despre lucruri la care să fie atenţi.

Ellukka şi Theo se pregăteau pentru încercarea de a pătrunde în Drekhelm. Ellukka crescuse printre dragoni şi cunoştea mai bine ca oricine geografia locului, ştia fiecare crăpătură şi crevasă a muntelui. Theo avea o listă de cărţi pe care voia să le fure şi se descurca cel mai bine în arhive – planul lor era să intre şi să iasă pe furiş, fără să le fie simţită prezenţa.

Toată lumea de-abia aştepta să pornească. Mikkel şi Rayna schimbară câteva haine cu ceilalţi, astfel încât cei doi să nu poarte roşu – care era culoarea tradiţională a dragonilor, şi neobişnuită în Holbard. Apoi începură să se pregătească sârguincios.

— Cum arăt? întrebă Rayna, netezind tunica verde a lui Theo, cu care înlocuise vesta ei ruginie.

După bătălia de ieri, avea nevoie să arate cât se poate de

diferit de un dragon.

Cât timp echipa celor patru se pregătea pentru călătoria spre Holbard, ceilalţi ajustau hamurile Ellukkăi, astfel încât să-i vină lui Mikkel, şi înnodau bucăţile rupte din hamul Raynei – fusese ars tare de Sceptrul Soarelui în după-amiaza trecută.

De îndată ce Anders termină de explicat lui Kess că, în momentul de faţă, Holbardul nu era un loc potrivit pentru pisici, Det îl trase încet într-o parte. Det era din Mositala – acolo crescuse, venise în Vallen cu doar un an înaintea transformării lui şi avea aceeaşi piele maroniu-închisă şi accent melodios, ca al marinarilor mositali care poposeau adesea în portul din Holbard. Pe lângă faptul că era cel mai relaxat din haita lui Anders, Det judeca adesea lucrurile un pic diferit. Nu crescuse cu poveşti despre dragoni malefici, şi asta îi schimbase percepţia despre ei.

— Anders, spuse el cu blândeţe, eşti sigur că vă întoarceţi cu *toţii* din Holbard?

Anders clipi uitându-se la el, dar îi răspunse pe acelaşi ton.

— Fireşte că sunt sigur, zise el. Ce vrei să spui cu asta?

Det ezită.

— Când veţi pleca cu toţii, aici vor rămâne doar lupi. Ellukka şi Mikkel ar putea trimite dragonii să ne atace. Ei...

— Nu vor face asta, îl întrerupse Anders.

— Eşti convins?

— Da, răspunse hotărât Anders. Ellukka şi Theo au renunţat la tot ca să ne ajute în încercarea noastră de a pune capăt războiului. Merită încrederea noastră.

Frustrarea începea să se adune în el, deşi se străduia să-şi păstreze calmul vocii. Crezuse că măcar Det le va dragonilor o şansă, dar se părea că lecţiile lor de la Ulfar făcuseră acest lucru imposibil.

— Suntem singurii care stau în calea unei bătălii şi mai crunte decât aceea pe care am văzut-o ieri, îi spuse el prietenului

său. Crede-mă, mi-aş dori să fie un adult aici cu noi, să ia frâiele, sau să fim mai mulţi, sau... ceva. Dar ăştia suntem. Şi dacă noi nu putem lucra împreună, nu avem nicio şansă.

Det dădu din cap binevoitor, acceptând cuvintele lui Anders, şi, pentru o clipă, acesta din urmă crezu că rezolvase măcar o problemă.

Însă, chiar atunci, Ellukka plecă de lângă cei care ajustau hamul lui Mikkel, îl apucă de braţ pe Anders şi-l trase deoparte.

— E bine să-i lăsăm pe lupi aici? întrebă ea în şoaptă.

— Poftim?! îi răspunse Anders. Sigur că e bine.

— Ai încredere în ei? îl presă ea.

Anders mârâi:

— Da, am încredere în ei, spuse el. Ne-au luat partea în faţa Lupoaicei Alfa. Lupii sunt o *haită*, Ellukka. Nu-ţi poţi imagina cât de greu le-a fost să facă asta.

— Probabil că nu pot, recunoscu ea. Dar au avut o noapte întreagă să se gândească la ce au făcut. Dacă s-au răzgândit?

— Am încredere în ei, replică Anders. Şi dacă tu ai încredere în mine, atunci ar trebui să ai şi în ei.

Ellukka tăcu o vreme, apoi dădu din cap. Însă Anders nu era absolut sigur că reuşise să o convingă.

În sfârşit, hamurile erau gata. Anders se feri din calea Raynei, care rânji la el şi se aruncă în poziţia ghemuit, cu o singură mână atingând pământul. O secundă mai târziu, creştea mai repede decât o puteai urmări cu privirea, schimbându-şi forma, în timp ce pielea îi devenea stacojie, cu accente de bronz-închis şi aramă strălucitoare, care îi nuanţau solzii. Îşi întinse aripile, coada i se lungi şi, plesnind cu veselie, era din nou în pielea ei de dragon, plutind deasupra lui Anders.

Îşi aplecă uşor capul, pentru ca Anders să îi pună hamul, şi stătu nemişcată în timp ce acesta verifica punctele slabe ce fuseseră cârpite, ca să fie sigur că nu vor plesni în timpul zborului, trimiţându-l valvârtej spre pământul de sub ei. Dar

Rayna era cu siguranţă nerăbdătoare să se afle în aer şi, întinzându-şi aripile de-a binelea, îşi lungi gâtul, se întoarse spre Anders şi îl împunse uşor cu nasul. Era ca şi cum ar fi vorbit cu voce tare – voia să spună: „Hai, să mergem, grăbeşte-te!”

Aşa că Anders puse un picior pe antebraţul ei, apucă una dintre curelele de piele şi se căţără până ce îşi ocupă locul pe umerii ei, fixându-şi bine centura. De îndată ce se aplecă să o mângâie pe Rayna pe gât şi să-i dea de ştire că e gata, fata plonjă cu aripile întinse larg, lăsând un curent de aer să o poarte departe de casa lor provizorie.

Anders se străduia să admire răsăritul, în timp ce lăsau în urmă Sălaşul Norilor. Ceaţa era precum o apă care şiroia printre copacii de sub ei, pătată în auriu de soarele care se ridica pe cer. Dar gândul la necazurile lor nu-i dădea pace. Deşi înţelegea de ce le era atât greu prietenilor lui să aibă încredere unii în alţii, nu avea timp să aştepte ca asta să se rezolve încet, de la sine. Situaţia era mult prea presantă. Se aplecă şi se cuibări în căldura reconfortantă a Raynei, închise ochii şi încercă să se convingă că totul va fi bine, în timp ce aripile băteau aerul, iar cvartalele se desfăşurau sub ei.

Dar în momentul în care zări Holbardul, Anders uită de toate grijile pe care şi le făcuse pentru prietenii lui.

Oraşul era scena unui dezastru.

Zidurile imense care îl înconjurau se dărâmau, iar bolovanii se prăvăliseră pe străzi. Pâlcuri întregi de clădiri fuseseră făcute pur şi simplu una cu pământul, atunci când solul se cutremurase sub ele, mai ales pe lângă hanul Lupul Şiret, acolo unde Piatra Zăpezii explodase, dar şi pe lângă uriaşele crăpături care despicaseră pământul atunci când lava fusese invocată la suprafaţă de Sceptrul Soarelui.

Epavele navelor pluteau în port, iar focuri mocnite încă ardeau pe la magazine, case şi magazii. Porţile din nordul şi nord-estul zidului oraşului fuseseră dărâmate complet, dar şiruri

de localnici se îndreptau spre porţile din vest şi nord-vest, ducând cu ei tot ce puteau căra cu mâinile goale.

Dragonii păstrară distanţa, încercuind pământul ca să aterizeze în vestul îndepărtat al oraşului, acolo unde o mai făcuseră şi înainte. Tristeţea se citea pe feţele tuturor. Între timp, Rayna şi Theo se transformaseră şi se chinuiau să ascundă hamurile în tufişuri.

Dar, chiar şi în mijlocul acestei scene înfiorătoare, stomacul lui Anders reuşi să bolborosească, în semn de protest că nu primise micul-dejun. Încă o problemă mică, de adăugat la cele mari pe care le avea deja. Era cale lungă de mers până în oraş, dar nu aveau de ales, aşa că trebuiau s-o ia din loc.

Se strecurară prin marea de oameni care se perindau pe stradă. De aproape, refugiaţii erau zdrenţuroşi şi prăfuiţi, iar Anders putea să vadă şocul întipărit pe feţele lor murdare, privirea fixată drept înainte, fără să se uite la ceva anume.

Copiii trecură prin poarta de vest, mergând pe lângă ruinele clădirilor devastate care mărgineau Ulfstrat, către intrarea în Academia Ulfar. În sine, măreaţa stradă era aproape goală, aşa că reuşiră să-şi croiască drum pe ea, evitând mormanele de moloz întâlnite în cale.

— De aici ne descurcăm noi, spuse Lisabet. Ar trebui să vă grăbiţi.

Deşi nimănui nu-i plăcuse prea tare ideea, hotărâseră să se despartă, astfel încât Lisabet şi Mikkel să exploreze ruinele de la Ulfar în speranţa că vor găsi rămăşiţele bibliotecii, iar Anders şi Rayna să caute mâncare şi provizii pentru întregul grup. Aveau să se întâlnească la amiază la poarta de vest. În cazul în care vreunul dintre ei ar fi întâmpinat greutăţi, atunci punctul de întâlnire era în locul unde ascunseseră hamurile, în aceeaşi noapte.

— Dacă nici atunci nu ajungem, zise Rayna sumbru, veţi şti sigur că suntem în pericol.

Era o experienţă stranie, înfiorătoare, aceea de a îşi face drum pe străzile din Holbard. În vreme ce Anders şi Rayna se căţărau pe un morman imens de moloz, băiatul îşi dădu seama că priveliştea în ruine a oraşului îi aducea aminte de prima oară când purtase uniforma de la Ulfar. Se privise atunci în oglindă şi-şi văzuse faţa reflectându-se pe alt corp, cu părul tuns scurt, cu o uniformă mult prea diferită de hainele lui de stradă. Doar ochii erau neschimbaţi. Restul era de nerecunoscut.

Zărea frânturi de lucruri familiare printre ruine, o reclamă a vreunui magazin, zidul viu colorat al nu ştiu cărei case, toate prefăcute în pulbere.

— Noi am făcut asta, spuse el în şoaptă către sora lui.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu a fost intenţionat, răspunse ea.

Dar dincolo de tonul ei sfidător, Anders îşi dădea seama că şi ea credea acelaşi lucru.

— Încercam să-i oprim ca să nu omoare dragonii, zise ea. Şi asta am făcut.

De parcă vorbele ei ar fi invocat chiar unul dintre acei dragoni, o umbră le trecu pe deasupra capetelor şi zăbovi în aer ca şi cum încerca să sară când colo, când dincolo, în timp ce pământul se cutremura sub el. Era un dragon imens, roşu-închis, de vreo cincisprezece metri, iar Anders era aproape convins că se număra printre membrii Adunării Dragonilor.

Circulaseră tot felul de zvonuri în trecut, şuşoteli sau poveşti înfricoşătoare despre dragoni care zboară peste Holbard, iar în timpul petrecut la Ulfar, Anders văzuse un dragon spion transformându-se în încercarea de a scăpa cu viaţă. Dar nu zărise niciodată un dragon care să treacă în zbor pe deasupra oraşului, nestingherit, ziua în amiaza mare.

Pe măsură ce se îndrepta din nou în direcţia lor, el şi Rayna se adăpostiră la umbra unei case. Grinzi rupte ieşeau din ea ca nişte degete care se întindeau spre cer, iar picioarele gemenilor

erau bine înfipte într-un morman de pământ şi iarbă, în locul unde se prăbuşise acoperişul înierbat al casei.

Când umbra îşi văzu de drum, Rayna se mişcă, gata să păşească din nou în stradă, dar instinctul îl făcu pe Anders s-o apuce de mână, împiedicând-o. Peste câteva clipe trecu în fugă o pereche de lupi, alergând umăr la umăr, fentând mormanele de moloz. Unul dintre ei încetini, după care se opri de tot. În timp ce colegul lui întoarse capul să vadă ce se întâmplă, primul lup ridică botul şi adulmecă vântul.

Anders fu paralizat de panică. Cu doar o oră înainte fusese călare pe un dragon. Lupul avea să simtă mirosul care rămăsese impregnat în hainele sale.

Chiar atunci, din întuneric se arătă un om. Ridică mâna, îşi luă avânt, şi aruncă o piatră drept în direcţia lupilor.

Piatra îl nimeri pe unul dintre lupi direct în coapsă, iar acesta fugi urlând furios. Dar deşi îşi arătă colţii la omul care aruncase piatra, iar colegul lui mârâi şi el, cei doi lupi făcură stânga-mprejur şi dispărură mâncând pământul.

Bărbatul îi zărise pe Anders şi Rayna ghemuiţi pe după casă. Rayna rămăsese cu gura căscată, iar Anders se holba înlemnit. Toată viaţa lor, Garda Lupilor patrulase în Holbard, oferind protecţie locuitorilor şi punând în aplicare legea. *Toată lumea* se supunea atunci când un lup le cerea să facă ceva. Lui Anders nu-i venea să creadă că tocmai văzuse pe cineva aruncând cu pietre în unul dintre ei.

— Ei au făcut asta, spuse omul arătând spre lupi, cu glasul tremurând de furie. Ei şi dragonii. Elementalii au distrus Holbardul. Ce-şi imaginează că e locul ăsta? Terenul lor de joacă? Oare s-au gândit vreun pic la noi? Ar trebui să vă întoarceţi la părinţii voştri. Nu sunteţi în siguranţă.

Anders încercă să vorbească, dar nu putea să deschidă gura. Rayna îl prinse de mână.

— Aşa vom face, îi promise ea, trăgându-l deja pe fratele ei

după ea.

Dar Anders nu putea să-şi scoată din minte cuvintele bărbatului.

Oare s-au gândit vreun pic la noi? spusese el.

Iar adevărul era că, de fapt, majoritatea elementalilor nu se gândiseră niciodată la oameni. Nici în timpul luptei şi nici înainte, şi probabil că nici după. Poate că se întrebaseră dacă oamenii ar mai asculta în continuare comenzile lupilor, nimic mai mult. Anders se simţea deprimat când porniră din nou pe străzile în ruină.

Gemenii speraseră că piaţa va fi cel mai bun loc pentru a găsi merinde şi, când ajunseră acolo, Anders fu uşurat să descopere că nu se înşelaseră. Mărfurile zăceau răspândite printre tarabele făcute praf şi abandonate, fără ca nimeni să le revendice, iar magazinele erau acum deschise din pricina cutremurelor.

În mod normal, Anders nu se simţea în largul lui să fure, dar mâncarea asta avea să se strice până când adevăraţii proprietari ar fi avut ocazia să vină să şi-o recupereze.

Şi, oricum, se mai gândi el posomorât, *poate că-i prea târziu acum să îmi fac griji că fur, după ce am distrus oraşul.*

Mai erau şi alţii care căutau printre ruine în speranţa de a găsi ceva de-ale gurii, aşa că gemenii ridicară rucsacurile goale pe care le aduseseră cu ei şi se alăturară celorlalţi care scormoneau după mâncare.

Un pic mai târziu, când încerca să îndese o roată mare de brânză în deschizătura mult prea mică a rucsacului său, Anders auzi pe cineva şoptind.

— Psst! Anders!

Băiatul se ridică prevăzător, scrutând cu privirea ruinele şi molozul din jur, în căutarea sursei de unde se auzise vocea.

O faţă albă ca varul, cu o claie de păr negru, îl privea pe după o jumătate şubrezită de zid. Anders recunoscu chipul

murdar al băiatului, dar nu îl ştia după nume. Era însă sigur că e vorba despre unul dintre fraţii mai mici ai lui Jerro. Şi Jerro era un băiat de pe stradă, iar, în ziua în care Anders se transformase, el îl ajutase să scape de lupi, făcând schimb de pelerine. Iar Anders îi răsplătise favoarea însutit, salvându-i fraţii de pe acoperişul în flăcări, în ziua bătăliei din port.

Dintr-odată îl străfulgeră un gând. Chiar după ce scăpaseră din luptă, Sakarias voise să-i spună ceva despre foc. Se spunea că e foc de dragoni – arăta ca focul dragonilor –, dar Anders nu era convins. Îşi propuse să nu uite să-l întrebe din nou pe Sakarias despre asta.

Însă în clipa asta, fratele lui Jerro se holba la el, măsurându-l din priviri. Anders se apropie de el, păstrând totuşi o oarecare distanţă.

— Unde e Jerro? îl întrebă el încet.

— Nu ştiu, recunoscu băiatul. Putem avea încredere în voi?

— Normal, îi răspunse Anders.

Pe stradă toţi îşi purtau singuri de grijă, dar niciodată nu ar fi pus pe altul în pericol.

— Aţi apărut pe afişe, eraţi căutaţi, reluă băiatul.

— Asta n-are nicio legătură cu... Poţi să ai încredere în noi, insistă Anders. Sunteţi bine?

— Nu, mărturisi băiatul. Pellarin e rănit. Avem nevoie de ajutor.

Jerro era aproape de vârsta gemenilor, iar băiatul ăsta arăta cam cu un an mai mic, aşa că Pellarin trebuia să fie cel mai mic dintre fraţi.

Anders îi făcu semn Raynei, care tocmai ieşea din ruinele unei brutării cu o tartă cu fructe imensă în braţe. Avea cam tot atâta loc în rucsac precum roata de brânză a lui Anders, dar arăta cu adevărat delicios. Ea se îndreptă spre el, iar băiatul îi povesti ce se întâmplase.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea pe puştan.

— Sam, răspunse el. O să ne ajutaţi?

— Bineînţeles, îi răspunse ea direct. Du-ne la el.

Sam vorbea încet pe drumul spre ascunzătoarea lui Pellarin.

— Nu l-am mai văzut pe Jerro din ziua luptei, le povesti el. Se dusese în piaţa Pila să ia nişte resturi de la brutarul de acolo şi nu s-a mai întors niciodată. Noi am fost nevoiţi să părăsim ascunzătoarea, pentru că acoperişul se prăbuşise, aşa că acum n-are cum să ştie unde să ne caute.

Anders înghiţi în sec, jenat. Trecuse deja o zi întreagă. Jerro nu şi-ar fi abandonat fraţii pentru atâta timp dacă nu l-ar fi oprit ceva. I-ar fi căutat dacă ar fi fost cu putinţă. Deci, unde era?

Sam reuşise să-şi ascundă frăţiorul în grajdul unei taverne, proptindu-l de o căpiţă de fân. Pellarin era plin de praf, iar piciorul însângerat şi învineţit îi era sprijinit cu grijă pe o şa.

— Sunt aproape sigur că-i rupt, spuse Sam.

— Bună! îi salută Pellarin. Nu-i aşa că voi sunteţi nelegiuiţi?

— Calul de dar nu se caută la dinţi, îi răspunse Rayna, pe un ton care se voia vesel.

— Piciorul e din ce în ce mai rău, zise Sam încet, iar Pellarin încuviinţă.

Între Anders şi sora lui avu loc un îndelung schimb de priviri. Nu aveau cum să-i lase pe băieţi acolo. Codul străzii spunea că trebuie să se ajute unii pe alţii. Iar Anders şi-ar fi dorit ca fraţii lui Jerro s-o ajute pe Rayna dacă ar fi fost ea cea rănită. Şi, în orice caz, pur şi simplu nu putea să facă una ca asta.

Cu o uşoară aprobare din cap, Rayna îi dădu de înţeles că era de aceeaşi părere.

— Va trebui să confecţionăm o targă, spuse ea oftând.

— Unde o să ne duceţi? întrebă Sam.

— Vă ducem unde ne adăpostim şi noi, îi răspunse Anders.

Este, hm... în afara oraşului. Avem şi un doctor acolo; mă rog, e un fel de a spune. Se gândea la Viktoria, care *se pregătea* să devină doctor printre lupi. Ea cu siguranţă trebuia să ştie mai multe decât ei despre cum să trateze piciorul lui Pellarin.

Rayna îl privi cu subînţeles şi îşi drese glasul.

— A, spuse Anders. Da. Nu am de gând să vă mint, sunt şi dragoni acolo unde ne ascundem noi. Dar...

Fu atunci deodată acoperit de un val de proteste din partea ambilor băieţi, iar Pellarin chiar încercă să stea în capul oaselor, pe coate, dar se prăbuşi, zvârcolindu-se de durere.

— Sunt de partea noastră, adăugă Anders de îndată ce reuşi să strecoare şi el un cuvânt. Aveţi încredere în mine. Eu v-am scos din focul ăla, nu? N-o să vă bag acum în gura lupului.

— Şi oricum, ce vreţi să faceţi? îi întrebă Rayna. Să rămâneţi aici?

Sam îi privi atent timp îndelungat, îngrijorat, iar Anders îşi dădu seama că se întreba ce-ar fi făcut Jerro.

Însă chiar atunci Pellarin se mută agitat pe-o parte, zvârcolindu-se din nou de durere, şi decizia fu luată.

— Bine, spuse el. Hai să facem o targă. Şi dacă nu spuneţi adevărul, nu vă voi ierta niciodată.

— Dacă te minţim, vei fi mâncat de un dragon, îl înştiinţă Rayna. Dar nu vei fi.

— Şi cu Jerro cum rămâne? întrebă Pellarin. Ar putea să se întoarcă. Şi n-o să ştie unde să ne găsească.

— O să încercăm să-l căutăm noi pe el, îl asigură Rayna, acum pe un ton serios.

Anders şi-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea aşa şi să nu fie nevoie să folosească acest cuvânt, *încercăm.* Nu spuse decât:

— Ar trebui să ne grăbim, altfel n-o să ajungem la timp la întâlnirea de la amiază, şi vom fi nevoiţi să-l cărăm până la locul unde am ascuns hamurile.

Aşa că, în timp ce Rayna dădu fuga la piaţă ca să termine

de adunat cât de multe provizii putea, cu promisiunea de a îndesa rucsacii până la refuz, Anders şi Sam confecţionară o targă. Luară două mături şi apoi scotociră prin grajd după nişte frâie, pe care le legară de cozile de la mături pentru a îi susţine greutatea lui Pellarin, şi adăugară peste ele saci.

Când se întoarse, Rayna inspectă targa improvizată şi le dădu aprobarea încuviinţând din cap.

— Ce bine era dacă ar fi rămas şi caii pe aici, spuse ea.

Dar îi ajută pe băieţi să-l transfere pe Pellarin pe targă, iar ea şi Anders fură primii la cărat. În urma lor, Sam îşi trăgea picioarele, având încă îndoieli asupra deciziei luate.

Îndreptându-se către poarta de vest, Anders speră că Lisabet şi Mikkel reuşiseră să găsească cele necesare la bibliotecă. Venirea aici fusese tare riscantă – nu îşi permiteau să se întoarcă de prea multe ori.

Aproape că ajunseseră la poarta de vest, când un bărbat masiv, cu o pelerină murdară şi neagră le ieşi în drum, blocându-le calea.

— Ce aveţi în desagile alea? îi întrebă el grosolan.

Sam scoase un geamăt din spatele lor, iar când Anders întoarse capul, văzu o femeie blondă, cu părul lung şi ondulat, într-un costum cu pantaloni bleumarin, care stătea în spatele lor, blocând drumul de întoarcere. Avea haine fistichii – fusese probabil bogată înainte ca oraşul să fie distrus.

— Nu te priveşte ce avem noi în rucsacuri, spuse Anders, pe un ton mult mai curajos decât era de fapt.

Spera doar să nu-i tremure vocea.

— Sunt lucrurile noastre.

— Părinţii voştri unde sunt? îl întrebă femeia.

Dar în vocea ei nu se găsea nici urmă de blândeţe – nu o interesa de ce sunt copiii singuri, sau dacă avea cineva grijă de băiatul care era evident foarte rănit. Anders îşi dădea seama că, din punctul ei de vedere, absenţa părinţilor lor tocmai prezenta

pentru ea o oportunitate.

— Nu sunt prea departe, răspunse Rayna imediat. Ai idee cine e băiatul ăsta? Şi arătă spre Pellerin, care făcuse ochii mari.

— De ce-ar trebui să ştim cine e puştiulică ăsta? întrebă bărbatul.

— Mă gândeam eu că nu ştiţi, continuă Rayna, că dacă aţi fi ştiut, v-aţi fi dat deja din calea noastră.

Anders încercă să o avertizeze cu privirea. Rayna inventa mereu lucruri ca să iasă basma curată din diverse situaţii, şi uneori mergea, dar alteori te trezeai pe estradă, faţă în faţă cu jumătate din Holbard, apucând Toiagul Haddei şi transformându-te în lup.

Dar nimic nu o putea opri.

— Acesta e fiul primarului, spuse ea, iar primarului n-o să-i convină că ne ţineţi în loc pe drumul către doctor.

— *Ăsta?* spuse bărbatul, cu o voce total neîncrezătoare.

— Păi, de obicei nu-i aşa de murdar, recunoscu Rayna, exasperată.

Anders se uită din nou spre femeie.

— Dacă o luaţi înapoi pe drumul ăsta, spuse el arătând cu degetul, o să ajungeţi la piaţă. Sunt foarte multe de-ale gurii pe acolo.

Hai, duceţi-vă! o implora el în gând. *Tocmai v-am dat ocazia să obţineţi ce voiaţi. Nu o rataţi.*

Femeia rămase tăcută o clipă, apoi îi făcu semn din cap partenerului ei.

— Hai să mergem! îi spuse ea.

Omul trecu pe lângă Anders, Rayna, Sam şi Pellarin de pe targă. Merse agale pe lângă ei, ca şi cum voia să fie sigur că sunt conştienţi că putea să se oprească oricând dacă ar fi vrut, că putea face, de fapt, orice doreşte. Se mai uită încă o dată lung către Pellarin, care închise ochii.

Lupul din Anders şi-ar fi dorit să mârâie înfundat. Dar se

abţinu.

De îndată ce femeia şi bărbatul plecară, copiii se grăbiră pe drumul şerpuit, îndreptându-se către poartă.

— Dacă mă gândesc mai bine, zise Rayna, pufnind acum, unde *este* primarul?

— Probabil că e pe afară, prin tabere, spuse Sam.

— Tabere? întrebă Anders.

— Da, sunt în afara oraşului, adăugă Sam, acolo unde nu poate să zboare nicio bucată din clădire şi să aterizeze peste tine. Mai toată lumea merge acolo. Ies pe porţile de vest şi nord-vest şi-şi fac adăposturi pe malul Râului Sudrain.

— Se duc şi până în sus la Vadobrun? întrebă Rayna cu gândul la sătucul de la nord de oraş, imaginându-şi fără îndoială zona privită de sus, din perspectiva cu care era obişnuită de acum.

— E prea departe, îi răspunse Sam. E aproape o zi întreagă de mers pe jos până acolo şi e oricum mult prea mic. Nu putem încăpea toţi acolo.

— Dar mai sunt oameni rămaşi aici, protestă Anders. Primarul nu poate pleca pur şi simplu, nici într-o tabără şi nici într-un sat.

— Nu chiar *aşa de mulţi* oameni, zise Sam ridicând din umeri, şi oricum nu le pasă de oameni ca noi. Cine să ne ducă dorul dacă nu mai suntem?

— Noi, răspunse Anders. Noi v-am duce dorul.

Dar era conştient că Sam avea dreptate. Bărbatul care aruncase cu pietre în Garda Lupilor avusese dreptate. Elementalilor nu le păsase niciodată de oamenii care fuseseră prinşi în problemele lor, aşa cum adulţii din Holbard nu se gândiseră niciodată la copiii de pe străzi.

Însă Anders avea să se gândească la ei. O să îi ajute pe Sam şi Pellarin şi o să-l găsească pe Jerro.

O să ajute pe toată lumea.

Cumva.

CAPITOLUL TREI

Fu nevoie de multiple manevre ca să reuşească să agaţe targa pe sub Mikkel, dar într-un final reuşiră. Când Mikkel şi Rayna aterizară la Sălaşul Norilor împreună cu Anders, Lisabet, Sam şi Pellarin, pe toţi îi aştepta o surpriză.

Ellukka şi Theo se întorseseră teferi din Drekhelm, dar nu erau singuri. Pe pista de aterizare, alături de ei aşteptau încă trei elevi de la Finskól. Îngândurată şi tăcută, Bryn, experta în limbi străine – pe care Anders şi-o dorise alături cu doar o noapte în urmă – stătea lângă Ellukka. Un pic mai departe de ei, cu ochii holbaţi la cer, se afla aeriana Isabina, expertul mecanic în devenire de la Finskól. Cu faţa toată numai zâmbet, cu zulufii blonzi lucind în soare şi dând din mâini entuziasmat, îi aştepta şi Ferdie, care studia medicina la Finskól. Sau, mai bine zis, care studiase *medicina*, din moment ce acum se afla aici. Oare mai puteau cei trei copii să fie elevi la Finskól, acum că părăsiseră Drekhelmul?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anders coborând de pe spatele Raynei.

Se întinse să-l ajute pe Sam să se dea jos, ca să poată începe să strângă hamul fetei.

— Adică, mă bucur să vă văd... Bună! Dar, în acelaşi timp, vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Aruncă însă rapid o privire întrebătoare înspre Ellukka, iar ea îi răspunse cu un zâmbet, confirmând că veştile erau într-adevăr bune.

Când Mikkel şi Theo scăpaseră din Drekhelm acum câteva zile, elevii de la Finskól se puseseră în calea celor din Adunarea Dragonilor, care erau pe urmele băieţilor. La momentul respectiv însă, nu ştiau dacă manevra asta a colegilor lor, de a-i şicana pe adulţi pentru a le da băieţilor timp să fugă, fusese un

accident sau fusese intenţionată. Prezenţa lui Bryn, a Isabinei şi a lui Ferdie le răspundea acum la această întrebare.

— Ce? spuse Ferdie. Credeaţi că Leif o să ne ţină toate discursurile alea despre loialitate şi n-o să se lipească nimic de noi? Sunteţi elevi la Finskól. Aveţi nevoie de noi. Aşa că am venit.

Făcu o pauză, şi-şi lungi gâtul ca să arunce o privire spre Lisabet şi Theo, care desfăceau cu grijă targa lui Pellarin din hamul lui Mikkel.

— Iar eu cred, continuă el, că e nevoie de mine aici.

— S-a rănit la picior! strigă Lisabet. Probabil că e rupt.

Sam şi dragonii se îngrămădiră să ajute să desfacă targa şi să o care până aproape de pista de aterizare dinspre holul de la intrare. Anders dădu fuga înaintea lor, în întâmpinarea lupilor care se iţeau de sub arcadă. Judecând după feţele lor, lupii nu îşi dăduseră seama că, afară, numărul dragonilor care-i aşteptau crescuse.

— E în regulă, le spuse Anders, de îndată ce fu destul de aproape ca să poată fi auzit. Sunt prieteni de-ai noştri. Pot să ajute. Viktoria, tipul înalt de acolo e Ferdie. Studiază medicina la şcoala dragonilor, Finskól. Voi doi aveţi un pacient care vă aşteaptă.

Viktoria făcu semn că a înţeles şi fugi pe lângă el – nu exista niciun dubiu că fata avea suspiciunile ei, dar un pacient era totuşi un pacient.

Intrară cu toţii în hol, Viktoria, Sam, Ellukka şi Ferdie, cărând targa lui Pellarin. Un lup, un om şi doi dragoni care lucrau împreună – nu era ceva ce Anders şi-ar fi putut imagina cu câteva zile înainte.

De abia când se apropiară de foc, Anders observă că mai erau rucsacuri şi lăzi stivuite în umbrele de lângă vatră.

— Am adus provizii, spuse Bryn, prinzându-l din urmă.

Era chiar cu un cap mai înaltă decât Anders, şi mai

musculoasă, iar părul negru, mătăsos şi pielea maroniu-deschisă spunea ceva despre înaintaşii ei – se trăgeau probabil din Ohiro. Era ceva liniştitor în prezenţa ei aici, iar Anders se bucura acum pentru asta.

— Ellukka şi Theo ne-au spus că nu aveţi de niciunele, continuă ea. Am adus mâncare, aşternuturi şi trusa medicală a lui Ferdie, iar Isabina a adus o grămadă de unelte care... mă rog, habar n-am la ce se folosesc. Dar ea părea că ştie ce face.

Bryn ezită, apoi coborî vocea.

— Anders, lupii ăştia... sunt de încredere, da? Sunt aceiaşi care au atacat Drekhelmul?

Anders întoarse ochii către colegii de haită, care-i măsurau la rândul lor cu privirea pe dragoni, privindu-i cu aceeaşi suspiciune cu care erau priviţi şi ei.

— Da, recunoscu el, dar sunt colegii mei de clasă. Credeau că Lisabet şi cu mine eram ţinuţi prizonieri.

Obosise un pic la gândul că va trebui să o ia de la capăt, să ducă muncă de lămurire pentru ca lupii şi dragonii să aibă încredere unii în alţii. Însă chiar atunci aruncă o privire spre Viktoria şi Ferdie, care discutau în linişte şi la obiect, aplecaţi peste Pellarin, despachetând deja trusa medicală a lui Ferdie. Atunci Anders simţi un mugur de speranţă. Poate că nu era imposibil să reuşească. Cu timpul.

Câteva minute mai târziu, aduseseră toate proviziile înăuntru, şi toată lumea, cu excepţia celor doi medici şi a lui Pellarin, se strânsese în jurul focului. Se aşezaseră destul de aproape, încât să poată lua parte la conversaţie. Bryn şi Jai deschiseseră una dintre lăzi şi împărţeau tuturor bucăţi groase şi lipicioase de ruladă cu fructe, a cărei glazură se lipi pe degetele lui Anders. Tăiară şi tarta imensă a Raynei – fata îl pusese pe Sam să o care tot drumul înapoi spre casă, refuzând s-o lase în urmă, chiar dacă nu încăpea în rucsacurile lor.

Mâncarea părea să contribuie la creşterea moralului în jurul

focului, iar Anders observă că fix în clipa asta erau mult mai puţine priviri suspicioase. Asta dacă nu-l punea la socoteală pe Sakarias, a cărui atenţie era focusată pe Ferdie – se părea că nu-i convenea prea tare să-l vadă pe acesta şuşotind atâta timp cu Viktoria.

— Hai să raportăm pe rând ce am făcut! propuse Anders. Sak, tu primul! S-a întâmplat ceva aici cât am fost plecaţi?

Sakarias îşi mută atenţia de la echipa medicală şi clătină din cap.

— Linişte şi pace aici, răspunse el. Sălaşul Norilor s-a purtat frumos. Ni s-a părut că se aude ceva în interiorul muntelui, dar apoi s-a oprit. Şi nu toată lumea a auzit. Posibil să nu fi fost nimic.

Anders se duse cu gândul la camera cu maşinăriile pe care le văzuse cu o noapte înainte. Posibil să fi fost unul dintre angrenajele alea?

— Cred că ar trebui să ciulim urechile, sugeră Lisabet. Poate că n-a fost nimic, dar poate a fost ceva.

Apoi ea, Anders, Rayna şi Mikkel le relatară despre călătoria lor la Holbard. Lisabet le arată şi celorlalţi mormanul uriaş de cărţi pe care ea şi Mikkel reuşiseră să le recupereze de printre ruinele bibliotecii de la Ulfar.

— Cu puţin noroc, găsim noi ceva prin ele care să ne ajute să înţelegem cum a fost construit Sălaşul Norilor şi cum poate fi controlat, spuse Lisabet.

Era mai palidă decât de obicei şi vorbea cu jumătate de gură. Iubise biblioteca şcolii lor, iar Anders îşi putea da seama cât de tare o afectase să o vadă distrusă.

Anders şi Rayna le explicară celorlalţi de unde îi ştiau pe Sam şi Pellarin şi povestiră despre ce văzuseră în oraş. Sam se alătură conversaţiei, iar chipurile tuturor lupilor deveniră din ce în ce mai serioase pe măsură ce pricepeau cât de gravă era, de fapt, situaţia la ei acasă.

— Deci aproape toată lumea a părăsit oraşul şi se află acum în tabere? întrebă Mateo. Şi lupii? Sunt şi ei acolo? Dacă toţi îi învinuiesc, aşa cum spuneai tu, or fi în siguranţă acolo, laolaltă cu toată lumea?

Sam ridică din umeri.

— N-am fost în tabere, zise el. Nu ştiu dacă sunt acolo cu restul lumii. Cred că lupii sunt în siguranţă oriunde ar fi, atâta vreme cât sunt în haită. E drept că oamenii dau vina pe unu, doi lupi, dar nimeni nu ar trage la socoteală întreaga Gardă a Lupilor.

— Totuşi, lupii nu sunt singurii care au probleme, murmură Anders.

Încercă să le explice tot ce văzuse, că în vreme ce dragonii şi lupii se războiseră pentru Holbard, ca să hotărască cine trebuie să controleze clima Vallenului, îi lăsaseră pe toţi locuitorii oraşului fără un acoperiş deasupra capului, fără siguranţa zilei de mâine.

Apoi fu rândul Ellukkăi şi al lui Theo. Ei se întorseseră din Drekhelm cu toate cărţile care-i trebuiau lui Theo, dar le explicară şi celorlalţi cum se făcea că aduseseră înapoi şi alţi trei elevi de la Finskól.

— Colegii noştri făceau de gardă cu schimbul, spuse Ellukka.

— Mai bine zis, *unii* dintre colegii noştri, o corectă Theo.

Anders şi sora lui comunicară din priviri; era clar că se întrebau amândoi ce s-ar fi întâmplat dacă elevii de la Finskól care *nu-i* aveau la inimă ar fi fost de pază atunci.

— A fost chiar interesant, zise Isabina, trezindu-se singură din reveria în care se adâncise.

Buclele ei maronii erau mai rebele ca niciodată şi, ca de obicei, pe obrazul ei alb avea o urmă neagră de unsoare, de la invenţiile ei.

— Zăriserăm pe cer nişte formaţiuni de nori cu adevărat

extraordinare. Tocmai le clasificam, când, l-am văzut pe Theo căzând de sub una dintre ele. Aşa că m-am transformat imediat şi-am zburat la el. Amândoi am aterizat un pic mai jos, la poalele muntelui, unde eram mai în siguranţă, şi am făcut schimb de poveşti.

— Apoi a venit după noi, adăugă Bryn. La Drekhelm e îngrozitor. Jumătate din Adunarea Dragonilor dă vina pe cealaltă jumătate pentru ceea ce s-a întâmplat în Holbard. Unii dintre ei încă au impresia că aţi luptat de partea dragonilor şi se aşteaptă să vă întoarceţi ca să vă reuniţi. Alţii sunt convinşi că n-aţi fost niciodată de partea dragonilor şi că sunteţi nişte trădători ce trebuie capturaţi.

— Tatăl tău ce mai face, Ellukka? o întrebă Lisabet.

În vocea ei se simţea îngrijorarea, iar Anders o admiră din nou pentru compasiunea pe care o arăta, cum de altfel o admirase de multe alte ori înainte.

De prima oară când pusese ochii pe ei, Valerius, tatăl Ellukkăi, nu avusese încredere în Anders şi Lisabet. Le îngreunase de nenumărate ori viaţa la Drekhelm, şi totuşi o iubea din tot sufletul pe Ellukka. În bătălia de deasupra Holbardului, se rănise protejând-o pe ea.

— E bine, zise Ellukka, iar uşurarea i se citea pe faţă. Rănile încă nu i s-au închis, dar se va face bine.

Îşi înghiţi cuvintele, lăsând ochii în jos, spre ultimele ei bucăţi de prăjitură.

— Probabil că ar face şi mai bine dacă ar şti că şi eu sunt bine, recunoscu ea.

Nimeni nu îi putea spune nimic ca să o facă să se simtă mai bine, iar după un minut, Theo deschise gura, dar pe un ton blând:

— Şi Leif se întreabă pe unde suntem, spuse el.

— Aşa e, fu de acord Bryn. Dacă e să fim sinceri până la capăt, cred că el îşi *dorea* să vă căutăm şi să ne alăturăm vouă.

Doar faptul că nimeni din Adunarea Dragonilor nu poate cădea de acord – de parcă au putut vreodată – i-a împiedicat să facă vreo prostie.

— Cum putem fi siguri că asta îşi dorea? întrebă Theo.

— Păi, îi răspunse Bryn rânjind, majoritatea proviziilor ăstora erau adunate în biroul lui, iar uşa a lăsat-o larg deschisă. Apoi ne-a chemat înăuntru pe Ferdie, Isabina şi pe mine să vorbim. Ne-a spus că în vremuri ca astea este important să nu încetăm să învăţăm şi ne-a oferit o carte pe care era convins c-o s-o găsim interesantă. Era despre cum un grup mic de luptători reuşise să învingă o armată mult mai numeroasă.

— Aşa se explică, zise Anders. El a fost primul care ne-a trimis, mai mult sau mai puţin voalat, în căutarea Sceptrului Soarelui. Nu a *zis* niciodată că ar trebui să facem ceva, dar cumva... ne-a deschis ochii.

Conversaţia continuă, iar cei care fuseseră primii la Sălaşul Norilor le povesteau celorlalţi cât de greu le fusese să pătrundă. După-amiaza era deja mai răcoroasă şi un vânt rece începuse să bată prin arcada deschisă care dădea spre pista de aterizare.

— *Trebuie* să vă băgăm pe toţi în incinta palatului, pe uşa din lemn, spuse Rayna. Înăuntru sunt sute de camere. Unele dintre ele trebuie să fie dormitoare, şi sigur ne-am şi încălzi. Am fi şi mult mai în siguranţă dacă apare cineva care ne caută.

Viktoria şi Ferdie terminară cu Pellarin, care aţipise uşor.

— I-am curăţat rănile şi ne-am ocupat de picior, anunţă Viktoria. Doctoriile lui Ferdie sunt foarte bune.

— Şi tehnica ta de aplicare a atelelor este la fel de bună, replică Ferdie, în timp ce accepta o bucată de tartă cu fructe de la Sam.

Măcar medicii se înţeleg, se gândi Anders în sinea lui. *Şi, cine ştie, poate fac o treabă mai bună în echipă decât ar fi făcut separat.*

— De acum Pellarin o să doarmă, continuă Viktoria. Ar fi

mult mai bine dacă s-ar putea odihni undeva mai confortabil. Dar asta nu-i cu putinţă, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse Anders. Serios, avem aceleaşi provocări ca înainte, dacă nu chiar şi câteva în plus. Trebuie să găsim o cale de a intra în Sălaşul Norilor, ca să fim în siguranţă. Apoi trebuie să găsim o cale de a-i proteja pe toţi cei din Vallen. Trebuie să reparăm ceea ce am distrus. Nu contează că încercam să-i salvăm pe dragoni şi pe oameni de efectele mortale ale Pietrei Zăpezii. Tot noi suntem responsabili pentru ce s-a întâmplat la Holbard. Deci, începând cu căutarea lui Jerro şi continuând cu găsirea unei soluţii ca să ajutăm oraşul, noi trebuie...

— Noi trebuie să rezolvăm totul, fu de acord Rayna.

Gândul că urmează să escaladeze un munte atât de semeţ fu destul ca să reducă pe toată lumea la tăcere.

Într-un final, Jai fu cel care întrerupse liniştea, ridicându-se în picioare.

— Păi, spuse el, dacă e să facem toate astea, o ruladă lipicioasă cu fructe s-ar putea să nu fie de ajuns. Probabil că ar trebui să începem cu cina.

Aşa că Jai şi Det se apucară de treabă, muştruluindu-şi asistenţii, punându-i la treabă ca să se apuce de masa de seară, iar Anders şi Rayna merseră încă o dată, hotărâţi, în interiorul Sălaşului Norilor.

Anders trebuia să-şi croiască drum până la zidul care ascundea drumul spre mama lor şi să transcrie cuvintele, pentru ca Bryn să încerce să le traducă. Treaba Raynei – pe care Anders nu o invidia deloc – era să schiţeze pentru Isabina desenele întâlnite în camera mecanică, în speranţa că aceasta din urmă le va recunoaşte sau va înţelege cum să le interpreteze. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut intra chiar Sakarias – cu creionul său, el putea aduce orice la viaţă. În schimb, acesta se străduia să-i explice Raynei tehnici de a studia cu atenţie câte un

cotlon, şi apoi de a schiţa tot ce văzuse. Fortăreaţa păru dornică să lumineze o cărare în plus pentru ei, iar Anders îi fu recunoscător.

Niciunul dintre ei nu avea habar cum să interpreteze a treia potecă ce se arătase în faţa lor – cea care le înconjurase picioarele atunci când întrebaseră cum să îi bage şi pe ceilalţi înăuntru. Nu le rămânea decât să spere că Lisabet, Theo, şi ajutoarele lor vor găsi un indiciu în cărţile pe care le recuperaseră.

Faţă în faţă cu zidul de piatră, Anders îşi puse mintea la lucru, încercând să copieze cuvintele. Nu era treabă uşoară – trebuia să se concentreze din greu ca să descifreze scrisul, iar sarcina lui devenea cu atât mai grea cu cât dădea peste cuvinte scrise în limbi diferite, cu litere pe care el nici măcar nu le recunoştea. Verifica, reverifica şi răsverifica literă cu literă şi cuvânt cu cuvânt, ca să fie sigur că le copiază corect.

Ajunsese cam la jumătate, iar mintea îi zburase un pic la masa de seară, când i se păru că aude un zgomot chiar de după colţ. Se auzea ca şi cum două pietre s-ar fi ciocnit una de cealaltă. Apoi se auzi un mic foşnet şi iar un clic.

— Rayna? strigă el. Nu pot să cred că deja ai terminat. Nu se poate.

Cum nu primi niciun răspuns, Anders întoarse capul şi aruncă o privire în hol. Nu era nimeni acolo.

— Rayna? încercă el din nou, ridicând vocea.

Apoi a treia oară, mult mai tare.

— Rayna, eşti aici?

Se auzi răspunsul ei de foarte departe:

— Poftim?

N-avea nicio îndoială. Rayna nu era pe-aproape. Nu era nici măcar după colţ, era tocmai în camera maşinilor.

— Nu-i nimic, îi strigă el înapoi, apoi cercetă din nou cu atenţie colţul, iar pulsul i-o luă razna. Sălaş al Norilor, spuse el

în şoaptă, mai e altcineva cu noi aici?

Nu se întâmplă nimic.

Îşi regândi cuvintele, şi încercă şi altfel:

— Sălaş al Norilor, poţi să mă conduci la cineva care e aici chiar acum, care nu e Rayna şi nici eu?

Luminile păliră din nou, iar apoi cărarea cu care se obişnuise deja se lumină din nou. Dar nu mai ducea după colţ, de acolo de unde venise zgomotul, ci se termina fix în faţa zidului Drifei.

— Mda, asta ştiam deja, bodogăni el.

Şi totuşi, era sigur că auzise ceva. Aşa că se ridică de pe jos şi se îndreptă pe hol, spre colţul cu pricina, întrebându-se în tăcere ce anume avea să facă dacă se dovedea că acolo chiar *s-ar fi aflat* un duşman.

Dar, cu tot mersul lui semeţ, plin de încredere, cu umerii drepţi, în momentul în care ajunse acolo, îşi dădu seama că nu era absolut nimeni.

— Probabil că n-am auzit bine, Sălaş al Norilor, spuse el. Iar acum se pare că mă adresez unui morman uriaş de pietre îndreptate spre văzduh. Sunt pe drumul cel bun.

Oftă şi se întoarse înapoi la muncă, ridicând carneţelul ca să termine şi cea de-a doua jumătate.

Când în sfârşit fu gata, se întoarse pe drumul mai lung, trecând mai întâi pe la sora lui. Ea mormăia de zor de una singură, iar Anders nu ştia cum să-i spună că desenele ei nu aveau nicio noimă, nu semănau nici măcar cu o pânză de păianjen ţesută de o insectă dementă – schiţele liniilor, care ar fi trebuit să înfăţişeze cablurile, erau răsfrânte care încotro, pe toate colţurile paginii.

— Arată bine, spuse el în schimb, şi o bătu uşor pe umăr. Ai nevoie de ajutor?

Ea îi făcu semn că nu.

— Ne vedem afară.

Aşa că Anders porni înapoi spre prietenii săi, pe care spera să-i găsească cercetând, gătind, şi verificând starea pacientului lor.

Într-adevăr, cu toţii munceau din greu. Jai şi Det preluaseră comanda unui grup format din lupi, dragoni şi Sam, pregătind împreună o masă care mirosea absolut delicios.

Toţi ceilalţi îi ajutau pe Lisabet şi pe Theo, care erau deja în patru labe pe podea, cu o grămadă de cărţi deschise, făcând schimb de impresii, comparând paragrafe şi dezbătând în şoaptă. Nu păreau să fi găsit încă soluţia salvatoare, dar, din moment ce se opreau ca să citească pasaje din cărţi, poate că asta însemna că sunt relevante, se gândea Anders.

Lisabet fusese mereu recunoscută printre lupi pentru dragostea ei pentru bibliotecă, iar Theo studiase cercetare şi arhivare la Finskól. Ellukka studiase arta povestirii, iar Mikkel istoria, şi amândoi erau îngropaţi cu nasul în cărţi, căutând cu disperare informaţii despre cum funcţiona Sălaşul Norilor.

Se opri o clipă înainte să se apropie de mica tabără, doar ca să-i privească. Mateo le ţinea celorlalţi trei cărţi deschise deodată, câte una în fiecare mână, iar pe alta cu un picior. Măcar vorbeau unii cu alţii – lupi, dragoni şi oameni – şi, într-o oarecare măsură, lucrau împreună. Nu era cine ştie ce, dar era totuşi ceva.

Anders îi înmânã carneţelul lui Bryn, care se cufundă de îndată în el, ignorându-l atât pe el, cât şi pe restul lumii. Însă Anders nu era vreun erudit, aşa că, de îndată ce Bryn se aşează lângă foc ca să înceapă lucrul la traducerea anevoioasă, el se alătură bucătarilor, să vadă cu ce poate fi de folos.

Mult mai târziu în seara aceea, după cină şi încă un pic de treabă, se reuniră să discute despre ce urmau să facă.

— Cred că începem să avem o idee despre cum funcţionează locul ăsta, spuse Lisabet, dar nu putem progresa prea rapid şi deja suntem siguri că vor fi câteva fundături. De

când e lumea, dragonilor le-a fost interzis să vină aici. Dacă Drifa a venit aici, asta înseamnă că a încălcat regulile. Sălaşul Norilor este străvechi, iar cărţile despre el sunt la fel de vechi. Doar câţiva dintre noi putem lucra în acelaşi timp – nu sunt destule cărţi ca să facem toţi cercetare.

— Noi, ceilalţi, putem face altceva? întrebă Sakarias. Nu vreau să stau aici cu mâinile în sân, mai ales după toate câte s-au întâmplat.

Sam stătea lângă Pellarin, care se trezise cât să poată ciuguli un pic de mâncare, şi acum dormea din nou buştean. Anders observă că Sam se frământa, de parcă nu era sigur dacă să deschidă sau nu gura.

— Am putea, începu Sam, apoi făcu o pauză.

Părul negru îi intra în ochi – avea nevoie disperată de un tuns –, dar în Sălaşul Norilor nu aveai nici măcar unde să te speli, în afară de chiuveta mititică din minuscula şi singura lor sală de baie, unde curgea numai apă rece ca gheaţa. („Avem noroc că s-a gândit cineva că şi musafirii au nevoie de baie”, comentase Sakarias.) Prin urmare, obrajii lui Sam erau în continuare pătaţi de mizerie, mai mult mânjiţi decât curaţi, după eforturile lui de a se curăţa. Băiatul părea slăbuţ, dar lui Anders nu i se părea că arată a copil. El ştia câtă experienţă căpătase Sam pe străzi. Ştia că băiatul era obişnuit să-şi poarte singur de grijă. Într-un fel, Sam era ca Anders şi ca Rayna, anii de experienţă îl maturizase mai mult decât pe toţi lupii sau dragonii adunaţi aici.

— Continuă, îl încurajă Anders, atunci când păru că nici măcar nu observase nimeni că băiatul avea de gând să vorbească. Ţi-a venit vreo idee, Sam?

Sam aprobă dând din cap, şi ceilalţi îi acordară atenţia lor.

— Mă gândeam la tabere, continuă el. Aproape toţi locuitorii din Holbard au părăsit oraşul, iar acum se află în tabere, dar e clar că sunt distruşi. Nu au niciun adăpost. Nici nu

sunt sigur că au destulă mâncare pentru toţi. Cum oare să fi găsit o cale să aibă grijă de aşa de mulţi oameni într-un timp atât de scurt?

— Iar fratele tău ar putea fi şi el pe-acolo, remarcă Rayna. Jerro trebuie să fie pe undeva.

— Poate că da, fu de acord Sam, şi îmi doresc să-l găsesc. Vreau din tot sufletul să îl găsesc. Dar mai e ceva. Poate aţi avea cum să îi ajutaţi pe refugiaţii din Holbard. Sigur sunt mulţi răniţi. Voi aveţi aici medici instruiţi.

Spre surprinderea lui Anders, Viktoria fu cea care deschise gura:

— *Noi* avem personal medical instruit, îl corectă ea. Şi tu eşti aici cu noi, Sam. Eşti unul dintre noi. Şi sunt de acord cu tine, cred că trebuie să ajutăm. Pellarin n-o să ne simtă lipsa mâine.

De lângă ea, Ferdie dădu din cap, iar faţa altfel jovială îi deveni serioasă.

— Noi facem tot ce depinde de noi, spuse el, dar acum Pel n-are nevoie decât să doarmă. Şi să aştepte.

— Atunci, hai să mergem în tabăra de la marginea oraşului! zise Anders. Poate-l găsim şi pe Jerro. Poate vom găsi oameni care au nevoie de doctori. Poate găsim altă cale de a ajuta cumva. Vreau să fac ceva, nu doar să stau aici.

— Te duc eu, se oferi Ellukka.

— Merg şi eu cu voi, spuse Rayna.

— Eu şi Viktoria putem veni cu voi, adăugă Ferdie, iar Sakarias îl privi un pic mai mult decât era cazul.

Aşa că se hotărî. Dimineaţa următoare aveau să se îndrepte spre tabere.

Culcuşul de noapte fu unul mult mai confortabil, graţie cuverturilor şi păturilor aduse cu ei de Ferdie, Bryn şi Isabina.

Aşa cum se întâmplase şi cu o seară în urmă, Anders se pierdu cu privirea în scânteile focului, în timp ce-l fura somnul.

Se simţea un pic mai optimist de data asta. N-avea habar ce o să-i aducă ziua de mâine, dar era pregătit să afle.

CAPITOLUL PATRU

Ziua următoare, cei şase copii – Sam, Anders, Rayna, Ferdie, Viktoria şi Ellukka – parcurseră lungul drum care lega locul lor de aterizare ferit, de tabăra de la marginea Holbardului.

Era un soi de tortură lentă să pătrunzi încet în Holbard şi să îţi dai seama de proporţiile dezastrului produs. Dar mai mult decât orice, pe Anders îl tulbura tabăra. Se întindea pe malurile râului Sudrain, cam la o oră de mers pe jos de ruinele Holbardului. Văzând felul în care arăta, pricepu de ce nimeni nu se aventurase până în sat, sus la Vadobrun. Era greu de crezut că reuşiseră să ajungă aşa de departe.

Haosul domnea în tabără. Nimic nu era aranjat după vreo logică, lucrurile salvate zăceau peste tot, precum rămăşiţele unei epave. Iarba fusese deja călcată în picioare şi era acum o mocirlă, iar totul era murdar. Oamenii îşi făcuseră adăposturi din ce aveau la îndemână, agăţaseră pelerine sau bucăţi de pânză, sprijiniseră unele de altele uşi recuperate şi bucăţi de duşumea, sau dormeau pur şi simplu în noroi sub cerul liber, păzind cu grijă lucrurile îngrămădite laolaltă.

Anders era înconjurat de indivizi traşi la faţă, cu chipuri răutăcioase şi îngrijorate. Erau feţele unor oameni care nu aveau mare lucru, dar ştiau că puţinul pe care îl au nu le va ajunge prea mult timp. Toţi erau preocupaţi de propria persoană, dar nu-i scăpau din ochi pe vecini.

Îşi dădu însă seama că nu era nici urmă de lupi, pe nicăieri.

— Probabil că şi-au făcut tabăra în altă parte, murmură Viktoria. Dar lupii ştiu *cum* să facă o tabără. Excursiile în aer liber sunt parte din antrenamentul nostru. Ar putea să dea o mână de ajutor aici.

— Doar dacă îi vrea cineva prin preajmă, spuse Ellukka, şi nu cred că îi vrea nimeni.

— Ce se vede în faţă? întrebă Rayna, arătând spre vârful a ceea ce părea a fi un cort mare care se iţea în apropiere.

Îşi făcură drum spre el prin mulţime, avansând încet ca să nu atragă atenţia asupra lor. Practic, cu foarte puţin timp în urmă, Anders, Lisabet şi Rayna fuseseră pe afişele cu fugari răspândite peste tot prin oraş. Acum însă, nimeni nu îi băga în seamă – glugile pelerinelor le ofereau deghizarea de care aveau nevoie. Stăteau împreună, încercând să nu stăruie prea mult cu privirea, ca nu cumva să creadă cineva că vor să le fure lucrurile.

Ceea ce văzuse Rayna se dovedi a fi într-adevăr un cort imens. Atât cât îşi dădea seama Anders, acesta părea a fi singurul cort adevărat din toată tabăra, iar în faţa lui, primarul Holbardului însuşi stătea pe un scaun adevărat, la o masă adevărată – amândouă, obiecte ce nu se găseau nici ele la orice colţ. Primarul discuta cu un bărbat murdar, care era primul la o coadă foarte, foarte lungă.

Primarul nu era murdar. Purta lanţul de aur, specific funcţiei sale, şi avea haine curate. Anders îl recunoscu pentru că îl văzuse de atâtea ori stând lângă Sigrid, Lupoaica Alfa, la adunarea lunară prilejuită de încercarea Toiagului. Chiar şi dacă nu l-ar fi recunoscut la faţă, era limpede că acest om era responsabil aici. Era înconjurat de membrii Parlamentului din Vallen şi părea că ascultă cereri sau plângeri. Nu părea însă că rezolvă ceva, doar gesticula din când în când, făcându-i semn unuia dintre asistenţii lui să noteze ceva în caiet, iar toţi cei care părăseau coada păşeau dezamăgiţi, aruncând din când în când o privire înapoi, de parcă nu erau siguri de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Ei bine, spuse Rayna, cred că ar trebui să ne despărţim. Ferdie şi Viktoria – şi poate şi tu, Ellukka –, ar trebui să mergeţi să vedeţi cine are nevoie de ajutor. Poate o fi vreun spital pe aici, un loc în care oamenii se duc să primească îngrijiri.

— Şi voi? întrebă Ellukka.

— Anders, Sam şi cu mine trebuie să mai aruncăm un ochi pe aici, îi răspunse Rayna.

Anders ştia exact ce era în mintea ei.

— Ăsta e singurul loc de unde ai avea ceva de luat, zise el. Pe stradă, nimeni n-ar fura de la ceilalţi, cei care îşi fac culcuş din propriile haine. Ştim cu toţii cum e să nu ai nimic. Dar aici...

— Primarul şi hainele lui curate sunt o pradă cinstită, încheie Sam propoziţia în locul lui.

— Exact! fu de acord Anders. Asta înseamnă că şi Jerro trebuie să fie pe undeva pe-aproape.

— El ar căuta locul propice pentru şterpelit, aprobă Sam. Probabil că şi alţii pe care îi ştim noi ar face la fel.

În sinea lui, Anders nu era aşa de sigur că-l vor găsi pe Jerro – era greu să ţi-l imaginezi aici, la furat, când ar fi putut să-i caute pe Sam şi Pellarin – dar nu voia să spună asta cu voce tare.

— Tot aici vom afla şi cele mai bune bârfe, adăugă Rayna, bătându-l un pic prea tare pe Sam pe umăr.

Anders avea o bănuială că şi ea îi împărtăşea aceeaşi îngrijorare în privinţa lui Jerro, dar trebuiau să facă tot ce depindea de ei.

— În regulă, încuviinţă Viktoria. Ne întoarcem într-o oră pe drumul ăsta, sau măcar unul dintre noi se întoarce, ca să vedem ce se mai întâmplă.

Viktoria şi Ferdie îşi văzură de drum, având-o pe Ellukka drept escortă. Anders, Rayna şi Sam mai scanară o dată, pe îndelete, întreaga scenă ce se întindea în faţa lor, meticuloşi şi gânditori, ca să fie siguri că ştiu organizarea locului, înainte de a acţiona în vreun fel.

E ca şi cum eşti din nou în oraş, îşi spunea Anders în gând. *Ai mai făcut asta de un milion de ori.*

Ceea ce era desigur, corect. Făcuse asta de nenumărate ori,

el şi cu Rayna stătuseră pe marginea câte unui acoperiş, cu ochii la piaţa de sub ei, cercetând fiecare cotlon, ca să fie siguri că ştiu cine şi ce îi aşteaptă acolo jos înainte să îi dea bătaie. N-avea nicio îndoială că Sam făcuse şi el acelaşi lucru, de tot atâtea ori, împreună cu Jerro şi Pellarin.

— Eu vreau să intru în cortul ăla, murmură Rayna de lângă el, cu aceeaşi îndrăzneală ca de obicei. Acolo e marfa cea mai bună. Şi sunt foarte mulţi aici, afară, care au nevoie de ea.

— Cred că ne trebuie nişte haine mai acătării, o preveni Sam, sau măcar o pelerină mult mai bună.

Cei doi intrară într-o dispută tăcută despre ce pelerină e mai uşor de furat, şi de la cine, iar Anders îi lăsă să discute, cât timp el continuă să cerceteze locul.

Îi studie pe rând, cu atenţie, pe primar şi pe fiecare dintre politicieni, apoi trecu la asistenţii din jurul lor. Ce fel de oameni erau? Oare pricepeau că toţi cei din tabără nu aveau absolut nimic, în vreme ce ei aveau mâncare şi haine curate? Şi dacă pricepeau asta, oare le păsa?

Zări cu privirea un bărbat înalt, masiv, care purta ochelari. Apoi se întoarse brusc înspre el.

Era mult mai înalt şi mai solid decât Anders. Avea pielea maroniu-închisă, părul brunet şi o barbă neagră, aranjată cu grijă. Ochelarii săi aveau rame groase şi pătrate. Pantalonii lui erau gri, foarte asemănători cu cei ai uniformei de la Ulfar. Cămaşa avea o nuanţă de verde-închis, era curată încă şi şi-o băgase cu atenţie în pantaloni. La gât purta o amuletă, deşi o ascunsese în cămaşă, de unde aproape că nu se zărea.

Părea că locul lui era acolo, între toţi oamenii aceia. Totuşi, avea o privire mult mai serioasă decât oricare dintre ei.

Iar Anders ştia cine este.

— Rayna! şopti el, trăgând-o de braţ.

— Eu doar spun că, îi zicea ea lui Sam, atunci când te bagi la alea cu nasturi poate să pară mai uşor, dar în momentul în

care începi să tragi de marginea pelerinei...

— Rayna!

— Ce e?

Apoi, înainte să apuce să-i răspundă, fata urmări cu ochii privirea lui Anders şi înlemni.

Bărbatul care stătea acolo lângă cort era unchiul lor Hayn, profesor la Academia Ulfar, faimos proiectant de artefacte şi probabil tocmai omul pe care Anders îşi dorea să-l vadă cel mai tare acum. Hayn îi ajutase să pună mâna pe harta mamei lor. Reuşise să le trimită amplificatoarele, chiar şi după ce fusese arestat. Hayn fusese mereu de partea lor, încercând să-i ajute şi să-i protejeze.

Precaut, Anders începu să dea încet un ocol mulţimii de oameni, impunându-şi să meargă normal, ca să nu atragă atenţia asupra lui. Rayna era chiar lângă el, iar Sam, la câţiva paşi în urma lor.

Erau la vreo trei metri de el, când îi zări Hayn, iar el nu avea nici pe departe experienţa lor de a-şi păstra calmul în situaţii delicate. Porni spre ei, apoi acceleră şi în trei paşi mari şi laţi fu lângă ei, luându-i pe sus. Rayna scoase un icnet, însă Anders nu avu destul aer ca să facă acelaşi lucru. Din fericire, unchiul lor îi puse jos imediat.

— Aveţi grijă, şopti Sam din spatele lor, cineva o să bage de seamă.

Hayn privi în sus şi rânji cu toată gura, lăsând să i se vadă preţ de o secundă dinţii cei albi.

— Singurul lucru care nu atrage atenţia aici în acest moment este o reuniune, spuse el. Astea au loc mai mereu. Pe mine mă cheamă Hayn. Tu trebuie să fii un prieten al nepoţilor mei.

Îi întinse mâna să facă cunoştinţă, iar Sam se holbă la ea multicel, până când Rayna încuviinţă încet din cap.

Cu mare grijă, ca şi cum risca să i se desprindă propriul

braţul, Sam îi strânse mâna lui Hayn.

— Sunt Sam, spuse el neîncrezător.

— Mă bucur să te cunosc, Sam, îi răspunse Hayn, ca şi cum ar fi fost o introducere perfect obişnuită. Hai, copii, să găsim un loc ferit unde putem vorbi!

Îi conduse prin spatele cortului mare, la nişte petice îngălbenite de iarbă – atât cât mai rămăsese din ea.

— Hmm! zise el. Acum câteva ore erau aici nişte lădiţe pe care am fi putut sta. Pesemne cineva le-a luat şi pe-astea ca să-şi facă un adăpost.

Aşa că îşi continuară discuţia stând în picioare.

— Ce uşurare să vă văd! spuse Hayn. Habar n-aveam dacă sunteţi amândoi bine. M-am gândit că, dacă ar fi existat cea mai mică şansă să ajungeţi în tabără, aici aţi fi fost, aşa că am rămas şi eu prin preajmă şi am încercat să mă pierd în mulţime.

— Te-ai gândit c-o să fim acolo unde oamenii sunt avuţi şi prada e pe măsură? îl întrebă Rayna, un pic jignită, deşi, de fapt, fix asta gândeau şi ei.

— Nu, replică Hayn, acordându-le gemenilor mult mai multă încredere decât Anders credea că meritau. Aici se iau deciziile. M-am gândit că aţi vrea să fiţi la curent cu ceea ce se petrece.

— Iar noi am crezut că tu vei fi laolaltă cu lupii, recunoscu Anders. Niciunul dintre ei nu se află aici.

— Nu, şi-au făcut tabăra în nord, răspunse Hayn. Mai sus, după Vadobrun, acolo unde obişnuiau să-şi facă tabăra peste noapte elevii de la Ulfar. Îţi mai aduci aminte?

Anders dădu din cap. El şi Lisabet trecuseră pe acolo în noaptea de dinainte să fure Potirul lui Fylkir, înainte să fugă la Drekhelm ca s-o găsească pe Rayna.

— Nu e nimic acolo, spuse el. Doar un altar din pietre, ceva provizii, şi râul.

— Lupii n-au nevoie de prea mult, replică Hayn. Pentru

asta s-au antrenat. Şi nu sunt bineveniţi printre locuitorii Holbardului, exact aşa cum eu nu sunt binevenit printre lupi. Ştiţi că am fost închis înainte de luptă, pentru că Sigrid suspecta că tărăgănez descoperirea unui amplificator pentru Piatra Zăpezii. Nu aveam de gând să mă întorc şi să le dau ocazia să mă întemniţeze din nou. Nu până când nu eram sigur că voi doi sunteţi bine.

— Nici nu ştiu ce să te întreb mai întâi, recunoscu Anders. Ce se întâmplă cu lupii? Ce se petrece aici?

— Lupii sunt bine, îi răspunse Hayn. Au salvat ce se putea din ruinele de la Holbard şi au pornit la drum să-şi facă o tabără. Sigrid a dispărut, iar profesoara Ennar e acum la comandă.

Inima lui Anders tresări nu o dată, ci de două ori. Când Hayn fusese închis, iar Sigrid îl declarase pe Anders inamic al lupilor, Ennar avusese îndoielile ei. Sigur că nu era chiar de partea lor, dar poate că ar fi fost dispusă să-l asculte pe Anders, dacă el ar fi găsit cuvintele potrivite... şi poate că ar fi oprit atacul celorlalţi lupi, măcar un pic, cât să poată porni un dialog.

Dar faptul că Sigrid era dispărută... îşi imagina deja faţa lui Lisabet la auzul unei asemenea veşti. O iubea în continuare, deşi nu era de acord cu mama ei aproape niciodată.

În ceea ce-l privea, Anders era îngrijorat că Sigrid putea fi oriunde, făcând cine ştie ce. N-avea cum să nu se gândească la mormanul de moloz din Holbard şi spera că, în ciuda a tot ce făcuse, nu se afla îngropată sub el. Deşi, dacă era în viaţă pe undeva, ar fi fost fără doar şi poate o ameninţare pentru el şi prietenii săi.

El şi Rayna îl puseră la curent cu tot ceea ce se întâmplase de când se văzuseră ultima oară, iar Sam adăugă detaliile pentru porţiunea care îl avea pe el în prim-plan. Pe măsură ce se apropiau de sfârşitul poveştii, unchiul îi îmbrăţişă pe fiecare cu câte o mână.

— Aţi fost amândoi atât de curajoşi! spuse el.

— Din contră, am eşuat cumplit amândoi, îi răspunse Anders. Uită-te un pic la oraş!

— Asta nu a fost vina voastră, zise Hayn pe un ton ferm. Nu ştiu de ce Piatra Zăpezii sau Sceptrul Soarelui au reacţionat aşa. Amândouă sunt artefacte puternice, dar nu ar fi trebuit să producă un asemenea nivel de distrugere. Am o bănuială îngrozitoare... începu el cu vocea sugrumată, apoi se opri.

Anders se uită în sus la el.

— Ce bănuială? întrebă acesta.

— Amândouă sunt artefacte atât de vechi, răspunse Hayn. Nu eram sigur că e cu putinţă să mai funcţioneze. Am crezut că vor avea nevoie de amplificatoare.

Anders întinse mâna să simtă amplificatorul care-i atârna la gât, legat de un şiret, alături de amuleta de la Ulfar, artefactul care făcea ca hainele să rămână pe el când se transforma din lup în om. Amuleta de la Ulfar era acum parte din el, iar de amplificator uitase cu desăvârşire. În toiul luptei, el şi Rayna găsiseră o cale să ajungă la temniţa lui Hayn şi descoperiseră că acesta le lăsase o pereche de amplificatoare, câte unul pentru fiecare.

— Vrei să spui că amplificatoarele au făcut ca artefactele să fie atât de puternice încât să distrugă oraşul?

— E posibil, spuse Hayn. Dar, sincer, nu ştiu.

— Probabil că nu ar exista pe undeva un alt artefact cu care am putea folosi amplificatoarele? întrebă Anders cu o urmă de speranţă. Ceva care să reconstruiască totul?

— Nu cred că e atât de simplu, îi răspunse Hayn, dar ştiu că există ceva ce puteţi face cu amplificatoarele. E doar un zvon, dar chiar şi aşa...

— Ce anume? zise Anders, care era dispus să încerce aproape orice.

— Zidul ăsta, de care mi-aţi zis că vă conduce la Drifa, continuă Hayn. Nu am idee ce ar putea să însemne, dar cred că

ştiu cum aţi putea să aflaţi.

Scotoci plin de zel în buzunare şi, câteva clipe mai târziu, scoase la iveală o bucată de hârtie mototolită. Era groasă, înţesată de fibre, iar pe măsură ce Anders o privi mai de-aproape, îşi dădu seama că unele dintre fibre erau, de fapt, firicele de metal. Hârtia însăşi era un artefact.

Hayn săpă în celălalt buzunar şi făcu rost de un ciot de creion, apoi îi făcu semn Raynei să se întoarcă cu spatele la el ca să aibă pe ce să se sprijine. Inscripţionă cu grijă o serie de rune pe fiecare jumătate a hârtiei, apoi o îndoi la mijloc, o rupse în două acolo unde era îndoită, şi le înmână gemenilor câte o bucată.

— Mai aveţi amplificatoarele la voi? îi întrebă el.

Anders îl pescui pe al său de unde atârna pe deasupra cămăşii. Micul disc era acoperit cu rune identice cu cele de pe amplificatorul Raynei.

— În noaptea asta, spuse Hayn, vreau să luaţi aceste petice de hârtie şi să împachetaţi amplificatoarele în ele. Ar fi fost mai bine dacă un dragon fierar ar fi forjat runele astea pentru voi, dar şi urzeala hârtiei e destul de bună, iar runele proiectate de mine sunt simple. Cred că o să fie de ajuns, în cazul în care funcţionează şmecheria asta. Găsiţi o cale să prindeţi bine hârtia de amplificatoare, ca să nu pice peste noapte. N-am văzut niciodată asta cu ochii mei, dar, dacă aveţi dreptate, iar Drifa e undeva în Sălaşul Norilor sau în apropiere, ar putea exista un mod ca să vă conectaţi cu ea în vis. Poate că are ea nişte răspunsuri pentru voi. Dacă e pe undeva prin preajmă, avem nevoie de ea ca de aer. Nu cred că am avut vreodată mai mare nevoie de ea ca acum.

— O să încercăm la noapte, promise Anders, gândindu-se deja la culcuşul lui de lângă foc, arzând de nerăbdare să se întoarcă pentru a se odihni şi, poate, pentru a-şi găsi mama.

Însă Rayna simţise ceva în tonul lui Hayn, ceva ce lui

Anders îi scăpase.

— Vii înapoi cu noi, nu? îl întrebă ea.

Cu părere de rău, Hayn clătină încet din cap.

— Acum, că ştiu că sunteţi în siguranţă, o să încerc să văd dacă mă pot apropia de lupi, spuse el. Încă e riscant să discut cu ei, dar, dacă prind o ocazie bună, trebuie să fiu acolo să profit de ea.

Nu se pot ţine deoparte aşa – trebuie măcar să încerc să le deschid ochii. Cu cât lumea se separă mai tare, cu atât va fi mai greu să se unească la loc. Ei ar trebui să-i protejeze pe oameni – presupunând că oamenii încă îşi doresc să aibă de-a face cu lupii. Şi, până la urmă, ce are de gând să facă haita, să locuiască pe câmpii pentru totdeauna?

Clătină din nou din cap, dezaprobator.

— Nu ştiu dacă oamenii *sau* lupii ar fi dispuşi să discute, dar cred că-i o idee bună să ştim ce pun la cale lupii acum.

Se opri însă şi-şi desfăcu haina ca să caute ceva într-un buzunar interior. Acum Anders putea vedea că, de fiecare dată când Hayn făcea o mişcare, jacheta lui flutura – probabil că îndesase în buzunare tot ceea ce putuse să care în momentul plecării de la Ulfar.

Scoase o oglinjoară rotundă, asemănătoare cu ceea ce văzuse Anders la locuitorii fistichii din vestul Holbardului. Oglinda se afla într-o cutiuţă care se închidea automat ca să o protejeze. Când o deschideai, puteai să arunci un ochi la reflexia ta şi să verifici... mă rog, Anders nu prea ştia ce verificau oamenii, dar părea mereu ceva important.

De când fusese la Ulfar, Anders învăţase că existau mult mai multe utilizări ale unei oglinzi, pe lângă aceea de a te cerceta în ea.

Hayn o întoarse cu faţa, pentru ca gemenii şi Sam să o privească mai de-aproape, iar Anders observă runele gravate în interiorul capacului.

— Aţi mai văzut vreodată o oglindă ca asta? îi întrebă Hayn. Perechile acestei oglinzi sunt exact la fel – incrustaţiile sunt identice. Aţi spus că Drifa avea un atelier în Sălaşul Norilor – n-am ştiut niciodată. Aşa că, dacă restul setului mai e pe undeva, trebuie să fie toate acolo. Una dintre ele a fost a fratelui meu.

Ultimele cuvinte plutiră în aer, iar Hayn, Anders şi Rayna se uitară îndelung unii la alţii. Felix însemna acum foarte mult pentru toţi trei, iar pierderea lui îi marcase pe fiecare dintre ei în alt fel.

— E o oglindă de comunicaţii? întrebă Anders.

Unchiul său încuviinţă din cap.

— Felix şi cu mine le foloseam, însă nu o avea cu el atunci când a fost ucis, şi nimeni n-a mai deschis-o de atunci. Dacă reuşiţi s-o găsiţi, atunci putem comunica uşor.

— O s-o căutăm peste tot, promise Rayna. E o mare dezordine în atelier. Mai mult ca sigur ar putea fi în continuare acolo.

— Dacă nu reuşiţi să o găsiţi, ne întâlnim aici poimâine la aceeaşi oră, spuse Hayn.

Acum, că aveau un plan, niciunul dintre ei nu-şi permitea să mai piardă vremea. Se mai îmbrăţişară o dată, strângându-se mult, mult timp în braţe – Anders nu îmbrăţişase de prea multe ori în viaţă o persoană atât de masivă. De fapt, dacă se gândea mai bine, până să-l cunoască pe Hayn, Anders nu îmbrăţişase niciodată pe cineva atât de mare. Îi plăcea cum se simţeau braţele unchiului său, înfăşurate strâns în jurul lui, felul cum îl cuprindeau cu totul, şi îşi rezemă capul preţ de o clipă pe pieptul impunător al bărbatului.

Apoi veni timpul să plece.

— Rămâne pe poimâine, promise Hayn. Iar eu voi fi cu ochii pe oglinda mea până atunci.

Se pierdu din nou în mulţime, iar cei trei copii îl priviră

cum pleacă.

Când Anders întoarse capul către ceilalţi doi, văzu expresia optimistă de pe faţa lui Sam, cât timp băiatul îl urmări pe Hayn în mulţime până îl pierdu. Bineînţeles că Sam spera şi el la propria sa reuniune.

— Deci, spuse Anders, încercând să sune vesel, am venit până aici în speranţa că Jerro e prin preajmă, corect? Pentru că aici vii să caşti gura dacă vrei să şterpeleşti ceva. Aşa că, hai să ne uităm!

Cei trei se despărţiră, ca să se integreze cât de cât în mulţime, fără să atragă atenţia asupra lor, cu glugile pe cap, mişcându-se uşor, schimbând priviri şi comunicând din priviri. În mod bizar, chiar era plăcut să facă din nou ceva atât de familiar.

Apoi, un sfert de oră mai târziu, se întâmplă singurul lucru la care nu se aşteptaseră: chiar îl găsiră pe Jerro. Rayna fu cea care îl zări şi le făcu un semn rapid şi discret cu mâna ca să atragă atenţia băieţilor asupra lui.

Cu mâinile în buzunare şi mergând normal, Jerro îl urmărea pe unul dintre consilierii primarului. Faţa îi era curată ca luna, dar, în ciuda faptului că murdăria dispăruse, era neschimbat. Sam răsuflă mai mult decât uşurat, iar Anders simţi cum i se ridică o greutate imensă de pe umeri.

— Bravo ţie, Jerro! încuviinţă Rayna.

Una dintre primele reguli ale buzunăritului era că nu trebuie să te remarci, aşa că Jerro se curăţase ca să se integreze în peisaj.

Era din ce în ce mai aproape de ţinta lui, gata să facă o mişcare extrem de riscantă, executată în mers, când îşi zări fratele alături de gemeni, drept pentru care se împiedică brusc. Pică direct pe omul de la care voia să fure, însă, deşi asistentul lui se întorsese către el cu o faţă furioasă, Jerro reuşi să-l calmeze cu scuze grăbite şi pline de stângăcie. Pufnind, omul îşi

văzu de drum şi zise:

— Nu-i nimic.

Jerro arătă cu capul înspre un morman împrăştiat de lemne de foc şi se grăbiră să se întâlnească în spatele lui.

Sam n-apucă să spună vreun cuvânt, pentru că Jerro îl îmbrăţişă şi-l strânse cu putere.

— Unde e Pel? întrebă el într-un suflet.

Sam şuieră şi încercă să răspundă, dar rolul de a vorbi îi reveni lui Anders.

— E în siguranţă, îl linişti el. S-a lovit la picior, dar acum e cu noi în, hmm... tabără. Avem şi medici care au avut grijă de el. Au spus c-o să se vindece, dar nu poate pleca nicăieri acum.

Sam îl înghionti în umăr pe Jerro, iar fratele lui mai mare înţelese în cele din urmă ce se întâmplă şi îi dădu drumul din strânsoare.

Sam trase o gură sănătoasă de aer în piept, apoi rânji.

— Scuze că ţi-am stricat schema, adăugă el.

Jerro pufni căutându-se în buzunar.

— Ce mi-aţi stricat? întrebă el scoţând la iveală un pumn de monede. Doar o nouă oportunitate.

Sam râse, iar Anders îşi dădu seama că şi el zâmbea.

— Poţi veni cu noi, îi zise Rayna. Te ducem noi la Pel. Mai e ceva ce ai luat din oraş şi ai vrea să iei cu tine?

Jerro deschise gura ca să răspundă, se opri, o închise, apoi o redeschise, şi ezită.

— Păi... spuse el într-un final.

— Păi? întrebă Sam. Jerro, trebuie să vii cu noi. Pel nu poate pleca. Şi oricum, e mai bine acolo. Suntem la adăpost.

— Nu-i vorba de asta, spuse fratele lui. Nu e chiar atât de simplu. N-am rămas pe aici pentru amuzament – dacă aş fi putut, m-aş fi întors în oraş şi i-aş fi căutat zi-lumină pe Sam şi Pel. În schimb, am putut doar să sper că vor ajunge ei aici. Mai bine veniţi după mine.

Îi conduse încă o dată prin tabără, părăsind zona prosperă şi avansând spre părţile năclăite de noroi, unde erau campate familii care găteau la foc, încercând să strângă sau să protejeze puţinele lucruşoare pe care reuşiseră să le aducă din oraş.

Iar apoi ajunseră în zona cu adevărat săracă a taberei, unde oamenii se cuibăreau pur şi simplu sub propriile lor pelerine, fără adăpost sau focuri pentru gătit.

Acolo, înghesuiţi la adăpostul unui bolovan imens, Jerro le arătă adevărata problemă. Când dădu roată pietrei uriaşe, vreo şase feţişoare întoarseră capul spre el, ca un cuib plin de puiuţi ce aşteptau să fie hrăniţi.

Doar că nu erau păsări. Aceştia erau copii. Cu toţii erau mai mici decât Anders şi Rayna, şi toţi aveau chipuri cât de cât cunoscute, de pe străzile din Holbard. Jerro îşi pierduse cei doi fraţi mai mici, dar găsise toţi aceşti copii de care cineva trebuia să aibă grijă, şi fix asta făcuse. Îi protejase.

— N-am cum să-i las aici pur şi simplu, spuse el deznădăjduit. Nimeni nu o să aibă grijă de ei. Unii fermieri au început deja să vină în tabără cu mărfuri de vânzare. Cu banii pe care i-am şterpelit pot să ne hrănesc pe toţi măcar o zi sau două.

Gemenii se priviră, comunicând fără să vorbească, aşa cum făceau mai mereu. Amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie, însă Rayna îl întrebă în şoaptă.

— Şi dacă ţipă? murmură ea. Când vor vedea, ştii tu... Şi mâinile ei desenară în aer nişte bătăi de aripi. *Când văd dragonii.*

— Păi, Jerro are dreptate, spuse Anders. Nu avem cum să-i lăsăm pur şi simplu aici.

O fetiţă slăbănoagă scoase capul din mulţimea de copii.

— Ne părăseşti, Jerro?

— Nu-ţi face griji, răspunse Rayna, nimeni nu lasă pe nimeni nicăieri. E timpul să ne întâlnim cu Viktoria, Ferdie şi Ellukka. Probabil că deja ne aşteaptă – mă duc să văd. Anders,

Sam, duceţi-i pe Jerro şi pe ceilalţi la marginea taberei, acolo unde...

Făcu o pauză, pentru că în mod evident nu voia să spună unde *am aterizat* şi să se dea de gol faţă de Jerro şi de ceilalţi.

— Du-i la locul de unde plecăm, formulă ea în cele din urmă. Aşteptaţi-ne acolo. Aşa, dacă vrea cineva să ţipe sau să facă vreo prostie, o poate face acolo unde e linişte.

Se vedea că Jerro avea o mulţime de întrebări, dar Sam îl strânse de mână, aşa că pe moment băiatul le mai ţinu pentru el, dispus să aibă încredere în fratele lui până aveau să iasă din tabără. El şi mica lui trupă îi urmară pe Anders şi Sam dincolo de graniţele taberei, ţinând strâns în braţe puţinele şi preţioasele lucruşoare pe care le mai aveau.

Era drum lung de mers până la locul de întâlnire, iar Rayna, Viktoria, Ferdie şi Ellukka îi prinseră din urmă înainte ca aceştia să ajungă acolo.

Totuşi, aşteptară să se îndepărteze destul de mult de tabere – de unde nu-ţi mai dădea mâna să fugi – până să le explice tuturor exact cum vor ajunge la Sălaşul Norilor.

Unii copii îşi păstrară calmul mai mult decât alţii, văzând transformările Raynei, Ellukkăi şi a lui Ferdie, şi nu ţipară prea tare. Până la urmă însă, copiii mai mari reuşiră să-i ţină în frâu pe toţi. Ferdie făcu pe clovnul, aplecându-se să sufle aer cald înspre copii, lăsându-i să-l mângâie pe bot, şi gâdilându-i cu vârful cozii. Aşa că, unul câte unul, puştii începură să se relaxeze.

Apoi, desigur că se ivi o nouă problemă. Deşi copiii salvaţi de Jerro erau mici şi slăbănogi, tot erau cu mult mai grei decât orice căraseră dragonii până atunci. Chiar dacă Ferdie era cel mai în vârstă, Ellukka, fiind cea mai solidă şi mai puternică dintre cei trei, preluă transportul cel mai greu.

Anders şi Jerro se asigurară cu mare grijă ca fiecare copil să fie prins cumva în hamurile fetei, cu mâinile şi picioarele

iţindu-li-se pe afară, dar având toţi instrucţiuni clare să nu se mişte şi să se ţină bine.

— Dacă picaţi, e cale lungă până jos, le spuse Jerro pe un ton autoritar, aşa că nu cumva să se întâmple.

Anders îşi dădu seama că şi Jerro era stresat, dar funcţiona acum instinctul lui de frate mai mare şi se ferea să arate că-i e teamă, tocmai datorită responsabilităţilor pe care le avea.

Când Ellukka îşi luă în cele din urmă zborul, se vedea că se chinuie. Era ca şi cum se agăţa de aer cu ghearele şi se înălţa extrem de încet, luând virajele larg şi cu grijă. Dar reuşi.

La stânga ei, Ferdie şi Viktoria decolară cu Sam ţinându-se strâns de spatele fetei, iar Anders îl ajută pe Jerro să se urce pe spatele Raynei şi să ia un loc în spatele lui. Apoi se lansară şi ei în aer. Încet, încet se ridicau în văzduh către Sălaşul Norilor, cu gândul la ce vor spune ceilalţi despre cei mai noi membri ai grupului lor.

CAPITOLUL CINCI

În noaptea aceea, Sălaşul Norilor era mai aglomerat ca niciodată.

Ferdie şi Viktoria erau cu ochii pe Ellukka, pentru a se asigura că mănâncă cu vârf şi îndesat, ca să se refacă după călătoria de întoarcere.

Det şi Jai trebăluiau cot la cot cu Sakarias şi Bryn ca să hrănească mult mai multe guri decât fuseseră obişnuiţi până atunci. Tocau şi amestecau, porţionau mâncarea în boluri şi le dădeau mai departe – aveau suficiente furculiţe şi cuţite pentru toată lumea, dar nu chiar destule străchini, iar cei mai mulţi dintre copii se îmbulziseră în jurul porţiilor lor, înfulecând mâncarea în grabă.

Mateo, care era cel mai mare dintre lupi, stătea cu picioarele încrucişate, cu cea mai mică dintre orfane în poală, ţinându-i strachina în mâna sa imensă, pentru ca ea să-şi poată vârî lingura în ea.

Lisabet şedea lângă el tăcută, deznădăjduită. Nu avusese succes cu cărţile în care sperase că va găsi o cale de intrare în Sălaşul Norilor, iar vestea că mama ei era dată dispărută o lovise destul de tare. Nu se băgă în discuţia din jurul focului, în care lupii, dragonii şi copiii treceau în revistă tot ce aflaseră în ziua aceea.

— Hayn avea dreptate, spuse Anders. Toate grupurile trebuie să comunice între ele. Este singura cale prin care se va schimba ceva. Dar n-am nici cea mai vagă idee cum să facem asta.

În mod surprinzător, Sakarias fu cel care clătină din cap, dezaprobator.

— Nu aşa se face, răspunse el. Noi nu vorbim unii cu alţii. Noi nu ne înţelegem. Şi poate că există motive pentru care am

păstrat distanţa.

Anders nu era pregătit să-l audă chiar pe Sakarias spunând ceva atât de sumbru. Dar îşi aminti imediat cum se uitase Sakarias la Ferdie şi la Viktoria, de fiecare dată când aceştia lucraseră împreună. Sak şi Viktoria fuseseră prieteni şi colegi de cameră aproape un an întreg la Ulfar. Erau nedespărţiţi, unde era unul, era şi celălalt.

Un timp, nimeni nu mai scoase nicio vorbă, până când Ferdie rupse tăcerea. Nu părea deloc jignit – vorbea pe acelaşi ton ca de obicei, prietenos, ca şi cum toată lumea se înţelegea de minune.

— Nu ştiu ce să zic, Sak. Oare toţi lupii se pricep să facă tocană ca asta? îl întrebă ridicând bolul în sus. În cazul în care răspunsul e cumva da, atunci eu cu siguranţă sunt dispus să vorbesc cu ei.

Sakarias pufni încet, dar Anders îşi dădea seama că îi făcuse plăcere această remarcă – Ferdie alesese chiar felul de mâncare de care se ocupase Sakarias.

Deodată însă, privindu-l pe prietenul său, Anders îşi aminti altceva. Că tot era vorba de neînţelegeri...

— Sak, spuse el, imediat după Bătălia de la Holbard, tu voiai să-mi spui ceva, ceva despre focul din port, nu-i aşa?

Sakarias deveni serios. Focul din port fusese colosal, înghiţise majoritatea caselor care încercuiau piaţa oraşului, iar fiecare dintre casele acelea aveau câteva etaje. Flăcările fuseseră albe cu scântei aurii – focul dragonilor –, iar lupii le înfruntaseră cu dârzenie.

Din focul acela îi salvase Anders pe Jerro şi pe fraţii lui de pe acoperiş.

El şi Rayna mai văzuseră un asemenea foc, cu ceva timp în urmă, doar că atunci fusese mult, mult mai mic. Asistaseră la un teatru de păpuşi, într-una din piaţetele oraşului Holbard, şi, când păpuşile dragoni veniseră în zbor, gemenii se minunaseră

văzând focul cel alb. Dacă focul putea fi replicat la o scară atât de mică, atunci probabil că se putea realiza şi la o scară mai mare, îi trecuse lui Anders prin cap după ce văzuse vâlvătaia din port.

Totuşi, nu ar fi vrut să aibă dreptate.

— Am fost şi am aruncat un ochi, aşa cum ne-ai rugat, spuse Sakarias, cu faţa cătrănită. Era a doua zi de dimineaţă. Era plin de cenuşă albă acolo – se făcea pulbere când puneai mâna pe ea. Şi erau grămezi întregi de praf din ăsta gri, care părea făcut din metal. Ceva nu era în regulă. Nu semăna deloc cu ce ţi-ai fi imaginat c-ai să vezi într-o sobă după ce a ars focul, însă nu ne-am putut da seama despre ce era vorba. Asta te aşteptai să auzi de la noi?

— Nu ştiu la ce mă aşteptam, răspunse Anders. Ştie vreunul dintre voi, dragonii, dacă asta e ce rămâne în mod normal în urma flăcărilor voastre?

Toţi dragonii clătinară din cap în semn că nu.

— Flăcările sunt diferite de focul obişnuit, dar cenuşa care rămâne e fix la fel, răspunse Ellukka.

— Şi-atunci, de ce a lăsat focul ăsta ceva diferit în urmă? întrebă Lisabet.

— Păi... spuse o voce.

Sam ridicase mâna.

— Cred că noi, oamenii, s-ar putea să avem răspunsul la această întrebare, zise el. În vreme ce voi, lupii şi dragonii, eraţi plecaţi la studii de magie şi lupte, noi învăţam alte lucruri, şi chiar inventam una, alta. Anders, cred că te gândeşti la teatrul acela de păpuşi din Piaţa Trellig, nu-i aşa?

Anders dădu din cap.

— Ah! spuse Rayna.

— Exact! încuviinţă Sam. Pentru cine nu ştie, există un teatru de păpuşi despre ultima mare bătălie, iar păpuşarilor le place s-o pună în scenă în Piaţa Trellig. Au mici marionete

reprezentând Garda Lupilor, oameni şi dragoni, care... ce să vă zic, scuipă flăcări.

— Cum? întrebă Isabina, interesată imediat să ştie cum ar funcţiona o asemenea invenţie.

— Eu şi Jerro am câştigat câţiva bănuţi odată, cărând materialele lor, iar una dintre femei mi-a spus cum fac, zise Sam. Ziceau că genul ăsta de foc se obţine folosind o sare specială şi pilitură de fier.

De acum ciuliseră cu toţii urechile ca să-l audă, astfel că, în afara focului care mocnea, nu se mai auzea decât sunetul vocii lui.

— Sarea face flăcările albe, iar pilitura de fier face ca focul să scoată scântei.

Mikkel rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că îl face să arate exact ca un foc de dragon.

— Ni s-a întins o capcană, zise Ellukka cu ochii la cei aflaţi în cerc, de parcă vreunul dintre ei ar fi putut să îi spună cine şi de ce ar fi făcut una ca asta. Cineva a dat foc caselor intenţionat şi apoi a încercat să dea vina pe dragoni.

— Vi s-a întins o capcană, căzu de acord Sam, iar pe noi aproape ne-au omorât.

— Dar cine a fost? întrebă Rayna.

Anders avea o suspiciune oribilă, al cărei răspuns îl cunoştea, dar care încă pândea undeva într-un ungher al minţii lui, ascuns pe jumătate în penumbre. Nu avea nicio dovadă, aşa că deocamdată nu spuse nimic.

* * *

Era greu să închidă ochii în noaptea aceea, sub privirile aţintite ale celorlalţi, aşteptând ca el şi Rayna să adoarmă ca să afle dacă runele lui Hayn funcţionaseră sau nu.

De fiecare dată când făcea o mişcare, Anders simţea că-l

mănâncă pielea de la hârtia înfăşurată pe amplificatorul de la gâtul său şi, de fiecare dată când îşi găsea poziţia potrivită, simţea altceva care-l înghiontea în coaste sau în coapsă.

Şi, deodată, fără să-şi dea seama, se afla în atelierul Drifei.

Se trezise iar? Oare era somnambul?

Rayna era lângă el, iar când se întinse s-o prindă de mână, trecu direct prin ea. Fata clipi, făcu ochii mari, încercă şi ea să-l prindă de mână, dar păţi acelaşi lucru.

— Deci nu sunt treaz, trase el concluzia.

Vocea lui făcu să se mişte o siluetă din partea cea mai îndepărtată a camerei, iar Anders tresări deodată, dându-şi seama că nu erau singuri.

Cu ei era o femeie înaltă care, chiar şi în lumina slabă a atelierului, arăta ca o versiune mai bătrână a Raynei. Pielea ei avea exact aceeaşi nuanţă, iar părul închis la culoare era foarte cârlionţat şi alcătuia în jurul capului un halou, pe cât de înalt, pe atâta de lat. Purta un şorţ de piele peste haine, ciuruit şi însemnat de pete de arsură, micuţe şi negre. Era şorţul unui dragon fierar.

— Ce căutăm aici? întrebă ea, cercetând încăperea, odihnindu-şi privirea pe cei doi copii.

Anders simţea că nu poate scoate niciun sunet, dar făcu un efort să vorbească.

— Tu eşti Drifa? întrebă el.

— Da, îi răspunse aceasta, mergând către masa de lângă ea, pentru a fi mai aproape de gemeni. Dar voi cine sunteţi?

Anders abia putea să deschidă gura:

— Eu... noi... suntem... Anders abia reuşea să rostească vorbele. Eu sunt Anders, spuse el, iar aceasta este...

— Rayna, zise pe nerăsuflate sora lui.

— Nu cred că voi sunteţi, şopti Drifa. Nu se poate – sunteţi amândoi atât de mari. Scântei şi solzi, chiar a trecut atâta timp?

— Au trecut zece ani, zise Rayna încet.

Buzele Drifei tremurau. Şi le strânse cât putu de tare, ca să nu plângă.

— Am pierdut atâtea lucruri, murmură ea. Mă bucur nespus să vă văd pe amândoi.

— Este şi tatăl nostru aici? o întrebă Rayna.

Drifa clătină încet şi scurt din cap, trase adânc aer în piept, apoi le răspunse cu o voce stăpânită.

— Nu, răspunse ea, Felix nu mai e.

— Dar tu eşti, murmură Anders.

— Deocamdată, îl corectă ea cu blândeţe.

— Nu putem ajunge la tine, zise el. Am încercat, şi Sălaşul Norilor ne-a condus la un zid plin de cuvinte. Încercăm să le traducem – de fapt, o prietenă de-ale noastre, ea ştie cum –, dar nu prea am avut succes până acum. Dacă ai cum să ne spui ce trebuie să facem, putem veni după tine.

— Nu, răspunse Drifa blând, dar ferm. Nu, vă rog să nu încercaţi. E periculos.

Anders şi Rayna se priviră rapid. Rayna ridică din sprâncene, iar Anders dădu aproape imperceptibil din cap. Asta era tot ce aveau nevoie să spună. „De parcă noi o să stăm deoparte” şi „Ştiu, dar nu are rost să-i spunem asta acum”.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp, zicea Drifa. Mai spuneţi-mi despre voi, dragii mei. Vreau să ştiu totul.

Exact asta şi făcură, îngrămădindu-se să împărtăşească cu ea toate detaliile vieţilor lor, povestindu-i despre toate locurile în care îşi găsiseră adăpost, pe unde locuiseră şi înnoptaseră, despre toate locurile de unde făceau rost de mâncare, despre cum se fereau de pericole şi se distrau de unii singuri pe străzi. Îi povestiră şi despre ultima mare bătălie, iar ea îşi duse cu groază mâinile la gură.

— V-am lăsat în grija unei femei pe care o ştiam bine, zise Drifa în cele din urmă, dând încet din cap. Era om, aşa că am sperat că o să fiţi în siguranţă până mă întorc. A trebuit să mă

ascund un pic – era cât pe ce să mă găsească. Şi atunci n-am... putut. N-am mai putut să mă întorc. Mi-aş fi dorit să pot. M-aş fi lăsat judecată pentru ceva ce nu făcusem, aş fi acceptat pedeapsa, dacă ştiam că ar fi prevenit atâta vărsare de sânge. Prietena mea trebuie să fi murit în luptă, dacă voi aţi fost consideraţi orfani. Îmi pare nespus de rău, iubiţii mei. N-am vrut niciodată să rămâneţi singuri.

— Ne-am avut unul pe celălalt, zise Anders, iar Rayna se întinse să-i strângă mâna, deşi trecu prin el din nou.

— Aveaţi doi ani, şopti Drifa. Mă mir că încă vă amintiţi cum vă cheamă. Să ştiţi că tatăl vostru m-a ajutat să vă alegem numele.

— Ştiam cum ne cheamă şi ştiam că suntem gemeni. Am rămas împreună.

Gemenii îi mai povestiră Drifei despre pisicuţa Kess, despre vânzătorii prietenoşi care le strecurau mâncare. Îi relatară şi cum ajunseseră în port în faţa mulţimii, în ziua întrecerii, şi cum se transformaseră pe rând, Rayna în dragon, iar Anders în lup.

Pe parcurs însă, povestea deveni din ce în ce mai sumbră. Îi spuseră despre timpul pe care Rayna îl petrecuse la Drekhelm, iar Anders la Ulfar, călătoria lui în încercarea de a o găsi, despre prima luptă, mai mică, cu colegii lor de clasă, despre timpul petrecut la Finskól şi despre mai marea bătălie pentru Holbard.

Îi spuseră cum ajunseseră acum la Sălaşul Norilor.

Îi spuseră că nu ştiau ce să facă mai departe.

Ea ascultă fiecare cuvânt, sorbindu-le cu însetare; poveştile lor erau apa de care avea nevoie. Niciun detaliu nu era prea neînsemnat pentru ea. Se bucură pentru fiecare triumf al lor. Se întristă pentru fiecare eşec. Anders nu avusese niciodată în viaţa lui un public atât de captivat.

— Eu cred... începu ea când îşi terminară povestea, dar dispăru dintr-odată fără urmă.

De-abia apucară gemenii să caşte gurile de mirare, că într-o secundă reapăru, translucidă pentru un moment, şi apoi din nou, aparent, în carne şi oase.

— Întâlnirea asta îmi consumă prea multă esenţă, zise ea. Nu mai pot să rezist prea mult. Ascultaţi-mă cu atenţie, dragii mei. O să vă răspund la cât mai multe întrebări. Nu aveţi nevoie decât de voi înşivă şi de amplificatoarele voastre ca să-i băgaţi pe prietenii voştri în Sălaşul Norilor. Vă trageţi din mine, iar eu mă trag din... mă rog, multe generaţii de dragoni fierari, inclusiv unul care a construit Sălaşul Norilor. Aduceţi-vă prietenii la uşa de la intrare, unul câte unul. Ţineţi o mână pe amicul vostru şi o mână pe amplificator, apoi faceţi-le cunoştinţă cu Sălaşul Norilor. Şi aşa vor putea intra.

— Presupun că nu ai o soluţie ca să aducem pacea între lupi, dragoni şi oameni, nu? oftă Rayna.

— Mă tem că nu sunt vreo expertă când vine vorba de pace, zise Drifa cu tristeţe. Deşi eu şi Felix ne-am dorit-o din toată inima. Ăsta a fost şi unul dintre motivele pentru care ne-am făcut un atelier aici, în Sălaşul Norilor – ca să putem găsi în secret o cale către pace. Ziceaţi că aveţi harta mea? Majoritatea artefactelor către care vă conduce sunt obiecte pe care le-am făcut eu sau piese vechi, restaurate cu gândul că oricare dintre ele ne va ajuta să găsim o cale pentru a aduce pacea între elementalii din Vallen. Unele artefacte erau unelte, altele erau arme, dar n-am găsit niciodată metoda prin care să le folosim. Şi, bineînţeles, foarte puţini elementali erau de acord cu ceea ce încercam noi să facem.

— Poate că ultima mare bătălie s-a dat după ce eu am... plecat, însă, deşi ne-am dorit pacea, eu şi Felix am participat la declanşarea acelui război. Moartea lui şi dispariţia mea au contribuit la distrugerea ultimei fărâme de încredere dintre lupi şi dragoni. Totuşi, eu şi tatăl vostru am văzut mereu partea bună, atât în lupi, cât şi în dragoni, şi mai sunt şi alţii ca noi.

— Noi suntem aşa, spuse Anders. Printre prietenii noştri se numără şi lupi, şi dragoni, şi oameni.

— Înseamnă că aveţi mult mai mulţi prieteni decât am avut noi, zise ea. Dacă tot vorbim de prieteni, ar trebui să aveţi încredere în unchiul vostru Hayn. E un om tare bun. Şi tatăl vostru şi-ar dori asta. Când vă treziţi, o să găsiţi comunicatorul lui Felix chiar acolo.

Şi arătă spre un morman înalt de hârtii, sprijinit de un mic mecanism cu ceas.

— E dintr-un set de patru. Hayn are una, iar celelalte trei sunt acolo. Dacă nu funcţionează la început, să vă aduceţi aminte că sângele vostru nu e bun doar ca să dovedească identitatea voastră unui artefact. Când e vorba de nişte elementali atât de puternici ca voi, esenţa din sângele vostru poate pune în funcţiune un artefact. Picuraţi un strop de sânge din deget peste artefact, şi o să vedeţi că va funcţiona un pic mai mult timp, deşi, în cele din urmă, trebuie dus la un dragon fierar pentru reparaţii.

— Mai sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaştem despre artefacte! spuse disperat Anders, ştiind că o parte din el zicea, de fapt, „Aşa că, te rog, nu ne părăsi. Ăsta-i un motiv la fel de bun ca oricare altul. Te rog să rămâi şi să ne spui mai multe despre artefacte. Te rog să rămâi şi să ne fii mamă”.

— Ştiu, răspunse Drifa, iar disperarea se simţea şi în vocea ei. Nu uitaţi de harta mea. O să vă spună unde se găsesc toate artefactele mele. Poate voi o să ştiţi să le folosiţi mai bine decât mine. Aveţi grijă însă – e periculos. Există persoane care ar face orice ca să vă oprească.

Ridică mâna spre ei, dar probabil ştia deja că ea va trece direct prin ei, aşa că nu îi atinse.

Pe măsură ce o priveau, mâna ei dispăru, apoi pâlpâi din nou a viaţă.

— Vă iubesc, şopti ea. Vă iubesc pe amândoi mai mult

decât orice pe lume. O să încerc să vin din nou dacă o să aveţi nevoie de mine.

— Eu... şi eu te iubesc, se bâlbâi Anders.

În afară de Rayna, nu îi mai spusese asta nimănui.

— Şi noi te iubim, adăugă Rayna.

Apoi cei doi clipiră, trezindu-se din somn, tolăniţi lângă foc.

O bună bucată de vreme, Anders privi în gol, complet debusolat, la tavanul crăpat. Apoi întoarse capul şi dădu cu ochii de Rayna. Se ridicară în picioare amândoi deodată. Cei mai mulţi dintre prietenii lor adormiseră aşteptând, dar Ellukka şi Sakarias erau încă treji, urmărind să vadă dacă dau semne să se trezească.

— A mers? întrebă Ellukka.

Dar Anders şi Rayna deja fugeau cât îi ţineau picioarele spre atelierul mamei lor.

Însă, dând buzna pe uşă, amândoi se opriră brusc. Anders ştia că va fi gol – ştia că ea nu va fi acolo – şi, cu toate astea, în momentul acela simţi că inima i se va rupe în două.

Trase de el ca să meargă în atelier către mormanul de hârtii şi mecanismul ciudat cu ceas. Când le dădu cu grijă într-o parte, găsi cele trei oglinzi comunicatoare, exact acolo unde le zisese Drifa că sunt. Deschise una dintre ele şi se holbă în oglindă, care nu îi arăta nimic altceva în afară de propria-i reflexie.

Fără să scoată un cuvânt, Rayna îşi desfăcu broşa şi i-o dădu, ca să se poată înţepa în deget.

Curând aveau să comunice cu Hayn.

CAPITOLUL ŞASE

Următoarele zile se desfăşurată în linişte. Anders şi Rayna le făcură cunoştinţă prietenilor lor cu Sălaşul Norilor, aşa cum îi instruise Drifa, iar apoi testară dacă ar fi funcţionat şi metoda de la început, folosită ca să descopere dacă gemenii pot pătrunde înăuntru.

Anders şi Rayna priveau din hol, iar mai toţi ceilalţi stăteau la intrare, aşteptând cu îngrijorare, în timp ce Mateo şi Bryn, doi dintre cei mai puternici din grup, îl ţineau de mâini pe Theo, căci el era unul dintre cei mai uşori. În cazul în care podeaua s-ar fi făcut ţăndări sub picioarele lui, aşa cum se întâmplase în prima zi, ei erau gata să-l prindă şi să-l tragă în sus.

— Vă rog, aveţi grijă să mă ţineţi bine, spuse el încordat, când se pregătea să păşească din nou pe pardoseala de piatră. Când sunt om, nu am aripi.

Făcu un pas pe lespedea pardoselii, ca să vadă dacă îl ţinea. Se lăsă încet cu toată greutatea pe picior. Încă ţinea.

— Acum e acum, murmură el, şi puse şi al doilea picior, astfel încât stătea ferm pe podeaua de piatră.

Apoi le dădu drumul mâinilor lui Mateo şi Bryn şi... nu se întâmplă nimic. Intrase în siguranţă în Sălaşul Norilor.

Mikkel, Ellukka şi Sakarias dansau de bucurie, iar Lisabet, Viktoria şi Isabina priveau cu o satisfacţie rezervată. Det încuviinţă din cap, de parcă era de acord cu decizia Sălaşului Norilor.

Anders şi Rayna îl îmbrăţişară amândoi pe Theo, care îi strânse un pic mai tare, ca şi cum nu era chiar convins că era pe teren sigur. Bryn şi Mateo îşi arătară bucuria printr-o strângere de mână, apoi îşi mai dădură mâna o dată, ca şi cum se felicitau singuri pentru rolul pe care îl jucase fiecare.

— În sfârşit, paturi adevărate! spuse Ferdie cu gura până la

urechi.

— Bucătărie în toată regula! zise Jai.

— Şi mai mult de o singură baie! adăugă Jerro.

Apoi Bryn şi Mateo îi întinseră mâinile lui Sam, pregătindu-se să-l ţină cât Anders şi Rayna pregăteau următoarea pătrundere în Sălaşul Norilor. Unul câte unul, toţi copiii fură aduşi înăuntru şi, cu fiecare dintre ei, Anders simţea cum îi creşte speranţa. Era atât de bine să le reuşească ceea ce îşi propuseseră.

Imediat, toată lumea se despărţi şi începu să exploreze. Fără să piardă vremea, Isabina se îndreptă spre sala maşinilor, cărând un braţ de cărţi, cu promisiunea că vor avea apă şi alte lucruri folositoare cât ai zice peşte.

— Nu că nu m-ar fi ajutat enorm şi schiţa ta, Rayna, spuse ea pe un ton diplomat. Sunt convinsă că mi-a dat un start bun ca să-mi fac o idee despre cum funcţionează totul.

Se dovedi însă că Isabina fusese cam prea optimistă şi, un pic mai târziu, Anders o găsi alături de Mateo, Theo şi Sam la intrarea în încăperea ciudată. O fi fost ăsta locul către care îi călăuzise Sălaşul Norilor atunci când întrebaseră cum să fie mai comod de locuit, dar pentru Anders încă părea mai periculos decât orice altceva.

— Rezolvăm, promise Isabina. Unele dintre instrumentele astea îmi aduc aminte de cele de la Drekhelm – cred că sunt artefacte ce controlează apa caldă şi lumina, şi alte chestii de genul ăsta. Dar au fost proiectate cu atât de mult timp în urmă, că e ca şi cum ai vrea să-ţi aduci aminte ce-ai visat. Nimic nu e chiar la fel. Totuşi, o să ne dăm seama împreună.

— Are dreptate, fu de acord Theo. Mateo e de părere că secţiunea de acolo seamănă cu ceva de la Ulfar, aşa că am de gând să mă strecor ca să investighez.

— Nu e atât de periculos pe cât pare, îl asigură Sam, când văzu ce faţă făcuse Anders. Odată, când eram în trecere printr-o

casă dichisită din Holbard, am văzut nişte mecanisme exact ca astea. Cred că e în regulă dacă le atinge.

— Dacă mai adăugăm ce ştim din cărţile astea de la Ulfar, e ca şi rezolvat, îl asigură şi Isabina. Expertiză de lup, dragon şi om la dispoziţia dumneavoastră.

Îndepărtându-se, pe buzele lui Anders înflori un zâmbet. Dintre toţi dragonii, Isabinei îi păsa cel mai puţin de sfada străveche dintre lupi şi dragoni. Ea voia doar să inventeze lucruri, şi chiar nu conta cu cine colabora, atâta timp cât făceau ceva interesant.

Una dintre grijile majore ale copiilor, legate de Sălaşul Norilor, era faptul că – aşa cum reieşea şi din nume – acesta era în permanenţă ascuns între nori. Asta însemna că era extrem de greu să-ţi dai seama dacă se apropiau dragonii. Cu toţii răsuflară uşuraţi câteva ore mai târziu, când Isabina şi echipa ei reuşiră să pornească o serie de alarme care avertizau prezenţa unor vizitatori neaşteptaţi. Când le dădură vestea că aveau acum şi apă la robinet – când Theo spuse „Şi apă caldă!” cu dragostea pe care o au toţi dragonii pentru orice lucru cald –, prietenii lor izbucniră în urale.

Între timp, în spatele nenumăratelor uşi din Sălaşul Norilor, Anders şi ceilalţi găsiră o sumedenie de lucruri folositoare, inclusiv dormitoare, aşa că toată lumea se mută înăuntru, într-un spaţiu mai confortabil. Mai dădură peste forje goale, invenţii abandonate, o sală de bal care avea cel puţin o sută de locuri şi o sumedenie de alte camere ciudate.

Holul cel mare de la intrare rămase însă inima din Sălaşul Norilor. Focul ardea mereu în sobă, iar câţiva copii se întâlneau în permanenţă în jurul lui ca să lucreze sau să discute.

Păstrau legătura cu Hayn în fiecare zi, cu ajutorul comunicatorului, iar el le trimitea veşti despre tabăra de la marginea oraşului Holbard, care continua să se mărească. Fusese în câteva călătorii de explorare în nord, la tabăra lupilor,

dar nu se putuse apropia prea tare, de teamă să nu fie văzut şi închis din nou.

— Sperasem să pot vorbi cu ei, spuse el într-o noapte, prin intermediul oglinzii. Dar tabăra se pregăteşte de luptă. Cred că în starea în care sunt nu le arde de altceva decât să mă închidă din nou, aşa că am stat la distanţă. Se antrenează din greu, toţi lupii, până la cei mai tineri dintre elevi. Vine o luptă. Sunt convins de asta.

Între timp, numărul copiilor pe care îi adăposteau la Sălaşul Norilor continua să crească, iar dormitoarele se umpleau unul după altul. Hayn avea talentul de a-i găsi pe cei ce nu aveau pe nimeni, iar toţi cei ce locuiau în fortăreaţa dintre nori cunoşteau sentimentul ăsta mult prea bine, ca să refuze să-i ajute – orice era mai bine decât singurătatea rece şi burţile goale din tabără.

De merinde făceau rost câteodată din tabere, altă dată din Holbard şi de alte ori le cumpărau de la agricultorii de la fermele mai îndepărtate – dragonii se puteau da drept călători şi îşi cheltuiau banii fără să dea nimic de bănuit.

Dar, deşi erau ocupaţi să salveze copiii care aveau nevoie de ei şi să facă din Sălaşul Norilor o casă, Anders era îngrijorat de felul în care zburau zilele. Ei aveau încă ceva mult mai important – şi mult mai greu – de săvârşit într-o seară, stătea în holul de la intrare şi analiza scena care se derula în faţa lui. Lupi, dragoni şi oameni lucrau împreună, găteau cina, studiau din teancurile de cărţi sau îi ajutau să se acomodeze pe nou-veniţi. Râdeau, pălăvrăgeau şi se ciondăneau şi, deşi era conştient că nu toţi dintre ei aveau încă încredere totală în cei diferiţi de ei înşişi, în aer se simţea o oarecare schimbare.

Aşa cum îi spuseseră Mateo şi Bryn într-o zi la prânz, e greu să-ţi petreci tot timpul, zi de zi, cu cineva, şi totuşi să ţii cu dinţii de ideea ta că acel cineva e atât de diferit faţă de tine.

Anders simţea că în sfârşit nu se mai grăbeau să rezolve criză după criză, în încercarea disperată de a găsi soluţii, fără

timp la dispoziţie ca să judece care e cea mai bună dintre ele, şi că în sfârşit câştigaseră câteva momente de respiro.

Şi deşi nu ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, în adâncul sufletului ştia că avea şi el un mic merit pentru reuşitele lor. Şi era mândru de asta.

Totuşi, lucrurile nu erau tocmai lipsite de greutăţi. Lisabet era întristată, iar Anders ştia că fata se gândea la Sigrid şi la ce anume putea să însemne absenţa mamei sale. Nu era exclus ca Sigrid să lipsească din cel mai nefericit motiv cu putinţă, şi anume că fusese ucisă în Bătălia de la Holbard. Dar nimănui nu-i venea să creadă aşa ceva. Cineva, lup sau om, ar fi zărit-o căzând pe câmpul de luptă, şi toată lumea ar fi vorbit despre moartea Lupoaicei Alfa, conducătoarea lupilor.

Era mult mai plauzibil ca Sigrid să fi plănuit ceva, iar Lisabet se simţea într-un fel răspunzătoare pentru acţiunile mamei ei, iar Anders îşi dorea să nu fie aşa. Lisabet nu semăna deloc cu Sigrid – oricine avea de-a face cu ea, chiar şi pentru un minut, putea să-şi dea seama de asta.

Bryn reuşise să traducă textul strălucitor de pe peretele care o ascundea pe Drifa, dar ghicitoarea asta nu avea să fie la fel de uşor de rezolvat ca restul. Unele cuvinte aveau un înţeles clar. Altele erau scrise într-un soi de cod.

— Pot să vă spun toate literele astea cap-coadă, oftă Bryn. Dar, dacă vrem să spargem codul, vom avea nevoie de o cheie. Ceva care să ne dea un indiciu despre ce cod este vorba. Până atunci, nu prea ştiu cum să trecem de zid.

În ciuda avertizării mamei lor de a nu o căuta, Anders petrecu foarte mult timp gândindu-se cum să facă să ajungă la ea.

Şi, printre toate aceste mici reuşite şi provocări mai mari, una se evidenţia prin dificultate: încă nu aveau nici cea mai vagă idee cum să convingă lupii, dragonii şi oamenii care părăsiseră Holbardul că trebuie să vorbească unii cu alţii, dacă aveau de

gând să reconstruiască vreodată Vallenul.

Mai târziu în seara aceea, Anders se întorcea cu Ellukka şi Sam de la adunat de lemne pentru foc. Băiatul o întrebase şi pe Lisabet dacă vrea să vină, dar fata dăduse încet din cap în semn că nu şi se întorsese la cartea pe care o citea. Ar fi vrut să ştie cum să o facă să se simtă mai bine.

Lemnele de foc se găseau într-o încăpere imensă din interiorul Sălaşului Norilor, nu foarte departe de intrare. Înăuntru, cineva aranjase cu grijă lemnele, cu ceva timp în urmă, de la surcele şi până la buşteni. Exista până şi un căruţ roşu, pentru a le transporta până la sobă, iar Anders îl trăgea chiar acum după el, plin ochi.

Cei trei mergeau tăcuţi şi gânditori pe coridoarele cu care se obişnuiseră destul de repede. În ultimul timp, dacă nu era nevoie să meargă într-un loc încă neexplorat, nici nu mai cereau instrucţiuni de la Sălaşul Norilor. Nu aveau nevoie de o cărare luminoasă ca să le arate drumul până la camera cu lemne şi înapoi.

Ellukka fu cea care se opri brusc, atenţionându-i pe Anders şi pe Sam să stea pe loc. Înclină capul într-o parte, ciulind urechile ca să distingă ceva, iar Anders să chinui să asculte şi el, dar nu auzi nimic.

— Auziţi? şopti Ellukka aproape imperceptibil. Zgomot de piatră trosnind ceva.

Sam şi Anders clătinară din cap, dar apoi Anders îşi aduse deodată aminte de sunetul pe care îl auzise la un moment dat şi pe care nu şi-l putuse explica deloc. Arătă în faţă, ridicând din sprâncene – *De acolo a venit?* Fata încuviinţă cu o mişcare de cap.

Cei trei se furişară cu băgare de seamă pe coridor, încercând să nu scoată niciun sunet. Căruţul cu lemne avea roţile bine unse, ca de altfel toate uşile din Sălaşul Norilor, aşa că nu făcea niciun zgomot în timp ce rula în spatele lui Sam.

Anders strigase ultima oară când auzise acel zgomot inexplicabil. De data aceasta, ajunseră toţi trei în linişte la cotitură şi priviră cu băgare de seamă, toţi odată, pe după colţ – Ellukka cu capul deasupra, Sam jos, iar Anders la mijloc.

Rămaseră cu privirea pierdută un timp, apoi făcură un pas înapoi ca să se holbeze unii la alţii.

Cu toţii văzuseră acelaşi lucru, dar, judecând după feţele prietenilor săi, Anders observă că, exact ca şi lui, nici lor nu le venea să-şi creadă ochilor.

Atât cât putuse să-şi dea seama de la depărtare, Anders văzuse... ceva ce părea a fi o persoană masivă, de peste doi metri, făcută însă din lut. N-avea nicio îndoială că era vorba de un artefact, nu doar pentru că avea mişcări autonome, dar şi pentru că avea un soi de schelet metalic pe exterior, înţesat de rune.

Urmă o scurtă conversaţie mută, cu ridicări din sprâncene, ochi bulbucaţi şi gesticulări fervente.

Limbajul lupilor însemna mai mult comunicare non-verbală – o mişcare a capului sau o ureche ridicată putea înlocui fără probleme o propoziţie întreagă. Deci, chiar şi în forma sa umană, Anders era de părere că îi înţelegea un pic mai bine pe ceilalţi doi decât îl înţelegeau ei pe el, sau chiar ei între ei. Ellukka voia să meargă pe după colţ şi să confrunte arătarea. Sam voia să meargă undeva să se ascundă.

Dacă era să fie cu adevărat sincer cu el însuşi, şi Anders îşi dorea să se ascundă undeva. Dar ştia că nu se poate. Locul ăsta era atât de împânzit de mistere, că era păcat să rateze şansa de a rezolva unul dintre ele. Aşa că făcu un semn din cap spre Ellukka, îşi trase umerii în spate şi porniră pe după colţ, cu Sam pe urmele lor, neîncrezător.

Gigantul artefact venea încet spre ei şi se opri brusc când îi luă în vizor. Sau cel puţin aşa părea. Nu avea ochi, aşa că

Anders habar n-avea dacă îi putea repera sau nu.

— Ce-i asta? şopti Sam.

— Eşti din Sălaşul Norilor? întrebă Anders, ridicând vocea. Tu ai făcut zgomotele astea?

Creatura nu le răspunse şi nici nu se mişcă, ci rămase pur şi simplu neclintită în faţa lor, holbându-se.

Trecu o jumătate de minut şi devenea limpede că nu avea să se întâmple nimic dacă cei trei copii nu făceau ceva. Aşa că Anders se îndreptă agale spre silueta uriaşă şi lăsă capul pe spate, ca să o poată privi mai bine.

În momentul acela creatura reacţiona, se aplecă uşor de mijloc şi înclină la rândul său capul, ca să se holbeze la Anders. Băiatul mai auzi o serie de zgomote, ca şi cum mai multe rotiţe se puseseră în mişcare înăuntru. Apoi creatura îl înşfăcă de talie şi-l ridică în aer. Îl îndesă sub braţul său, se întoarse cu spatele la Ellukka şi Sam şi o luă la sănătoasa pe coridor.

— Lasă-mă jos! ţipă Anders, zbătându-se în încercarea de a se elibera.

Dar chestia aia era făcută din piatră, şi nu putea s-o clintească nici măcar un milimetru – cu cât se zbătea mai mult, cu atât aceasta îl strângea mai tare şi îşi continua drumul nestingherită.

— Opreşte-te! strigă şi Ellukka după el. Sălaş al Norilor, opreşte-l!

Dar nu se întâmplă nimic.

Anders nu vedea nimic în spate din cauza artefactului, dar îi auzea pe Sam şi pe Ellukka venind în urma lui, amândoi zbierând la el să-l lase jos, în timp ce băiatul continua să dea din mâini şi din picioare, încercând să scape. Drept răspuns, creatura iuţi pasul, astfel încât acum alerga de-a binelea, zguduindu-l pe Anders atât de tare, că, la un moment dat, acesta abia îşi mai putu ţine ochii deschişi. Inima-i bătea acum nebuneşte în piept, fiind nevoit să ia guri foarte mici de aer ca să

poată respira, din pricina strânsorii puternice a braţului artefactului.

Picioarele îi atârnau la spate, şi aşa îşi dădu seama că Ellukka – obişnuită să folosească forţa ca să-şi rezolve problemele – se aruncase peste creatură. Se prinsese cu ambele mâini de braţul cu care artefactul îl apucase pe Anders, opintindu-se cu călcâiele în pământ, încercând cu disperare să-l oprească sau măcar să-l încetinească.

Creatura aproape că se împiedică şi, pentru o clipă, părea că Ellukka o să reuşească.

Însă imediat artefactul se scutură nervos, proiectând-o direct în zidul de piatră.

— Acum, Sam! zbieră ea, de undeva din spatele lui Anders. Fă-o acum! Acum!

Anders se zbătu şi se smuci din nou, dar reuşi să o vadă cu coada ochiului pe Ellukka, abia ţinându-se pe picioare, încă ameţită de la impactul cu zidul. Din câţiva paşi împleticiţi, ea fugi în faţa soldatului artefact, dar înainte ca Anders să aibă timp să înţeleagă sau măcar să-şi imagineze ce avea de gând să facă, ceva îi izbi din spate.

Sam împinsese cu toată forţa lui căruciorul în picioarele soldatului şi îl răsturnă pe spate. Creatura, fără să-l scape din strânsoare pe Anders, ateriză peste lemnele de foc, care se împrăştiară care încotro.

Cu faţa schimonosită de concentrare, Sam continuă să împingă căruţul cu toată puterea, iar elanul său îi fu un pic de ajutor, deşi căruţul era destul de greu. Un pic mai în faţă, Ellukka trăsese de o uşă, iar cu o ultimă sforţare, Sam împinse căruciorul cu lemne, soldatul artefact şi pe Anders direct prin ea, înhăţându-l de mână pe acesta din urmă.

Anders strânse cu putere mâna întinsă de Sam, iar cu cealaltă se agăţă de prag, încercând din răsputeri să scape din mâinile soldatului, pentru ca ceilalţi doi să poată trânti uşa în

urma lui. Auzea mecanismele maşinăriei cum hodorogeau şi scrâşneau pe măsură ce încerca să se ridice din căruţ şi să se repună pe picioare.

Îşi mişcă mâna şi, preţ de o clipă minunată, Anders fu liber.

Imediat însă îl apucă de gleznă într-o strânsoare de fier şi, pentru o secundă, terifiat, băiatului îi trecu prin gând că maşinăria o să-i smulgă piciorul cu totul.

Ellukka striga ceva, pregătită să trântească uşa după el, însă el nu pricepea ce zicea fata. Dădu din picior, se smuci din nou şi, în sfârşit, cuvintele ei ajunseră la urechile lui.

— Transformă-te! ţipa ea. Anders, transformă-te!

O secundă mai târziu, instinctiv, Anders făcu ce spunea fata şi se preschimbă în lup. Făcând asta, piciorul i se subţie şi scăpă din strânsoarea artefactului soldat. Se aruncă în prag şi ateriză direct peste Sam, iar Ellukka trânti uşa în urma lui, învârtind încuietoarea până se auzi un puternic clic.

Fără să se mai consulte între ei, cei trei se întoarseră şi o luară la goană către holul de la intrare, spre focul din sobă. Anders nici măcar nu se mai obosi să ia înapoi forma de om, până când nu dădură peste grupul mirat, care se pregătea de cină.

Jai şi Det ridicară oala de pe foc şi toată lumea se strânse în jurul celor trei, care-şi trăgeau acum sufletul ca să le povestească în detaliu ce păţiseră, încercând să-şi dea seama ce tocmai se petrecuse.

— Nu am cerut Sălaşului Norilor să ne călăuzească, spuse Anders, gâfâind încă, pentru că inima refuza să se domolească. Ştiam drumul către camera cu lemne de foc. Nu aveam nevoie de indicaţii. Poate de aceea nu ştia că suntem acolo. Nu am folosit nicio cărare.

Într-un final, hotărâră că nu puteau lăsa pur şi simplu artefactul acolo unde era. Cincisprezece dintre ei se grupară – lupi, dragoni şi oameni – şi îşi croiră drum înăuntru, lăsând

câţiva copii în urmă ca să-i păzească pe nou-veniţi.

Se înarmară cât putură de bine, cu ce găsiseră prin camerele de pe drum, iar când ajunseră la locul unde închiseseră artefactul, uşa era în continuare ferecată.

Ellukka o deschise cu grijă şi ridică felinarul, făcând lumină înăuntru.

Camera era complet goală, doar căruciorul stricat şi lemnele de foc împrăştiate pe jos mai rămăseseră înăuntru. În afară de lucrurile astea, în cameră nu se găsea nici măcar o piesă de mobilier, nici măcar un covor pe jos. Nu exista niciun indiciu din care să-ţi dai seama unde anume dispăruse soldatul.

Câţiva dintre ei păşiră înăuntru, căutând cu felinarele aprinse, ca şi cum se aşteptau ca în orice clipă să iasă din crăpăturile din pereţi şi să fie nevoiţi să o zbughească de acolo, când Theo se lăsă pe vine şi şterse praful de pe pardoseală.

— Ia priviţi aici, zise el, crăpăturile astea alcătuiesc un pătrat.

— Are dreptate, spuse Mateo. E o uşă secretă. Bucata asta de lespede ar trebui să se poată ridica cumva.

Dar indiferent ce făceau, nu reuşeau să-şi dea seama cum s-o clintească. Nu avea niciun belciug de care să poţi trage, iar crăpătura de pe margine era mult prea îngustă chiar şi pentru degetele celor mai micuţi dintre ei, aşa că era imposibil de crezut că gigantul artefact soldat îşi vârâse mâinile imense pe acolo. Dacă soldatul dispăruse într-adevăr pe aici, atunci exista cu siguranţă o cale de a deschide chepengul, pe care ei nu reuşeau să o dibuiască.

— Am o întrebare, spuse Mikkel în timp ce încercau să rezolve misterul. Chiar dacă izbutim să deschidem uşa asta secretă, oare asta vrem? Adică, în cazul în care avem dreptate, soldatul se află dedesubt. Suntem siguri că am putea câştiga o luptă împotriva lui?

Iar adevărul era că nimeni nu putea băga mâna în foc

pentru asta.

În cele din urmă, închiseră uşa la loc, se retraseră lângă foc şi întocmiră un nou set de reguli. Nimeni nu mai avea voie să intre de unul singur în Sălaşul Norilor, ci doar într-un grup mare. Nimeni nu mai avea voie să doarmă în dormitoarele din Sălaşul Norilor. Urmau să recupereze saltelele şi să le tragă lângă foc, ca să doarmă în holul de la intrare, aşa cum făcuseră la început. Cineva trebuia să rămână întotdeauna treaz, ca să stea de pază.

Nimeni nu se plânse.

Curând, Ferdie se puse pe cântat în timp ce îşi aranjau noua tabără, iar Sakarias îi fugărea pe cei mai mici dintre copilaşi în jurul focului, făcându-i să chiuie de încântare.

Toţi încercau să se descurce cu ce aveau, iar Anders era mândru de ei pentru asta. Însă, în adâncul sufletului, ştia că tocmai făcuseră un pas înapoi. Locul ăsta păruse că le oferă un strop de siguranţă, ca o bază de unde puteau să încerce să repare lucrurile pentru toată lumea. Şi acum nu mai era sigur deloc.

Se întreba dacă nu cumva toate călătoriile lor fuseseră în van. Oare va fi vreodată de ajuns tot ceea ce făceau? Iar răspunsul la propria lui întrebare îi scăpa.

CAPITOLUL ŞAPTE

În ziua următoare, Anders era unul dintre membrii unei expediţii în tabăra de la marginea Holbardului.

De abia aştepta să meargă, şi asta pentru că era o ocazie de a vorbi faţă în faţă cu Hayn, nu doar prin comunicatorul-oglindă.

În plus, îi venise şi o altă idee. Înainte să plece, îşi înlocuise o parte din haine, făcând mai multe schimburi cu ceilalţi, până când fu îmbrăcat în cel mai fistichiu şi deosebit mod cu putinţă. Rayna îl măsură cu privirea admirativ, apoi exclamă râzând:

— Arăţi ca un bogătan, îl tachină ea. E clar, aparenţele înşală.

Lisabet îl privea şi ea, însă uşor încruntată.

— Ştii cu cine mai seamănă? zise ea. Cu un băieţel care până nu demult figura pe un afiş cu fugari. Până acum ne-am ferit în tabără, dar cu hainele astea o să atragi atenţia. Dacă ai de gând să faci asta, trebuie să-ţi iei nişte măsuri de precauţie. Fata se îndreptă spre Ferdie şi, întinzându-se pe vârfuri, îi luă căciula de pe cap şi o puse peste zulufii lui Anders.

— Acum e un pic mai bine, spuse ea. Afişele n-au fost expuse foarte mult timp. Nu trebuie să pari chiar atât de diferit.

Anders speră să nu se înşele şi-şi îndesă un pic mai bine căciula pe cap, pregătindu-se de plecare.

Hayn mersese pe pajişte ca să se întâlnească cu ei acolo unde aterizau de obicei – sau, mai bine spus, se transformase în lup şi se bucurase mai bine de un sprint –, aşa că avură cu toţii ocazia să vorbească cu el pe drumul spre tabără. Cu un braţ petrecut pe după umerii lui Anders, Hayn avea o vorbă bună pentru toţi membrii grupului.

Le relată că încă făcea un fel de du-te-vino, observa în

continuare de la distanţă tabăra lupilor, fără ca aceştia să îl vadă, dar petrecea timp şi în tabăra oamenilor. Aşa cum se ferea de lupi, se ferea şi de oameni – doar că, în cazul celor din urmă, tot ceea ce trebuia să facă era să rămână om şi să se asigure că nu poartă vreo haină care aducea cu uniforma de la Ulfar.

De îndată ce ajunseră în tabără, Jerro, Theo şi o fată pe nume Zil, pe care o salvaseră la ultimul lor drum, o luară spre zonele mai sumbre şi mai înnoroiate din tabără, ca să vadă dacă dau peste copii care au nevoie de ajutor.

Ferdie, care venise în vizită medicală, plecă împreună cu Sam, care ajunsese să fie asistentul său. Acum, că lucrurile în tabără erau din ce în ce mai bine organizate, Ferdie trebuia să se dea şi el drept asistent, căci altfel nimeni nu l-ar fi luat în serios, din cauza vârstei sale. Chiar şi aşa, reuşea să facă destul de mult, mai ales pentru oamenii care erau reticenţi să viziteze corturile medicale sau care nu se simţeau în putere cât să ajungă la ele.

— Acum am rămas doar noi doi, îi zise Hayn lui Anders. Pare că ai un plan în minte. Ce vrei să faci?

Anders zâmbi cu subînţeles – Hayn învăţase să-l citească mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Dar, la urma urmei, cei doi se asemănau atât de mult la faţă, probabil era ca şi cum şi-ar fi citit-o pe a lui.

— Vreau să-l văd mai de-aproape pe primar, răspunse Anders. Dacă e vreo şansă să se repare totul, dacă ar fi să se schimbe ceva, atunci primarul, care este conducătorul oamenilor, Profesoara Ennar, care este căpetenia lupilor, şi Leif, împreună cu Adunarea Dragonilor, toţi trebuie să fie dispuşi să discute unii cu alţii. Iar primarul este cel pe care îl cunosc cel mai puţin. Trebuie să-mi dau seama ce fel de om e dacă vreau să reuşesc ce mi-am propus.

— Cu siguranţă putem încerca, fu de acord Hayn. Mai mult ca sigur primarul nu va fi interesat să vorbească cu tine fără un motiv – eşti doar un copil, iar el e un om foarte ocupat. Trag

concluzia că aici intervin eu.

— Am şanse mai mari cu tine, încuviinţă Anders.

— Ce să zic? răspunse unchiul său. Tu eşti cel cu o viaţă întreagă de planuri deştepte în spate. Spune-mi la ce te gândeai.

Lui Anders îi surâse gândul că Hayn îl vedea aşa – o viaţă de planuri deştepte. Ar fi putut foarte bine să-l ia în râs. Prea mulţi oameni n-aveau niciodată vreme pentru copiii de pe străzile din Holbard şi-i vedeau doar ca pe nişte dăunători care trebuie izgoniţi. Se părea însă că Hayn găsise ceva demn de admiraţie în lupta pentru supravieţuire a gemenilor.

Anders şi unchiul său îşi ocupară poziţia în apropierea intrării în cortul primarului. Era de departe cel mai mare cort din toată tabăra, cu pereţi trainici, din pânză groasă şi funii bine întinse. Anders n-avea aproape niciun dubiu că era singurul care nu se uda, nici atunci când ploaia curgea şuvoi.

La fel ca-n prima zi când vizitaseră tabăra, cozi lungi de oameni şerpuiau până la mesele puse în faţă, aşteptând să le vină rândul ca să facă o cerere sau să înregistreze o plângere. Era clar că primarul renunţase la ideea de a-i asculta personal pe fiecare, aşa că la mese erau acum primiţi de ajutoarele acestuia.

— Mereu sunt şi mai mulţi oameni care aşteaptă să vorbească cu cineva, spuse Anders încet. Oare s-a rezolvat vreuna dintre cererile lor de până acum?

— Nu cred, îi răspunse Hayn. Dar coada e atât de lungă, că nu i-a venit nimănui rândul de două ori. Practic, nu prea au cum să se întoarcă să se plângă, nu?

Anders se uită la funcţionarul agitat, care părea că măcar o ascultă pe femeia din fruntea cozii, luând notiţe. Mormanul de hârtii de lângă el creştea periculos de înalt şi, în momentul în care o pală de vânt adie prin tabără – acesta se clătină şi funcţionarul fu nevoit să le înşface repede ca să nu se răstoarne în noroi.

Părea că ideea lui Anders va funcţiona. Îl trase mai aproape

pe Hayn, ca să-i poată şopti ceva la ureche, şi, după un mic schimb de replici, Hayn păşi cu încredere spre masa funcţionarului.

— M-au trimis ca să duc astea înăuntru, spuse el, întinzându-se spre teancul de hârtii. Cred că am venit la momentul potrivit.

Funcţionarul întoarse capul încruntându-se către Hayn, pentru că, bineînţeles, nu îl recunoştea. Însă Hayn aranjă pur şi simplu vraful imens de foi şi le luă în braţe. *Nouăzeci la sută din schemă este să te prefaci că locul tău e acolo unde eşti,* îi spusese Anders, iar Hayn îi urmase cu siguranţă sfatul până la capăt. După o lungă pauză, funcţionarul încuviinţă din cap, apoi adăugă ultima hârtie deasupra.

— Te rog să trimiţi pe cineva aici să mă înlocuiască, se plânse el. Spune-le că nu am mai avut o pauză de câteva ore.

Hayn îi promise că le va comunica, se întoarse cu spatele, aşteptând ca Anders să poată lua şi el un morman, astfel încât să care amândoi câte un teanc de hârtii în cort.

După cortina de la intrare se afla o masă înconjurată de scaune desperecheate, cu o mulţime de covoare pe jos, ca să nu se facă prea mult noroi, iar la baza unuia dintre pereţi erau stivuite teanc peste teanc de hârtii. Era absolut evident că odată ce plângerile şi cererile ajungeau în cort, nimeni nu se mai atingea de ele.

Lui Anders îi părea groaznic de rău pentru oamenii care stătuseră zile întregi la rând ca să le depună. Cu toate astea, din postura unui om care îşi petrecuse o bună parte din viaţă încercând să facă rost de diferite chestii de care avea nevoie, nu avea cum să nu fie impresionat în sinea lui de faptul că ajutoarele primarului reuşiseră să facă rost de atâta hârtie.

Primarul, un bărbat înalt şi uscăţiv, cu tenul măsliniu şi cu părul rărit şi negru, tocmai îşi pipăia chelia, ca şi cum era hotărât să scape şi de ultimul fir de păr de acolo.

Asistenţii lui încercau cu toţii să nu-i stea în cale, în timp ce el discuta cu o femeie scundă şi solidă, cu părul cărunt, prins cu agrafe. Stătea cu spatele la ei, aşa că Hayn şi Anders se aşezară lângă uşă, ca nu cumva să întrerupă sau, şi mai rău, să fie zăriţi şi daţi afară.

— Sper că nu te aştepţi să te ascult când foloseşti un asemenea ton, îi spunea primarul femeii, trecându-şi din nou, tulburat, mâna prin păr.

Anders îl urmărise pe primar lună de lună, stând la locul lui, lângă Sigrid, la întrecerea Toiagului – bărbatul nu era obişnuit să ia atitudine. Toată atenţia fusese mereu pe Lupoaica Alfa. Ea era cea care conducea discursurile. Ea era cea care prezida ceremonia. Toată viaţa lui Anders, lupii fuseseră la conducerea Holbardului. Părea însă că primarul îşi folosea în sfârşit un pic din autoritate.

— Oamenii voştri au aruncat cu *pietre!* răbufni femeia, iar Anders şi unchiul său înlemniră auzindu-i vocea.

Nu era o femeie oarecare. Aceea era Profesoara Ennar. Nu era în uniforma ei de la Ulfar, dar nu aveai cum s-o confunzi. Era prietena lui Hayn, şi fusese profesoara de lupte a lui Anders. Era un faimos luptător lup – în timpul ultimei mari bătălii, ea şi soţia ei apăraseră singure, preţ de o oră întreagă, o secţiune întreagă din zidul de apărare al oraşului. Zece ani mai târziu, lupii tot mai vorbeau despre asta. Ea condusese clasa lui Anders în expediţia de salvare la Drekhelm, atunci când crezuse că el şi Lisabet sunt în pericol. Era neînfricată şi inimoasă, dar era în continuare lup, ceea ce însemna că, în ochii ei, amândoi erau în continuare trădători.

Anders sări ca ars, prefăcându-se că e ocupat să aranjeze teancurile cu hârtii din spatele cortului, iar Hayn se prinse şi el într-o secundă şi i se alătură.

— Nu pot fi tras la răspundere pentru tot ce fac oamenii mei, răspunse ferm primarul. Tocmai mi-ai spus că nu poţi fi

responsabilă pentru lupii care au început bătălia, aşa că sunt sigur că înţelegi punctul meu de vedere.

— *Înţeleg* că ceea ce se întâmplă este inacceptabil, îi răspunse Ennar, aproape mârâind. Am elevi în tabăra noastră care sunt doar copii. Şi ei au familii, ştii?

— Inacceptabil? Cine eşti tu ca să decizi asta? Unde e căpetenia voastră? vru să ştie primarul. Unde e Sigrid?

— Asta e treaba lupilor, îl repezi Ennar.

Anders îi aruncă o privire lui Hayn, care făcu o grimasă. Băiatul era convins că Ennar evita răspunsul pentru că nu ştia unde se afla Sigrid.

— Dacă vrei să avem încredere în voi, atunci...

— *Încredere?* urlă Ennar. Ar trebui să ne *mulţumiţi!*

— Pentru că aţi distrus oraşul?

— Pentru că am salvat atâţia oameni!

— Ia ascultă! spuse primarul, reuşind să scoată şi el un fel de mârâit. Nu pe noi ne atacau dragonii. Vă atacau pe *voi.* Când vom reconstrui Holbardul, va fi un oraş pentru oameni. Dragonii ne vor lăsa în pace dacă nu adăpostim lupi între zidurile noastre.

— N-ai îndrăzni! răbufni Ennar. V-aţi pierdut minţile dacă aveţi impresia că vă puteţi apăra singuri. Şi unde ai vrea să mergem? Holbard e casa noastră!

— Holbard *a fost* casa voastră, o corectă primarul. Care acum nici nu mai există, pentru că voi şi dragonii l-aţi distrus.

Ennar nu mai răspunse, dar în secunda următoare Anders îi auzi paşii apăsaţi trecând pe lângă el, şi apoi cortina cortului flutură în urma ei.

Încet, cu precauţie, Anders şi Hayn se întoarseră cu faţa la primar. Acesta încă se uita după Ennar, dar îşi mută repede privirea. Clipi când ochii îi căzură pe Hayn.

— Nu te-am văzut intrând, spuse el, făcând eforturi vizibile să se adune, stând un pic mai drept.

Oftă uşor şi se afundă în scaun.

— Nu pot să cred. Ai adus şi mai multe cereri?

— Mă tem că da, îi răspunse Hayn. Coada de afară este încă foarte lungă. Iar funcţionarul cere să fie şi el înlocuit, afară, la înregistrat plângeri.

— Oare nu sunt conştienţi că noi n-avem nicio putere să îi ajutăm? se întrebă primarul. Nu e ca şi cum avem un morman secret de alimente dosit pe aici. Oare ce-am putea să le oferim? În glasul lui se simţea un soi de disperare şi-l privea pe Hayn ca şi cum chiar se aştepta ca acesta să-i răspundă.

Anders se uită în jur la pereţii impecabili ai cortului, la covoarele de pe jos, la mobilierul şi resturile prânzului rămase pe masă. Dacă asta însemna viaţă grea pentru primar, ce părere avea despre cele mai rele zonele din tabără? Avea oare habar ce se întâmpla acolo?

— Stimate domnule Primar, începu Anders, luându-l gura pe dinainte.

Intenţia lui fusese să afle mai multe despre el, dar acum îşi dădea seama că asta nu era de ajuns.

Primarul clipi din ochi şi se aplecă într-o parte ca să-l vadă mai bine de după Hayn, cercetându-l pe Anders de parcă de abia îşi dăduse seama că se afla acolo.

— Cine e copilandrul ăsta? întrebă el, cu acelaşi ton cu care oamenii spuneau de obicei: „Ce mai e şi insecta asta?”

— E asistentul meu, răspunse Hayn.

Anders căpătase multă experienţă şi mirosea imediat când urma să fie dat afară de undeva, iar asta simţea chiar acum, din tonul primarului. Ştia exact ce-ar fi făcut Rayna, aşa că încercă şi el degrabă.

— Să-mi fie cu iertare, spuse el cât mai respectuos cu putinţă. Nu am vrut să întrerup, stimate domnule Primar. Ştiu că faceţi ceva foarte important. Dar pe aici circulă o grămadă de zvonuri. Oamenii îşi pun întrebări despre lupi. Am putea să le răspundem fără să fie nevoie să venim în cort la dumneavoastră,

dacă am şti şi noi un pic mai mult.

Primarul părea uşor dezarmat văzând cu cât respect era tratat, dar şi pentru că îi surâdea ideea de a fi lăsat în pace de toată lumea.

— Gata, nu-i mai tolerăm pe lupi, îi răspunse el. Explozia lor de gheaţă aproape a distrus oraşul, şi nici n-au putut să ne protejeze atunci când am avut nevoie de ei. Au lăsat Holbardul în ruine, după ce zece ani ne-au promis că ne vor apăra în următoarea mare bătălie. A trecut mult prea mult timp de când lupii se agaţă de putere, iar jocul lor a mers prea departe de data asta.

Anders se întreba dacă nu cumva setea de putere a lupilor nu se întinsese chiar mai mult decât ştia primarul. Totuşi, nu era de neglijat falsul foc al dragonilor, şi nici faptul că Garda Lupilor fusese văzută patrulând din ce în ce mai mult în Holbard în lunile trecute. Chiar în ziua transformării lor, gemenii se feriseră în stânga şi-n dreapta de gardieni presăraţi la tot pasul pe drumul spre port. Invocând câteva vizite ale dragonilor, lupii erau pretutindeni prin oraş, înfuriindu-i pe cetăţenii Holbardului.

Poate că avea şi primarul partea lui de dreptate, iar lupii fuseseră avizi de putere, însă se vedea că asta era şi şansa primarului de a recupera această putere.

Anders nu ştia ce se citea pe chipul lui în timp ce se gândea la toate astea, dar primarul o luă în mod clar ca pe un semn de îngrijorare.

— Vino mai aproape! spuse el cu un pic mai multă blândeţe. Totul va fi bine. O să am eu grijă de ai noştri.

Pentru o clipă, Anders înţelese de ce fusese ales primar. Când îşi amintea să zâmbească, primarul era şarmant.

Dar asta nu-l făcea pe Anders să-şi schimbe părerea despre modul în care acesta distribuia resursele în tabără. Nu schimba cu nimic faptul că el era aici înăuntru, într-un cort confortabil, în vreme ce familii întregi şi copii erau afară, în frig.

— Oamenii chiar vorbesc despre asta? întrebă primarul. Îşi fac griji din cauza lupilor?

— Oamenilor le este frică, îi spuse Anders, şi nu vă văd nicăieri. Nu ştiu ce faceţi pentru a-i proteja.

Primarul se gândi un pic la asta, apoi dădu încet din cap.

— Ai dreptate, tinere, spuse el. În această după-amiază o s-o iau la pas prin tabără. Să văd oamenii la faţă. Să vorbesc cu ei.

— Stimate domnule Primar, protestă unul dintre ajutoarele sale, nu e cu putinţă să vă protejăm în mulţime.

Primarul flutură din mână spre el.

— Dacă am nevoie de protecţie în propria tabără, înseamnă că problema e mult mai gravă decât credeam, răspunse el. E important. Vreau să văd tabăra. Pe toată.

Primarul deja se întorsese către asistenţii lui, când Hayn îi puse o mână lui Anders pe umăr şi spuse:

— E timpul să ne retragem. Mulţumim pentru timpul acordat, stimate domnule Primar.

— Nu, răspunse primarul, eu vă mulţumesc pentru că v-aţi luat din timpul vostru ca să vorbiţi cu mine. Trebuie să aflu mai multe de la cetăţeni.

În timp ce Hayn şi Anders îşi plănuiau retragerea, acesta din urmă încerca să-şi explice ce anume se întâmplase. Nimic din ce făcea primarul nu părea a fi ideal pentru tabără, dar omul tocmai îşi luase timp să-i explice lui Anders cum stau lucrurile, să-l asculte şi chiar să-i urmeze sfatul. Lucrurile astea nu-i schimbau prea tare părerea despre el, însă îl ajutau să-şi aducă aminte că, întocmai ca lupii şi ca dragonii, primarul era mai complex decât crezuse el.

Totuşi, spuse vocea din capul lui, *te-a ascultat doar pentru că nu avea habar cine eşti. Dacă ar fi ştiut că eşti un lup, ca Ennar, sau un orfan de pe stradă, te-ar fi aruncat afară fără să clipească.*

— Măcar ai progresat un pic, zise Hayn.

— Ştii ceva? spuse Anders molcom pe când îl lovea un nou gând. Cred că am făcut un progres foarte mare. Cred că ştiu ce e de făcut.

— Adică, ce? îl întrebă Hayn.

— Ne-a ascultat, îi răspunse Anders, pentru că nu ştia cine suntem. Ne-a ascultat ideile şi gândurile pentru că era convins că suntem la fel ca el, şi nicidecum diferiţi. De asta am împrumutat eu azi cele mai bune haine de la toţi. M-am gândit că o să mă ajute să mă strecor înăuntru, dar m-a ajutat să fac ceva mult mai important. Trebuie să găsim o cale de a-i face pe toţi să vorbească între ei fără să ştie cu cine discută.

Hayn se încruntă gânditor.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dar cum poţi ascunde identităţile atâtor persoane?

— N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu Anders. Dar ştiu sigur că există o cale. Nu trebuie decât s-o găsim. Există un artefact pentru orice, Hayn.

— Adevărat, fu de acord unchiul său. S-ar putea să fie ceva în cărţile pe care le-aţi salvat din Holbard. Dar, dacă poţi să vorbeşti din nou cu mama ta, ar trebui s-o întrebi. Ea ştia mai mult decât oricine despre artefactele din Vallen. Posibil să aibă chiar ea un astfel de artefact, pe care îl puteţi localiza folosindu-vă de harta ei.

— E adevărat că harta conduce către toate artefactele ei, chiar ea mi-a spus asta, reflectă Anders. Trebuie doar să ştim despre care să întrebăm.

— Înseamnă că asta ar trebui să faceţi, zise Hayn şi, după o mică ezitare, continuă. Aţi putea să-i spuneţi şi că... îmi pare rău, Anders. N-am ştiut că ea şi fratele meu se iubeau, mi-aş fi dorit să-mi fi zis. Aş fi încercat să îi protejez. Mă tot întreb dacă aveau impresia că mă voi opune, aşa cum a făcut tot restul lumii. Spune-i că o să am grijă de tine şi de Rayna. Spune-i că încă aveţi o familie.

Anders înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât, dar dădu din cap, iar Hayn îi strânse mâna.

Nu peste mult timp, veni momentul să se despartă, iar Anders îşi strânse mai bine pelerina în jurul trupului, ca să nu simtă vântul năprasnic de pe drumul de întoarcere la locul de aterizare. Mergea însoţit de Ferdie şi de Sam şi urma să se întâlnească cu Jerro, Zil, Theo şi cei pe care îi salvaseră în ziua respectivă.

În ciuda frigului însă, ceva cald mocnea în sufletul lui, şi nu doar datorită mesajului pe care Hayn îl rugase să-l transmită mamei lui.

Nu era încă sigur că o să-i iasă, dar ştia că avea un început de plan.

CAPITOLUL OPT

În seara aceea, Anders încă se gândea la planul său, dar, pe măsură ce întunericul se lăsa peste ei, trebuia să admită că gândul la cină îi dădea târcoale.

Jai şi ucenicii lui pregăteau o masă mare în cinstea nouveniţilor – erau acum aproape cincizeci de copii la Sălaşul Norilor, cu paturi aranjate peste tot în holul de la intrare. Era un pic aglomerat, dar tot era de o sută de ori mai bine decât în tabăra rece şi plină de noroi, unde nu aveau niciun adăpost, în afară de protecţia unor pături subţiri. Iar unii dintre ei nu le aveau nici pe alea – orfanii din Holbard, care fuseseră împinşi chiar către marginea taberei.

Aici focul era mare şi dogoritor. În plus, agăţaseră o bucată mare de pânză de arcada care dădea spre pista de aterizare, care ţinea la distanţă aproape toate rafalele de vânt. Aduseseră saltele din dormitoare, aşa că aveau pe ce să doarmă, iar mâncarea ajungea pentru toată lumea. („Şi dacă înfricoşătorul ăla de soldat artefact vrea să mă alerge în timp ce fac un duş cald, atunci va trebui pur şi simplu să aştepte până termin”, spusese Sam atunci când rezolvaseră problema sălilor de baie.)

Anders se bucura să fie înapoi acasă după o lungă zi petrecută în tabără. Încă îşi întindea muşchii după zbor şi se pregătea să-şi ofere ajutorul lui Jai şi celorlalţi bucătari, când deodată uşa de la intrarea în Sălaşul Norilor zbură de perete, făcând un mare zgomot.

Bryn ieşi în fugă, urmată de Isabina, Viktoria, Jerro, Det şi, la urmă, Sakarias – ca să respecte regulile, merseseră înăuntru în grup, ca să verifice Bryn câteva dintre literele mesajului de pe peretele Drifei, pe care ea încă încerca să-l decodeze.

— Soldatul! ţipa ea acum, alergând cu părul răvăşit şi ochii ieşind din orbite.

Chiar atunci, acesta ţâşni pe uşa din spatele lor.

Haosul se instală pe hol, copiii se risipiră care încotro încercând să scape de creatura care, în ciuda staturii masive, era surprinzător de sprintenă alergând după prada care îi era cel mai la îndemână, şi anume Sakarias.

Ceilalţi se împrăştiaseră către margini, dar Sakarias nu reuşea s-o fenteze. Anders zări cu coada ochiului faţa lui palidă, trecând pe lângă el în viteză, în drumul său spre uşa care dădea către pista de aterizare. Când ţâşni prin ea, artefactul se năpusti după el.

Cei mai mulţi dintre copii fugiră să se ascundă printre cotloane, dar elementalii, împreună cu Sam şi Jerro, se îngrămădiră spre pista de aterizare după ei, încercând cu disperare să găsească o cale de a-l ajuta pe Sakarias.

Era încolţit, cu spatele la prăpastie acum, iar soldatul se apropia de el, cu paşi înceţi, dar siguri.

Jai azvârli o cratiţă goală spre el, care îl nimeri chiar între fiarele de la umeri, dar vasul ricoşă pur şi simplu şi se pierdu cu ecou în ceaţa nopţii.

Fără să stea pe gânduri, Anders şi ceilalţi foşti studenţi de la Ulfar se transformară în lupi, mârâind printre dinţi şi încercând să se furişeze spre soldat. Un curent de aer îl lovi în spate şi, când întoarse capul, Anders văzu că Ellukka luase şi ea formă de dragon. Deşi avea şi ea aceeaşi problemă ca ei.

Creatura era acum atât de aproape de Sakarias, încât orice cale de atac ar fi urmat, chiar dacă ar fi încercat să-l răstoarne sau să-l împingă în hău, riscau să-l tragă şi pe Sakarias după el.

Sakarias mai făcu un pas în spate, iar călcâiul era acum pe muchia prăpastiei. Bucăţi mici de pietriş se prăvăliră în abisul tăcut al norilor care pluteau în jurul său.

Apoi se petrecu totul deodată. Soldatul deschise braţele şi se năpusti asupra lui Sakarias. Agil, băiatul se suci şi se feri şi aproape reuşi să se strecoare pe sub braţul creaturii, *aproape*

reuşi să se salveze.

Dar soldatul apucase să-l prindă cu degetele ca nişte cârlige de poalele pelerinei, iar în momentul în care se rostogoli în prăpastie, Sakarias mai avu timp să scoată doar un strigăt îngrozit, după care fu tras în jos.

Urletul Viktoriei despică văzduhul în două.

Şi atunci Ferdie, încă în formă umană, o zbughi pe lângă Anders, cât îl ţineau picioarele, accelerând spre margine.

Se aruncă de pe stâncă, cu braţele întinse pe post de aripi – doar că nu erau aripi şi nu-i puteau încetini căderea – şi apoi dispăru în ceaţă.

Haita fugi către buza prăpastiei, privind cu disperare în jos. Dar Sălaşul Norilor nu se dezicea de propriul nume, aşa că soldatul, Sakarias şi Ferdie dispăruseră fără urmă în norii denşi.

Stăteau acolo, cu inimile bubuindu-le în piept, şi, rând pe rând, reveniră la forma umană, rămânând în continuare aliniaţi şi holbându-se la hăul în care dispăruseră prietenii lor. Viktoria plângea în hohote, iar Anders nu putea să se mişte, să vorbească sau să creadă că totul se întâmplase cu adevărat.

Şi apoi, ceaţa se risipi şi văzură un dragon bătând din aripi înapoi în sus, spre Sălaşul Norilor.

Ferdie îl prinsese pe Sakarias în gheare, iar acesta din urmă îl ţinea strâns pe Ferdie de picior cu ambele mâini. Rafale de vânt îi biciuiau pe copiii care îi aşteptau să aterizeze, în timp ce Ferdie plutea ca să îl lase cu grijă jos pe Sakarias, după care ateriză, revenind la forma umană.

Viktoria dădu la o parte pe toată lumea şi fugi direct la Sakarias ca să-l îmbrăţişeze şi să-l ia la rost de îndată.

— Ce-a fost în capul tău? îl întrebă ea. Cum ai putut să-l laşi să se apropie atât de mult? Ce căutai aproape de marginea prăpastiei? De ce nu te gândeşti niciodată, Sak? De ce niciodată...

Rămasă fără cuvinte, îşi îngropă capul pe umărul lui, iar

Sakarias o îmbrăţişă cu grijă.

— Eşti bine? întrebă Anders îngrijorat.

Sakarias deschise gura ca să răspundă, dar Viktoria i-o luă înainte.

— Normal că e bine, răspunse ea. Nu vezi că are loc un control medical?

Pe Sakarias nu păru să-l deranjeze prea tare şi, cu braţul încă în jurul Viktoriei, se uită spre Ferdie, a cărui faţă mereu jovială era acum serioasă.

— Mulţumesc, Ferdie! zise el încet.

— Suntem prieteni, spuse direct Ferdie. Trebuie să ne purtăm de grijă.

Sakarias încuviinţă dând simplu din cap. Anders ştia că băiatul nu-l avusese întotdeauna la inimă pe Ferdie. Însă, orice ar fi crezut înainte, privirea lui de acum spunea că Ferdie avea dreptate. Erau prieteni. Şi vor rămâne împreună.

— Acum însă, spuse Ferdie, e important să-l examinez şi eu, să văd dacă e într-adevăr teafăr.

Sakarias făcu ochii mari, măsurându-se cu privirea, ca şi cum păţise ceva ce încă nu descoperise.

— Sak, spuse Ferdie pe un ton serios, ţi-e foame?

— Aş mânca ceva, recunoscu Sakarias, în vreme ce toţi din jurul său izbucniră în hohote de râs.

— O să-şi revină, fu prognosticul lui Ferdie.

Încet, încet îşi târâră cu toţii picioarele înapoi înăuntru.

Când Ellukka ajunse în dreptul lui Ferdie, Anders o auzi întrebându-l:

— De unde ai ştiut că o să te transformi înainte să atingi pământul? spuse ea. Cred că a fost foarte la limită.

Urmă o linişte lungă, iar Anders ciuli urechile ca să audă răspunsul lui Ferdie.

— N-am ştiut, recunoscu Ferdie. Dar totul merge destul de prost, Ellukka, iar noi suntem singurii care ar putea schimba

asta. Trebuie să fim cu toţii gata să facem tot ce ne stă în putere. *Trebuie* să ne purtăm de grijă unii altora.

Păşind înăuntru alături de ceilalţi, pregătit să încerce să găsească o explicaţie pentru ceea ce se întâmplase, gata să vină cu un nou plan, Anders ştia că Ferdie avea dreptate.

Trebuia să facă tot ce îi stătea în putere.

Dar, cu cât analiza mai mult lucrurile, cu atât îşi dădea seama că soldatul schimbase regulile jocului. Pentru elementali, nu era deloc rău să rămână aici, în Sălaşul Norilor, în ciuda pericolului. Atâta vreme cât oamenii şi lupii le erau ostili după distrugerea Holbardului, aici era în continuare mult mai sigur decât în tabără, şi un loc mult mai bun de unde să continue să caute răspunsuri.

Dar asta nu era valabil pentru toată lumea din Sălaşul Norilor.

Se îndreptă cu inima grea către Sam şi Jerro, care stăteau alături de-ai lor, vorbind în şoaptă. Priviră cu toţii în sus când Anders ajunse la ei, încercând să citească expresia de pe faţa acestuia.

— Cred că şi-a dat seama, îi spuse Sam fratelui său mai mare, care dădu din cap.

— Pare că acum o să ne spună, adăugă el.

— Ce să spun? îi întrebă Anders.

— Urmează să ne spui că ar fi mai bine pentru noi să ne întoarcem în tabără, răbufni Sam. Că puteţi să ne daţi provizii şi că am putea găsi un loc unde să nu dăm peste soldaţi artefacte gigantice, care ne fugăresc de pe stâncă şi încearcă să ne împingă în prăpastie.

Anders clipi.

— Păi, hmm...

Nu se aşteptase ca aceştia să-i anticipeze cuvintele.

— Aţi *putea* să vă întoarceţi înapoi în tabără. Acolo chiar *nu există* soldaţi artefacte care să vă fugărească.

Îşi dădu seama că doar vocea lui se auzea – lupii şi dragonii din jurul lor ascultau ca să audă răspunsul oamenilor.

Sam şi Jerro se uitară îndelung unul la celălalt.

— Noi deja am vorbit despre asta, spuse Sam. Am discutat înainte de seara asta. Eram conştienţi că se putea întâmpla aşa ceva. Şi am hotărât că voi ne-aţi fost alături atunci când am avut nevoie de ajutor. Iar acum suntem şi noi aici pentru voi. O să vă ajutăm aşa cum putem. Nu plecăm nicăieri.

— Nimeni nu pleacă, adăugă Jerro. Iar în spatele lui, restul copiilor vociferară că sunt de acord, câţiva dintre ei chiar cu mâinile încrucişate la piept, ca şi cum îl provocau pe Anders să-i dea afară din Sălaşul Norilor.

Dar el nu ştia ce să spună. Îşi aduse aminte cum îi auzise pe lupi rostind cuvântul *om,* prima oară când venise la Academia Ulfar. Ca şi cum un om era mai prejos decât un elemental. Dar oamenii aveau un curaj şi o ingeniozitate care ar fi făcut mândru orice elemental. *Omenia* era o insignă de onoare.

— Păi, atunci, cred că rămânem cu toţii, spuse el cu un nod în gât. Vedem noi ce facem, împreună.

* * *

În noaptea aceea, Anders nu reuşea deloc să adoarmă după sperietura pe care le-o dăduse soldatul, aşa că stătea întins pe saltea, ascultând respiraţia domoală a celor din jurul lui, cu ochii la tavanul slab luminat al holului de la intrare. El şi Rayna îşi împachetaseră amplificatoarele în peticele de hârtie pline de rune, în speranţa că acestea o vor invoca pe mama lor.

Şi cum număra crăpăturile din tavan, se trezi din nou dintr-odată în atelierul mamei sale.

Rayna îl aştepta deja şi se întoarse către el zâmbind.

— Credeam că nu mai adormi niciodată, spuse ea. N-a venit încă. Sper doar că aşteaptă să fim amândoi.

Chiar atunci, în faţa lor îşi făcu apariţia Drifa, adeverind parcă vorbele Raynei.

Nu arăta însă la fel ca ultima dată. Acum era translucidă – dacă se concentra un pic, Anders putea vedea banca aflată în spatele ei.

— Ce mă bucur să vă văd, dragii mei! zise ea. A trecut mult timp?

— Deloc, îi răspunse Anders. Tu te simţi bine?

— Nu avem foarte mult timp la dispoziţie, spuse Drifa. Spuneţi-mi cum pot să vă fiu de ajutor.

Anders îi povesti cât de repede putu concluzia lui din ziua aceea, de când fusese cu Hayn în tabără.

— Are dreptate, îl aprobă Rayna. Trebuie să găsim o modalitate să-i facem să se asculte reciproc, în loc să se întrebe cine rosteşte cuvintele.

Drifa rămase cu gura căscată.

— *Aveţi* dreptate, rosti ea într-un suflet. Noi nu ne-am gândit niciodată la asta. Căutam mereu căi noi de a opri lupta, de a-i speria sau descuraja să se mai bată. Dar, pesemne că e nevoie de mai mult decât atât, nu-i aşa?

Anders dădu din cap.

— Trebuie să se înţeleagă unii pe ceilalţi, încuviinţă el, şi mai e nevoie să-i înţeleagă şi pe oameni şi să-i respecte. Cu *toţii* trebuie să asculte cu adevărat, nu doar să-şi astupe urechile pentru că le vorbeşte inamicul.

Drifa schiţă un zâmbet şi murmură:

— Cu alte cuvinte, dacă într-adevăr nu văd cine vorbeşte, tot ce pot *face* este să asculte. Uitaţi-vă la voi doi, copilaşii mei. Aveţi sânge de dragon şi sânge de lup, şi aţi fost crescuţi printre oameni. *Normal* că vedeţi problema din ambele unghiuri. Noi n-am făcut-o niciodată.

— Există artefacte care ne pot fi de folos? întrebă Anders, plin de speranţă.

Drifa încuviinţă din cap.

— Există două. Prima este Oglinda lui Hekla. Este veche de câteva sute de ani. Eu şi Felix am restaurat-o împreună – aşa cum au făcut probabil zeci de proiectanţi şi de dragoni fierari înaintea noastră. A doua este Toiagul lui Reya, pe care l-am conceput împreună. Aţi mai văzut oglinzi magice şi toiege – aveţi oglinzi comunicatoare, şi sunt sigură că lupii încă folosesc Toiagul lui Hadda pentru ritualurile transformărilor lor lunare. De acolo ne-am inspirat parţial, atunci când am creat Toiagul lui Reya, dar până acum nu mi-a trecut prin minte să-l folosesc alături de Oglinda lui Hekla.

— Avem nevoie de amândouă? o întrebă Anders.

— Sunt sigură că da, răspunse ea. I-am mai văzut eu pe lupi şi pe dragoni încercând să poarte un dialog. Veţi găsiţi ambele artefacte folosind harta mea. Dacă aţi găsit voi Sceptrul Soarelui, veţi da cu uşurinţă şi peste oglindă şi toiag. Artefactele care speram să aducă pacea nu sunt ascunse nici pe departe atât de bine ca acelea care pot fi folosite ca arme.

— Dar nu ai ajuns niciodată să le foloseşti, spuse Rayna încet.

— Nu, răspunse cu tristeţe Drifa. Noi... nu, noi nu le-am folosit. Şi acum au trecut zece ani de când nu le-a atins nimeni, deci cu siguranţă vor avea nevoie de reparaţii. Duceţi-le la dragonii fierari Tilda şi Kaleb. Când eraţi voi bebeluşi, aveau cuibul în peşterile asceţilor. Nu cred că s-au mutat de acolo. O să aveţi nevoie şi de Hayn.

Pe Anders îl străfulgeră un gând – văzuse numele astea înainte. Tilda şi Kaleb apăreau în Skrabok-uri, tomurile uriaşe de la Ulfar, unde erau notaţi toţi proiectanţii şi dragonii fierari care concepuseră cele mai deosebite artefacte din Vallen. În ele se regăseau şi Drifa, Felix şi Hayn.

— Nu ai cum să ne spui direct unde sunt ascunse artefactele astea? zise Rayna.

Drifa chicoti.

— Lubiţii mei, când mi-am dat seama că armistiţiul nu va mai dura mult, am ascuns o mulţime de artefacte făcute şi reparate de noi – peste o sută. Nu îmi mai aduc aminte locul exact al fiecăruia, dar harta vă va călăuzi.

Nici nu apucă bine să-şi termine propoziţia, şi se făcu nevăzută. Anders rămase cu gura căscată, dar răsuflă uşurat în momentul în care aceasta reapăru încet.

— Hayn voia să-ţi transmit un mesaj, spuse grăbit. Mi-a zis să-ţi spun că, dacă ar fi ştiut, ar fi încercat să vă apere pe tine şi pe Felix. Şi că de acum înainte, va fi el familia noastră.

Drifa îşi duse mâna la inimă, închizând o clipă ochii.

— Mi-aş fi dorit să-i fi spus, şopti ea. Merita încrederea noastră. În timp, i-am fi spus.

— O să-i transmit, îi promise Anders.

Drifa dădu din cap.

— Mă tem că nu o să mă mai pot întoarce, dragii mei. Nu mi-a mai rămas destulă esenţă. Am pierdut prea multă.

— Nu, şopti Rayna, îndreptându-se spre ea, dar apoi îşi aduse aminte că nu o putea atinge. Spune-ne unde eşti, ca să venim după tine!

— Nu, zise ferm Drifa. E periculos. V-am spus că erau destui cei care nu erau de acord cu mine şi cu tatăl vostru, care nu voiau pacea. Vreau să evităm să vă intersectaţi cu ei.

— Dar avem nevoie de mai mult timp, protestă Anders. De-abia te-am cunoscut.

— Mi se rupe inima că plec, zise Drifa cu ochii în lacrimi. Aş fi vrut să fac... chiar totul împreună cu voi. Dar sunt atât de recunoscătoare că ne-am întâlnit. Vă rog să-i spuneţi lui Hayn că-mi pun toată încrederea în el să aibă grijă de voi. Ştiu şi ce puternici sunteţi voi amândoi. Contez pe voi să aveţi grijă unul de celălalt şi să vă iubiţi la fel de mult cum vă iubesc eu.

Apoi, întinzându-le mâna ca şi cum ar fi vrut să îi atingă, se făcu încă o dată nevăzută.

De data asta, fără să mai revină.

Anders se trezi cu ochii scăldaţi în lacrimi. Alături, Rayna suspina încet şi se târa spre salteaua lui, ca să se bage sub pătură şi să se cuibărească lângă el. Mai simţi o sumedenie de ace în picior, căci Kess, pisica, se căţăra şi ea pe el, ca să-şi facă un culcuş între ei doi.

Părea atât de nedrept să trăiască fără mama lor toată viaţa, s-o găsească şi apoi să o piardă într-un timp atât de scurt. Crescând, Anders se întrebase mereu cine sunt părinţii lui, dar nu simţise niciodată durerea absenţei lor aşa cum o resimţea acum. Acum îşi putea imagina cum ar fi fost să-i aibă pe Drifa şi pe Felix în viaţa lui.

Nu mai adormi, dar rămase întins la locul lui, aşteptând ivirea zorilor.

CAPITOLUL NOUĂ

Anders era obosit în dimineaţa următoare – dar asta nu era tot, se simţea sleit de puteri pe dinăuntru, de parcă inima îi era şi ea istovită.

Mergea în rând cu coada de la micul-dejun, când i se alătură Lisabet. Băiatul o măsură cu coada ochiului, în timp ce Det le turna terciul de ovăz în boluri. Simţea că, după întâmplările din noaptea trecută, înţelegea un pic mai bine decât înainte prin ce trecea Lisabet. Fără să scoată un cuvânt, o luă de mână şi o conduse afară.

Ajunseră până la pista de aterizare, dar se opriră la câţiva paşi de margine, cu gândul încă la căzătura de ieri a lui Sakarias. Se aşezară şi începură să înfulece, iar Lisabet îl iscodi cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Voiam să vorbim, îi răspunse el. De fapt, mai degrabă voiam să te ascult.

— Pe mine?

Anders dădu din cap, iar ea luă o lingură sănătoasă de ovăz, suflând ca să se răcească şi înghiţind înainte să înceapă să vorbească.

— Ai păţit ceva, Anders? Pari cam întors pe dos.

Băiatul se codi un pic, dar Lisabet fusese atât de tristă în ultimul timp, iar el ar fi vrut să-i arate din toată inima că lui îi pasă de grijile ei. Dacă voia ca fata să i le împărtăşească, poate că ar fi trebuit să facă el primul pas, ca să-i arate câtă încredere avea în ea.

Îi povesti ce spusese Drifa, şi nu doar despre artefacte. Îi mai spuse că mama lui nu mai era, şi-i povesti despre golul pe care îl simţea.

— Iar tu probabil că te-ai simţit aşa încă de la Bătălia de la

Holbard, adăugă în şoaptă. Mama ta a dispărut, cred că ţi-e foarte greu.

Lisabet oftă.

— Da, e greu, recunoscu ea. Şi mai e şi complicat. Da, sunt îngrijorată şi mi-e teamă pentru ea, dar sunt şi furioasă când mă gândesc la ceea ce sunt destul de sigură că a făcut.

— N-avem de unde să ştim dacă Sigrid a făcut ceva, încercă el să zică, dar teoria suna atât de slab, chiar şi pentru el.

— Nu *ştim*, recunoscu Lisabet, dar eu cred că ea a pus intenţionat focurile alea false în Holbard.

Anders simţi un gol în stomac.

— Dar, când eram la Drekhelm, am găsit harta aia pe care era marcat locul de unde pornise focul, îi reaminti el.

— Ştiu, fu ea de acord, şi la momentul acela şi eu i-am suspectat pe dragoni c-au pus focul. Dar acum, când ştim că erau false, pur şi simplu nu se mai leagă. Până la urmă, cred că dragonii investigau sursa focului, pentru că ştiau prea bine că *nu* ei fuseseră făptaşii. Îţi poţi imagina Adunarea Dragonilor căzând de acord asupra unui plan atât de complex precum fabricarea unui foc fals, când ei ştiu prea bine cum să facă foc adevărat? Anders, ei pierd zile întregi dezbătând ce să fie la micul-dejun.

— Ştiu, încuviinţă băiatul. Doar că... nu îmi dau seama de ce ar face ea una ca asta.

— Eu ştiu, răspunse oftând Lisabet. Adică, mi-ai povestit ce ţi-a spus primarul ieri, şi să ştii că avea dreptate. Practic, ea îşi doreşte să conducă Holbardul – ar vrea să stăpânească tot Vallenul dacă ar putea. Îţi mai aduci aminte când ne-am furişat amândoi la ea în birou? Tu încercai să afli mai multe despre Potirul lui Fylkir, şi-am ajuns să ne încuiem înăuntru?

— Îmi amintesc, zise el, şi zâmbiră amândoi, chiar dacă momentul era unul serios şi trist.

Se ascunsese fiecare în spatele câte unei canapele, situate una în faţa celeilalte, iar prietenia lor a început cu adevărat când

dăduseră cu ochii unul de celălalt.

— Păi, ea şi Ennar stăteau de vorbă atunci, spuse Lisabet, şi mama zicea că oamenii nu pot fi lăsaţi să ia decizii singuri şi că doar noi putem face ce trebuie ca să îi protejăm. Cred că ştim amândoi acum ce credea ea că trebuie făcut. Trebuia să-i sperie destul de tare, încât să o lase să rămână la conducere, şi până la urmă cred că şi-ar fi *dorit* chiar şi o luptă, dacă era convinsă că o poate câştiga. Mi-aş fi dorit să fie altfel, şi mi-e dor de ea, şi nu ştiu dacă e în siguranţă acolo unde o fi. Dar trebuie să fac şi ce cred *eu* că e corect. Iar asta înseamnă că trebuie să găsesc o cale de a-i face pe lupi, dragoni şi oameni să se asculte reciproc. Cumva.

Urmă o pauză lungă, după care fata schiţă un zâmbet stingher, care era autentic, chiar abia perceptibil.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, spuse ea blând. Câteodată doar de asta am nevoie.

După micul-dejun, Anders, Rayna, Lisabet, Ellukka, Mikkel şi Theo se strânseră în jurul hărţii Drifei. Ei şase folosiseră împreună harta ca să găsească piesele din Sceptrul Soarelui.

— Exact ca odinioară, spuse Rayna netezind harta pe lespezi şi înţepându-şi degetul. Deja am rezolvat patru ghicitori. Cred că ne descurcăm şi cu astea două.

Scurse cu grijă o picătură de sânge pe roza vânturilor.

— Vrem să găsim Oglinda lui Hekla, rosti ea clar.

Chiar şi ca simplu obiect, harta era ceva deosebit, făcută dintr-o pânză brăzdată de fire argintii, pe care Drifa reuşise cumva să le forjeze chiar în urzeala materialului. Fiecare artefact era făcut de lupi şi de dragoni – lupii le proiectau, creând combinaţia potrivită de rune ca să le dea un scop, iar dragonii le forjau în focul lor scăldat în esenţă. Drifa fusese dragon fierar, iar Felix şi Hayn, proiectanţi. Pentru prima oară, Anders se întrebă dacă tatăl lui proiectase cumva runele

incrustate pe firele de argint, atât de mici că nici nu se vedeau.

Şi cum o privea aşa, sistemul complicat de noduri de pe marginea hărţii începu să se încolăcească, preschimbându-se şi rearanjându-se până când în locul ţesăturii apărură litere.

Unul câte unul, albaştri, trei năsturei.
Soarele se vede doar pe cel mai mic dintre ei.
Priveşte spre sud-vest şi vei zări
Un singur copac ce-l păzeşte, să ştii.

Şase capete se aplecară peste hartă şi o studiară în linişte.

— Mă întreb dacă se referă la sud-vestul întregului Vallen, sau dacă trebuie să identificăm zona în care e ascuns, şi apoi să ne ghidăm după sud-vestul *acelei* zone, cugetă Theo.

— E vorba despre Vallen, spuse Lisabet încrezătoare, arătând spre partea din stânga jos a hărţii. Uite acolo, Lacurile Brengun!

Anders se uită cu atenţie la locul spre care arătase Lisabet. Era un râu care curgea de la nord la sud, formând o salbă de trei lacuri pe cursul lui, şi apoi se îngusta din nou. În centrul fiecăruia dintre cele trei lacuri era o insulă şi arătau fără îndoială exact ca trei nasturi pe o cămaşă, unul deasupra celuilalt.

— Cel de deasupra pare cel mai mic, zise Rayna, deşi câteodată harta nu e atât de precisă. Mă întreb oare ce înseamnă „se vede soarele prin el”.

— Păi, spuse Anders, hai să aflăm! Nu e atât de departe.

Mikkel dădu din cap.

— Mergeţi voi, spuse el tachinându-i un pic. Theo şi cu mine suntem obişnuiţi să avem grijă de toate cele.

Anders îi zâmbi, aducându-şi aminte eforturile fantastice ale celor doi de a păcăli Adunarea Dragonilor să creadă că amicii lor sunt încă undeva prin Drekhelm.

— Puteţi să mâncaţi şi cina noastră dacă întârziem, le spuse

el.

Împachetară ceva de-ale gurii, găsiră hamurile fetelor şi îşi luară zborul de pe pista de aterizare spre sud-vest, lăsându-şi prietenii în urmă.

Odată ce scăpară de ceaţa din jurul Sălaşului Norilor, ziua se dovedi a fi una senină şi însorită, deşi atât de sus, în văzduh, frigul era năprasnic. Lăsară în urmă munţii Icespire, trecură de râul Efrivain, care vuia dedesubt, tânăr şi plin de viaţă, ţâşnind de la izvorul din munţi.

O luară pe la nord de satul Micul Dalven, şi imediat după aceea în faţa lor apăru un nou râu, ce izvora de sus, din dealuri.

Apa înspumată se iţea la început doar pe ici, pe colo, reflectând din când în când strălucirea soarelui, ca o nălucă ascunsă printre stânci. Însă prinse forţă rapid, iar când Rayna îşi lăsă aripile în jos, ca Anders să poată vedea mai bine pământul, acesta zări râul şerpuind în aval spre sud, spre mare, ca un şuvoi care-şi croia drum prin iarba verde, tocmai până în portul Baernor.

Exact aşa cum le indicase harta, râul se umfla de trei ori, formând câte un lac, şi fiecare dintre ele avea propria insulă. Cele de jos erau pline de copaci, dar cea din aval, care era şi cea mai mică, era acoperită doar de iarbă, străjuită de un singur copac, care crescuse mai semeţ decât cea mai înaltă clădire din Holbard, întinzându-şi coroana fericit spre soare.

Anders măsură umbrele celor două insule mai mari. Era clar. Asta era singura dintre ele care permitea ca soarele să o atingă.

Rayna şi Ellukka fură desigur de acord, pentru că, după un scurt şi intens schimb de priviri, cele două fete intrară în picaj, aterizând una lângă cealaltă pe cea mai mică dintre cele trei insule. Anders alunecă de pe umărul surorii sale şi o eliberă din ham, ca să se poată transforma fără să se prindă în el.

— Ăsta e locul, spuse ea de îndată ce luă formă de om.

— Iar acesta este copacul, încuviinţă Anders. Este singurul paznic de pe insulă. Mai întâi hai să scormonim pe lângă rădăcini, poate Drifa a îngropat oglinda acolo.

Se dovedi că artefactul era îngropat la doar treizeci de centimetri sub pământ, înfăşurat într-o pânză impermeabilă, ce ţinea murdăria la distanţă. Drifa avusese dreptate – armele fuseseră mai greu de găsit decât artefactele menite pentru pace.

Lisabet ridică cu grijă obiectul din groapă, dădu pânza la o parte şi scoase la iveală o oglinjoară mică, de mărimea unei farfurii pentru cină, incrustată pe margini cu un model complicat de rune. Unele păreau cam tocite, iar oglinda însăşi era banală, dar se aplecară oricum toţi patru peste ea, cu ochii zgâiţi la propriile reflexii neclare.

— Mă întreb ce anume face, zise Anders ridicând capul încă o dată. Cred că...

Dar îi fugi gândul, căci ştia deja răspunsul la întrebare. Adunaţi în jurul oglinzii, îl priveau acum cu ochii holbaţi de mirare, trei alte versiuni ale lui.

— Toţi arătaţi ca mine, spuse una dintre ele cu vocea lui.

— Nu, arătaţi toţi ca *mine,* insistă o alta.

— Voi sigur... ah! spuse a treia.

— Eu sunt Anders, încercă băiatul, şi mă văd în trei exemplare.

— Eu sunt Rayna, spuse unul dintre ceilalţi Anderşi, şi îţi spun că sunt trei de Rayna chiar aici.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Anders, şi voi două vedeţi câte trei de Ellukka şi alte trei Lisabet.

Amândouă dădură din cap în semn că da.

— E perfect! exclamă Anders plin de entuziasm. O să se uite cu toţii în oglindă şi o să se vadă pe ei înşişi. În cine au mai mare încredere, dacă nu în propria persoană? Care dintre ei crede că există cineva mai deştept decât ei înşişi?

Efectul oglinzii pieri cu un pocnet uşor, şi dintr-odată îi

avea din nou în faţă pe prietenii săi.

— N-a durat prea mult, zise Lisabet, ridicând din sprâncene.

— Să sperăm că fix asta e ce trebuie reparat la ea, spuse Anders. Poate dragonii fierari de care ne-a spus Drifa – Tilda şi Kaleb – ne pot ajuta. A zis că şi Hayn ar putea.

— Sau poate că Toiagul lui Reya face şi el ceva, sugeră Lisabet. Mi-aş dori să ştiu la ce foloseşte.

— Eu sper doar să fie dintr-o singură bucată, spuse Ellukka, şi nu din patru cum a fost Sceptrul Soarelui.

— Nu există decât o singură cale să aflăm, adăugă Rayna, dar hai să ne mâncăm sandviciurile cât cercetăm iar harta.

Înfăşurară oglinda şi-o puseră deoparte, apoi întinseră din nou harta.

De data aceasta, Anders fu cel care se înţepă în deget, lăsând să i se prelingă o picătură de sânge pe roza vânturilor şi rostind cu grijă cuvintele.

— Am vrea să găsim Toiagul lui Reya.

Rayna îi bandajă degetul cu o bucăţică de material, vreme în care nodurile de pe marginea pânzei se rearanjară din nou, prezentându-le următoarea ghicitoare.

Când ziua-i pe sfârşite, cel mai bine-ar fi
Să găseşti un loc în care să te poţi odihni.
Acasă la Dragoni mă simt cel mai bine
Acolo sângele toiagul mi-l ţine.

— Poftim? zise Rayna clipind spre hartă.

— Păi, prin „sângele” se referă la noi, îi răspunse Anders. Se referă la rudele ei, descendenţii ei.

— Şi când zice Acasă la Dragoni, vrea să spună Drekhelm, zise Ellukka. Asta înseamnă Drekhelm în vallenita veche.

Anders simţi un gol în stomac.

— Şi cum ar trebui să intrăm noi în Drekhelm? întrebă el. Locul ăla e absolut împânzit de dragoni, şi probabil că de acum sunt toţi convinşi că suntem duşmanii lor, din moment ce nu am dat pe acolo ca să sărbătorim ce s-a întâmplat în Holbard şi să ne oferim să repetăm figura pe oriunde ar vrea ei.

Dar Lisabet clătina din cap, dezaprobator.

— Nu cred că trebuie să mergem la Drekhelm, spuse ea.

— Dar asta e ceea ce... începu Ellukka, dar se opri când Lisabet clătină din nou din cap.

— Drifa a scris asta înainte de marea bătălie, zise ea, iar, înainte de marea bătălie, dragonii nu locuiau la Drekhelm.

— Ah, da, ai dreptate! spuse Ellukka încet. S-au mutat la Drekhelm pentru că lupii descoperiseră unde se afla Vechiul Drekhelm.

— Exact! aprobă Lisabet. Aşa că, atunci când Drifa a scris despre Drekhelm în ghicitoarea asta, s-a referit la ceea ce ştim noi sub numele de Vechiul Drekhelm.

Anders cugetă o clipă la asta.

— Deci trebuie să mergem la Vechiul Drekhelm şi să ne dăm seama unde obişnuia să doarmă? Acolo ar trebui să fie toiagul? O fi la fel de mare ca Noul Drekhelm?

Ellukka încuviinţă:

— S-ar putea să fie chiar un pic mai mare, zise ea.

Anders scrâşni din dinţi, iar Rayna muşcă cu patimă din sandvici.

— Măcar nu e plin de dragoni, îndrăzni Lisabet.

— Încă ne-a rămas un pic din ziua asta, zise Ellukka. Ar fi mai bine să pornim.

CAPITOLUL ZECE

Le luă aproape tot restul zilei ca să ajungă la Vechiul Drekhelm. Zburară spre nord-est, ţinând aproape de graniţa cu Sălaşul Norilor, o luară pe deasupra satului Marele Rikkel şi peste vârful Trecătoarei lui Lene, ce lega sătucul de Portul Archer, situat în jos pe coastă, iar apoi o cotiră spre est.

Când ajunseră acolo, Anders realiză cât de obosită era Rayna, care făcea din ce în ce mai mult efort să bată din aripi, iar capul îi atârna greoi. Dar îl ridică de îndată ce Vechiul Drekhelm apăru la orizont.

Sus, printre cele mai înalte dintre piscurile sale stâncoase, Munţii Icespire căscau o gură uriaşă. Ellukka zbură spre ea cu încredere – mai fusese pe aici înainte, deşi trecuse ceva timp –, iar Rayna o urmă în spate.

Aterizară în semiîntunericul unei peşteri enorme, prin care sufla un vânt rece. Dădură jos încă o dată hamurile fetelor, împingându-le în cotloanele de la intrarea în peşteră, în caz că se înteţea vântul, şi se transformară.

— Aici erau odată uşi largi, spuse Ellukka, arătând spre deschizătura de la gura peşterii. Ăsta era Holul cel Mare, aidoma celui de la Noul Drekhlem, dar au demontat uşile şi le-au luat cu ei.

— Probabil că nu e genul de lucru pe care ai vrea să-l faci de la zero, dacă deja îl ai, constată Rayna.

Cele mai îndepărtate cotloane ale peşterii erau cufundate complet în întuneric, dar Anders văzu că era mult mai mare decât Holul cel Mare de la Noul Drekhelm. O clipă şi-l imagină scăldat în lumină, înţesat de oameni şi dragoni, participând chiar la un dans, aşa cum văzuseră în noaptea echinocţiului. Apoi deodată locul era din nou pustiu, lucru care-i dădu fiori pe şira spinării.

— Locul ăsta e imens, continuă Rayna. Cum am putea noi să găsim camera în care dormea Drifa?

— Păi, măcar există lămpi, spuse Ellukka, îndreptându-se către intrare, ca să ia patru dintre ele din colecţia care rămăsese atârnată acolo de ceva timp.

Sunt prăfuite, dar se pare că încă funcţionează, deci nu trebuie să bâjbâim prin întuneric. Ah! spuse ea, privind în sus îngrijorată. A mai fost cineva pe aici. Sunt urme de paşi.

— Tu ai fost o dată aici, cu colegii de la Finskól, îi aminti Rayna. Poate a mai fost cineva în vizită între timp?

— Noi am venit aici cu multă vreme în urmă, încuviinţă Ellukka, însă dragonii tocmai ce au purtat o bătălie împotriva lupilor, aşa că elevii de la Finskól nu au ce să caute aici în excursie cu şcoala. Acum au cu toţii alte treburi mai importante pe cap. În plus, ştim că majoritatea dintre ei sunt la Sălaşul Norilor. Urmele astea par recente.

— Să sperăm că e vorba de cineva care era doar curios, spuse Anders.

— Sau de cineva care tocmai şi-a amintit săptămâna asta că a uitat ceva aici când s-au mutat acum zeci de ani, răspunse Rayna, pe un ton care se voia vesel, dar suna un pic neliniştit.

— Cred că ştiu unde sunt dormitoarele, zise Ellukka, dar sunt foarte multe şi nu ştiu cum am putea recunoaşte camera Drifei.

— Nu ne rămâne decât să le vedem, spuse Lisabet. Du-ne acolo!

Ţinând lămpile în sus, copiii o urmară pe Ellukka pe holul părăsit. Paşii răsunau cu ecou în lipsa unor covoare care să atenueze zgomotul.

La Noul Drekhelm, ar fi fost întâmpinaţi de artefacte lămpi, care s-ar fi aprins la fiecare pas şi s-ar fi stins încet în urma lor, dând ambianţei o strălucire gălbuie şi prietenoasă. Aici părea însă că întunericul îi cuprinde din toate direcţiile.

Ellukka ezită de câteva ori, dar, câteva minute mai târziu, gesticula triumfătoare.

— De pe coridorul ăsta încep dormitoarele, spuse ea. Ce-ar fi să mă duc eu cu Lisabet în capătul celălalt, iar voi puteţi începe căutarea din partea asta? Ţipăm dacă vedem ceva sau dacă bănuim c-am găsit camera în care dormea Drifa. O să ne auzim.

— Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât va dura mai puţin, zise Lisabet. Sau, în cazul în care nu merge bine, atunci cu atât mai repede ne vom da seama că avem nevoie de un plan nou. Hai să mergem!

Ea şi Ellukka ridicară lămpile şi porniră în jos pe coridor, dispărând după un colţ, lăsându-i singuri pe gemeni.

— Să ne apucăm de treabă! spuse Rayna, vârându-şi capul în primul dormitor.

Anders încercă dormitorul de vizavi, luminând cu lampa ca să arunce un ochi înăuntru. În zid era săpat un cadru de pat, dar, cu excepţia lui, nu mai era absolut nimic acolo. Cercetă repede pereţii, dar nu mai era nimic încastrat, niciun semn că dormise cineva vreodată acolo, cu atât mai puţin Drifa.

Avansă către sala de baie, dar era la fel de pustie şi lipsită de indicii. *Poate camera Drifei nu o să fie aşa de goală,* se gândi el. *Nu era aici să-şi strângă lucrurile când dragonii părăsiseră Drekhelmul. Ea era deja... dispărută. Poate că se afla deja acolo unde e şi acum.*

Încercă fără noroc în camera următoare, şi în cea de după, şi în cea de după ea. Pe măsură ce el şi Rayna avansau spre cotitură, Anders începu să-şi dea seama că misiunea lor ar putea fi una extrem de lungă, şi poate n-ar fi rău să aducă nişte ajutoare de la Sălaşul Norilor, în speranţa că mai multe perechi de ochi ar putea să cerceteze mai rapid camerele.

Părăsi încăperea în care se afla şi se pregătea să o ia după colţ, către următoarea uşă. Dar, până să apuce, altcineva veni

hotărât din direcţia aia.

Era Leif, şeful Adunării Dragonilor şi directorul de la Finskól.

Preţ de o clipă, fostul lui profesor rămase cu gura căscată de mirare, dând cu ochii de el. Apoi, fără să scoată vreo vorbă, Drekleidul ridică mâna lui masivă şi-l împinse pe Anders în camera în care Rayna era ocupată cu căutarea.

Aceasta se întoarse, deschise gura să întrebe ce se întâmplă, iar Anders îi făcu semne disperate să tacă din gură, în timp ce el se chinuia grăbit să coboare pavăza lămpii, ca să facă lumina mai mică. Fata închise gura la loc, micşoră şi ea lumina lămpii, apoi i se alătură cu avânt, ca să tragă împreună cu ochiul prin crăpătura dintre balamalele uşii şi peretele de care era prinsă.

Leif era în continuare acolo şi întoarse capul ca să vorbească cu cineva. Pe moment, acesta îi aduse aminte lui Anders de Hayn. Nu pentru că *semăna* cu Hayn – unchiul lui avea pielea cafenie, în vreme ce Leif avea tenul alb şi palid, deşi obrajii îi erau arşi de soare şi plini de pistrui. Hayn avea părul negru, scurt şi cârlionţat, în vreme ce părul şi barba lui Leif erau roşcat-deschise. Însă ambii bărbaţi aveau aceleaşi riduri în jurul ochilor zâmbitori şi amândoi dădeau impresia că, deşi erau masivi, erau blânzi. În plus, amândoi îi oferiseră protecţie la un moment dat. Cu amândoi se simţea în siguranţă, chiar dacă unul dintre ei tocmai îl împinsese într-o cameră întunecoasă.

Apoi Anders văzu cu cine stătea de vorbă Leif. De după colţ veneau Valerius, tatăl Ellukkăi, uriaş şi blond, urmat de Torsten, căruia Anders îi spunea în secret Barbă Deasă. După ei veneau două femei pe care Anders le ştia din Adunarea Dragonilor, deşi nu le cunoştea numele, iar ultimii erau Mylestom şi Saphira, cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor. Mylestom mergea pe lângă ea, iar aceasta îşi propulsa scaunul cu rotile.

Văzând alaiul trecând, Rayna îl strânse pe Anders tare de

mână, ca şi cum încerca să-şi reţină toate întrebările pe care le avea şi toate lucrurile pe care voia să le spună.

— Cred că putem să plecăm, spunea Leif. Nu mai e nimic de făcut aici azi.

— Dacă nu găsim nimic folositor aici, atunci ar trebui să mergem mai departe cu ce avem, zise Torsten. Nu va fi niciodată un moment mai bun decât ăsta.

— Are dreptate, spuse Valerius pe un ton grav. Lupii nu pot sta la nesfârşit în tabăra aia a lor. Vor rămâne fără mâncare.

— Oamenii vor capitula, adăugă una dintre femei. Ce altceva pot face?

— Se prea poate, spuse Saphira din spatele lor, dar mai sunt şi alte căi.

Anders îşi ţinu respiraţia, sperând cu toată fiinţa lui că nici Lisabet şi nici Ellukka nu vor da peste ceva destul de interesant încât să-i strige să vină după ele. El şi sora lui stinseră complet lămpile şi se furişară în urma dragonilor, care o luaseră pe Holul cel Mare şi abandonat. Gemenii se ascunseră în ungherele umbrite de la intrarea în peşteră, iar dragonii începură să se transforme unul câte unul.

După ce Valerius, Torsten şi celelalte două femei plecară, Saphira îşi îndreptă scaunul spre mijlocul holului şi începu să-l împingă către margine. Mylestom venea după ea.

Exact atunci Leif rosti cu voce tare:

— Cred că voi doi ar trebui să mai aşteptaţi încă un pic aici, spuse el.

Cei doi se întoarseră miraţi, iar Leif vorbi din nou.

— Anders! Mai bine ieşi afară. Şi tu, şi sora ta. Sunt sigur că, dacă eşti tu, trebuie să fie şi ea pe undeva pe-aproape.

Anders îşi ţinu răsuflarea şi simţi mâna Raynei strângându-l din nou cu putere. Dar Leif ştia că sunt acolo. Iar, după tot ce se întâmplase, Anders nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în profesorul lui. Tocmai îl ascunsese de membrii ostili din

Adunarea Dragonilor. Iar, în marea bătălie de deasupra Holbardului, Leif îşi apărase elevii.

Aşa că, luând-o de mână pe Rayna, Anders înaintă alături de sora sa până ajunseră în conul de lumină al lămpii, în care stăteau Leif, Mylestom şi Saphira.

Leif le ieşi grăbit în întâmpinare.

— Sunteţi amândoi teferi? întrebă el. Sunteţi în siguranţă?

— Ne-am făcut atâtea griji, adăugă Saphira, rulându-şi repede scaunul aproape de ei.

— Şi *ce* a fost chestia aia pe care aţi stârnit-o deasupra Holbardului? zise Mylestom. Niciunul dintre noi nu a mai văzut vreodată aşa ceva.

Anders deschise gura, apoi o închise la loc, căci nu era sigur ce anume să mărturisească sau de unde să înceapă.

— Nu vom spune nimănui că v-am văzut, le spuse Leif, uitându-se spre gemeni, care dădură din cap. Lăsaţi-mă să ghicesc: nu sunteţi singuri aici.

Anders schimbă o privire cu Rayna. Nu avea niciun sens să mintă şi nici nu era sigur că avea vreun motiv să o facă.

Rayna se întoarse la intrarea în hol şi le strigă pe Ellukka şi pe Lisabet. Fetelor nu le luă prea mult timp să ajungă înapoi şi, cum veneau în fugă amândouă, rămaseră înlemnite văzându-i pe cei trei membrii ai Adunării Dragonilor. Pe faţa Ellukkăi se citea uşurarea mergând spre ei. Lisabet părea şi ea aproape la fel de fericită.

— Vai, Leif, cât mă bucur să te văd! zise Ellukka. Ce face...

— Tatăl tău se reface, răspunse Leif, şi aproape toată greutatea se ridică de pe umerii fetei.

Deşi ştia că rănile nu fuseseră fatale – graţie lui Leif care îl prinsese când se prăbuşise deasupra Holbardului –, nu mai primise nicio veste de la el din prima zi în care se întorsese la Drekhelm cu Theo, ca să fure cărţi din arhivă.

— Tocmai l-am văzut, adăugă Anders. Mergea singur pe picioarele lui.

— Are arsuri grave, spuse Saphira, dar poate să zboare.

— Şi la Drekhelm cum e? întrebă Rayna.

Răspunsul lui Leif veni după o lungă pauză.

— E complicat, spuse el în cele din urmă. Unii dragoni sunt furioşi, alţii se simt trădaţi. Unii vor să atacăm Holbardul. Alţii vor să retezăm orice legătură cu restul lumii.

Se opri din nou şi, când continuă, tonul său era sumbru.

— Încep să pierd controlul asupra Adunării Dragonilor.

Cuvintele sale îi amuţiră de mirare. Toţi cei patru copii îl văzuseră pe Leif prezidând Adunarea Dragonilor şi, în ciuda faptului că adulţii se certau şi dezbăteau totul la nesfârşit, în final ascultau mereu de el.

— Ce făceaţi aici? întrebă Anders.

— Căutam arme, zise Saphira încet. Deşi părerile sunt împărţite, dacă să le folosim sau nu. Ne-am gândit că ar fi bine să mergem totuşi cu ei, să ştim şi noi dacă au găsit sau nu ceva.

— Şi voi? îi întrebă Leif. Ce vă aduce la Vechiul Drekhelm?

— Căutam camera unde dormea ma...

Dar Anders se opri la timp, şi reformulă:

— Camera unde dormea Drifa.

Mylestom ridică din sprâncene.

— Drifa, dragonul fierar? De ce?

Niciunul dintre copii nu răspunse – nimeni nu voia să mintă, dar nici nu erau pregătiţi să spună chiar adevărul. Cu toţii aveau încredere în Leif, Mylestom şi Saphira, dar era greu să-ţi dai seama dacă, în încercarea de a menţine pacea, adulţii ar fi considerat că e bine să dezvăluie ceva ce copiii nu şi-ar fi dorit să împărtăşească cu restul lumii.

— N-am venit aici după vreo armă, spuse Anders într-un final. Pe cuvânt că nu.

Leif dădu uşor din cap.

— Cred că-mi amintesc unde era camera ei, dar ea plecase deja înainte ca dragonii să părăsească Drekhelmul. Lucrurile ei ar putea fi pe oriunde.

— Tu rămâi să le arăţi, spuse Saphira, iar noi mergem după ceilalţi acasă. N-ar trebui să-i lăsăm singuri la Drekhlem nici măcar un minut, fără vreunul dintre noi trei în preajmă.

— Are dreptate, zise Mylestom. Nu întârzia nici tu prea mult, Leif.

Cei doi îşi luară rămas-bun, plecându-şi capetele, şi se îndreptară spre hăul ieşirii din peşteră. Saphira îşi împingea scaunul spre margine, în vreme ce Leif îi conducea pe copii.

— Cu scaunul ce face? întrebă Lisabet curioasă.

— Ea îşi ia zborul, zise Leif, iar Mylestom îl preia şi îl cară după el, în caz că îi trebuie la aterizare. Are multe scaune, deci de multe ori o aşteaptă unul deja la destinaţie. Pe aici, luaţi-vă după mine!

Îi conduse pe coridoarele tenebroase ale Vechiului Drekhelm şi, pe măsură ce treceau pe lângă camerele în care deja căutaseră, Anders îşi dădu seama că Leif ar fi putut să le mai răspundă la o întrebare.

— Ai cunoscut vreodată doi dragoni fierari pe nume Tilda şi Kaleb? întrebă el.

— Da, încă îi cunosc, spuse Leif. În ultimul timp au avut cuibul în peşterile asceţilor.

— Ştii cumva unde anume în peşterile asceţilor? întrebă Lisabet imediat.

Leif dădu din cap că da.

— Pot să vă fac o hartă. Iar camera Drifei e chiar aici.

Deschise o uşă de lemn, care pentru Anders arăta fix la fel ca toate celelalte, verifică înăuntru, apoi o dădu de perete.

Nu era goală ca restul dormitoarelor. Drifa dispăruse deja atunci când dragonii fugiseră după ultima mare bătălie şi,

aparent, nimeni nu se gândise să îi strângă lucrurile. În încăpere se aflau un pat mare, generos, nişte rafturi cu cărţi în capăt – goluri pe ici, pe colo, semn că cineva trecuse pe acolo – şi un cufăr imens, deschis, în care se mai aflau câteva haine.

Pe Anders îl trecură fiori de emoţie. Păşi în cameră, se apropie de cufăr şi se aplecă deasupra lui, scoţând o pelerină. O ţinu în mâini, cercetând cu privirea materialul stacojiu, trecând cu degetele peste încuietoarea de metal de la gât. Mama lui purtase pelerina asta. O atinsese cu mâinile ei.

Rayna veni tăcută lângă el şi se aplecă şi ea, umăr la umăr.

— Ah! spuse Leif încet. Da. Asta mă întrebam când v-am spus că am nişte bănuieli despre voi şi despre originile sângelui vostru combinat, de lup şi dragon. Credeam – speram – că poate sunteţi copiii ei.

— Vorbeşti serios? şopti Rayna, privindu-l. Nu ţi se pare că e o greşeală?

Leif clătină hotărât din cap.

— Mă bucur din toată inima să ştiu că prietena mea a lăsat ceva în urma ei. Anders, Rayna, trebuie să ştiţi că mama voastră nu este o ucigaşă. Nu mi-a mărturisit niciodată, dar ştiam că îl iubea pe Felix. I-am văzut lucrând împreună şi mi-am dat seama.

— Ştim că nu ea l-a ucis, zise Rayna.

— Aveţi idee cine a fost? îi întrebă el repede.

— Nu, răspunse Anders, învârtind ochii prin cameră. Nu ştim.

Şi nu aveau habar nici ce se întâmplase cu Drifa. Dar păstra asta pentru el. Dacă ea nu voia ca propriii copii să încerce să o găsească, era aproape sigur că nu şi-ar fi dorit s-o caute nici Leif, nici oricine altcineva.

Nu identificase prea multe locaşuri unde ar fi putut fi ascuns toiagul, dar nu voia să înceapă să caute chiar acum. Voia să aştepte să plece Leif.

Leif păru să priceapă toate astea, aşa că vorbi din nou.

— Poate găsim ceva pe care să vă desenez o hartă, să vă arăt cum să găsiţi cuibul.

— Avem o hartă, spuse Rayna, scotocind în rucsac, după care i-o dădu lui Leif.

— Asta e vechea hartă a Drifei, zise el, ridicând din sprâncene. Vai, nu am mai văzut-o de când... mă rog, de foarte mult timp.

O despături şi, sub lumina lămpii, le arătă exact locul pe care trebuiau să-l caute în peşterile asceţilor.

— O să vedeţi un steag roşu la intrarea în peşteră, mai spuse el. Există o porţiune mare şi plată, acolo ar trebui să aterizaţi. Pot să vă mai ajut cu ceva, înainte să plec după Saphira şi Mylestom?

— Ce se întâmplă dacă pierzi controlul asupra Adunării Dragonilor? murmură Anders.

— Nu cred că se pune problema *dacă*, oftă Leif. Cred că e mai degrabă vorba de *când* voi pierde. Adunarea Dragonilor va discuta mâine cât e ziua de lungă, despre cum n-am găsit niciun fel de arme pierdute aici. Altădată ar fi continuat să dezbată săptămâni la rând. Dar unii dintre ei se pregătesc să acţioneze, şi cred că o vor face nu mai târziu de poimâine.

Copiii tăcură o clipă, şocaţi. Ştiau că lucrurile se înrăutăţiseră, dar... poimâine?

— Ce au de gând să facă? întrebă încetişor Ellukka.

— Să-i atace pe lupi, îi răspunse Leif la fel de încet.

Lui Anders îi veni rău doar gândindu-se la asta. Nu puteau permite să se întâmple una ca asta.

— Hayn a spus că lupii se antrenează, zise el. Toată lumea, chiar şi elevii juniori. Profesoara Ennar e la conducere acum, iar ea ne-a fost profesoară de lupte.

— Unde e Lupoaica Alfa? întrebă Leif, încruntând din sprâncene. Unde e Sigrid?

— Nu ştie nimeni, spuse Lisabet printre dinţi.

— În orice caz, oriunde ar fi, zise Leif, şi orice ar face acolo, nu va înlesni pacea. Ba dimpotrivă, o va îngreuna, asta ştiu sigur. Însă problema asta o depăşeşte pe Sigrid acum. Oricum ar fi, într-o zi sau două ne paşte un război. Trebuie să acţionaţi rapid. Mă voi strădui să împiedic Adunarea Dragonilor să facă vreo prostie, dar e doar o chestiune de timp.

Le strânse mâinile pe rând şi plecă. Sunetul paşilor lui răsuna în timp ce se îndepărta pe hol.

Copiii rămaseră nemişcaţi, iar Anders ştia că nu era singurul care şi-ar fi dorit ca Leif să rămână, să ştie tot ce ştiau şi ei, să preia conducerea. Dar asta era imposibil, aşa că băiatul se îmboldi singur.

— Să începem căutările! spuse el. Nu ar trebui să ne ia prea mult.

El şi cu Ellukka scotociră prin rafturile cu cărţi, pentru că erau cei mai înalţi şi puteau să se întindă şi să pipăie, verificând atent cu mâinile marginile de sus, unde acestea se îmbinau cu peretele. Lisabet căută în ungherele întunecate ale camerei, folosindu-se de lampă.

Anders ştia sigur că prietena lui se gândea la vorbele lui Leif.

Poate că răsufla uşurată văzând că el e atât de convins că mama ei era adăpostită pe undeva. Leif avea dreptate – pericolul care îi păştea era mai mare decât Sigrid, asta era clar ca bună ziua. Dacă Adunarea Dragonilor era hotărâtă să meargă la război, atunci chiar Sigrid însăşi de-ar fi apărut să le spună tuturor să dea mâna şi să fie prieteni, tot n-ar mai fi fost de ajuns. Dar asta nu însemna că trebuiau să stea liniştiţi în ceea ce o privea pe Lupoaica Alfa. Şi el, şi Lisabet ştiau prea bine că Sigrid putea face mult rău şi de una singură.

După numai un minut, Anders pierdu firul gândurilor când Rayna se rostogoli complet sub pat şi apoi scoase un chiot de

bucurie.

— L-am găsit! strigă ea, apoi i se declanşă un acces de tuse. Se iscă un nor de praf şi, din mijlocul lui, apăru o Rayna gri şi plină de ţărână.

— Pe tot? o întrebă Ellukka, grăbindu-se să o ajute să se ridice.

— Pe tot, confirmă Rayna.

— Păi, asta e foarte bine, spuse Ellukka. Scântei şi solzi, *nu* aveam niciun chef să cutreierăm tot Vallenul în lung şi-n lat după alte trei piese.

Anders se gândea deja la următorul pas şi, ridicând lampa cu ochii spre ceilalţi, întrebă:

— Putem ajunge la Tilda şi Kaleb în seara asta?

Ellukka şi Rayna se gândiră un pic.

— Nu cred, spuse Ellukka. E un zbor prea lung, iar noi suntem prea obosiţi. Şi cum să zărim steagul roşu în întuneric?

— Iar Drifa a zis că e nevoie de Hayn, le atrase atenţia Lisabet. Deci cineva ar trebui să zboare să îl aducă şi pe el.

— E adevărat că avem nevoie de un lup proiectant ca să ajute cu reparaţiile, adăugă Rayna. Ea ne-a spus că ultima oară a reparat oglinda împreună cu tata, deci pesemne că e nevoie şi de un lup, şi de un dragon fierar pentru reparaţii.

— Aşa e, spuse Lisabet. Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama. În ultimul an sau doi, multe artefacte începuseră să se strice prin Holbard, pentru că nu erau dragoni fierari care să-i ajute cu reparaţiile pe lupi.

— Panourile de vânt din port, îşi aduse aminte Anders. Tot lăsau să intre rafale de vânt.

— Pe lângă multe alte lucruri mărunte, aprobă Lisabet.

— Ce să zic? Sper că lui Hayn îi plac dragonii fierari la fel de mult cum îi plac lui Leif, spuse Ellukka.

— Va trebui să înnoptăm aici în seara asta, zise Lisabet. Ar trebui să zburăm să-l luăm, şi *apoi* să zburăm spre peşteri. Şi o

să fie greu să-l cărăm. Oricum ne întâlnim cu el mâine-dimineaţă în tabără. Ştiu că Leif a zis că e urgent, dar e prea departe şi prea periculos să zburăm.

Aşa că rămaseră peste noapte în Vechiul Drekhelm, îngrămădiţi toţi patru în patul Drifei. Când se cuibări cu capul pe pernă, Anders se gândi că odată, demult, mama lui dormise exact aici. O simţea atât de aproape de el în patul ei, la fel de aproape cum o simţise şi în atelier. Se întreba unde dormise atunci când se ascunsese la Drekhelm şi încerca să şi-o imagineze întinsă în pat, cu bebeluşii moţăind lângă ea.

Probabil că era doborâtă de tristeţe la gândul că tatăl lor fusese ucis şi se temea că o vor găsi şi o vor judeca pentru ceva ce nu făcuse. Probabil că îşi făcea griji şi pentru Anders şi Rayna. Cu siguranţă se simţea extrem de singură.

Deşi, nici el şi nici Rayna nu se îndoiau de nevinovăţia mamei lor. Acum, că stăteau aici în întuneric, lui Anders nu-i venea să creadă că nu-i trecuse prin cap să o întrebe dacă ştia cine îl *ucisese* pe Felix, atunci când a avut ocazia. Şi acum Drifa nu mai era.

După acest ultim gând, îl copleşi o tristeţe care nu-l părăsi până târziu în noapte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În dimineaţa următoare, Ellukka şi Lisabet plecară în tabăra din oraş ca să se întâlnească cu Hayn, cu promisiunea de a-l aduce cât mai repede la peşterile asceţilor. Anders şi Rayna porniră în căutarea cuibului în care se aflau Tilda şi Kaleb.

Mai întâi zburară peste Ţinuturile de Sus, plutind pe deasupra întinselor câmpii aurite, admirând priveliştea a mii de izvoare care se încolăceau şi se învârteau sub ei, oglindind cerul. Încet, încet, pe covorul perfect al câmpiilor verzi începură să apară pietre micuţe, apoi unele mai mari, şi apoi ajunseră la poalele Munţilor Seacliff.

Rayna pluti spre sud, pe lângă Lacul din Cer, unde găsiseră o piesă din Sceptrul Soarelui, luând la rând trecătorile pe care le indicase Hayn pe hartă. Zbura mai jos şi mai încet, scrutând cu grijă locul, până când începură să se vadă gurile peşterilor.

Apoi se lăsă din nou în picaj, iar vântul care şuiera printre piscurile munţilor începu să-i arunce de colo până colo. Avansau greoi, şi mai trecu o jumătate de oră până când zăriră un steag mare şi roşu, fluturând neînfricat în vânt, la intrarea într-una dintre peşteri.

Alături era un loc măricel, perfect pentru aterizare, şi exact aşa cum îi sfătuise Leif, Rayna ateriză chiar în mijlocul lui.

Nici nu apucă bine să pună picioarele jos, că din pământ răsăriră deodată o serie de grilaje metalice, până atunci ascunse, care formau un cerc perfect în jurul platformei de aterizare. La început, gardul părea cam de doi metri înălţime, aşa că Rayna încercă să se lanseze iar în aer şi să se elibereze din capcană. Însă chiar atunci, un nou sistem de grilaje ţâşni din vârful primului şir, şi un nou şir din acesta, extinzându-se, astfel încât, în câteva secunde, gemenii erau închişi sub un soi de cupolă metalică.

Anders alunecă încet pe-o parte, aşeză pachetul cu oglinda, apoi puse toiagul alături, după care se întoarse ca să-i dea jos hamurile surorii lui. Nu prea avea rost să i le lase, când era destul de clar că nu aveau unde să plece.

— Ce fel de întâmpinare o mai fi şi asta? vru ea să ştie de îndată ce se transformă. Nu ştiu ce să zic de locul ăsta, Anders. Trebuie să mai fie vreun dragon fierar pe altundeva.

— Nu cred că vom găsi altul care să fie dispus să ne asculte pe noi, îi aminti el cu voce scăzută.

Apoi se auzi o voce din afara gardului.

— Ăla e un ham? Pare foarte bine proiectat. Îmi place cureaua care vine printre picioarele din faţă.

O femeie stătea şi se uita la ei. Avea o claie imensă de păr argintiu ondulat şi o faţă aspră şi cu maxilare bine definite, bătută de soare.

— Da, e un ham, strigă Anders. Putem să ieşim, te rog?

Femeia cântări un pic răspunsul, mişcându-şi capul într-o parte şi alta, cercetându-i aşa cum cerceta Isabina lucrurile sub microscopul ei.

— Cine v-a spus unde să ne găsiţi? întrebă ea.

— Leif, îi răspunse băiatul.

Faţa ei oarecum rigidă se lumină.

— A, Leif! zise ea. Nimeni nu prea mai vine în vizită la noi. Probabil că ar fi trebuit să îmi dau seama că el v-a zis.

Se grăbi pe lângă cupolă şi deschise o poartă folosind o descuietoare din afară.

— Leif ne trimite provizii. Poate aveţi şi voi ceva pentru noi?

— Mă tem că nu, răspunse Rayna. Ne-a trimis fiindcă avem nevoie de o reparaţie.

— Ah, o reparaţie!

Acum femeia părea şi mai entuziasmată.

— *Nimeni* nu ne mai cere aşa ceva. Intraţi, intraţi!

Ridică vocea, ţipând:

— Kaleb, avem musafiri! Au nevoie de o reparaţie!

Pe măsură ce o urmă pe femeie, Anders se gândea dacă nu cumva motivul pentru care nu îi căuta nimeni era că nimeni nu ştia unde sunt. Dar îşi ţinu gura închisă.

Kaleb se dovedi a fi un bătrân cu tenul cafeniu-închis şi părul la fel de grizonant ca al Tildei, tuns scurt. Faţa lui era brăzdată de riduri adânci, dar nu se citea nimic pe ea, în timp ce îi măsura cu privirea.

— Sunt copii, exclamă el, apăsând un buton într-un zid de lângă intrarea în peşteră.

Cupola şi gardurile se pliară şi se strânseră în locaşul lor cu o serie de zgomote metalice, dispărând în stâncă.

— I-a trimis Leif, îi spuse Tilda, ca şi cum asta scuza vârsta lor.

— Deci, ce vreţi? tună el.

— Sunt sigură că le este foame. Sunt musafiri, Kaleb, noi nu avem niciodată musafiri. Ar trebui să le oferim ceva de mâncare.

Kaleb nu o băgă în seamă, dând cu nepăsare din mână. Dar, în ciuda gestului său, bărbatul păşi hotărât spre dulapul din perete, îl deschise, scoase patru farfurii şi unul dintre cele mai impresionante torturi pe care îl văzuse Anders vreodată. Părea să aibă cel puţin douăsprezece foi subţiri, şi între ele câte un strat gros de gem.

— Uau! exclamă Anders, care nu se aşteptase să vadă ceva atât de impresionant într-un dulap atât de banal din creierii munţilor.

— Kaleb l-a făcut, spuse mândră Tilda. Aici sus avem destul de mult timp liber.

— Altceva nu prea e de făcut, spuse Kaleb morocănos. Aşa! Acum spuneţi ce vreţi!

— Acesta este Toiagul lui Reya, zise Anders, ţinându-l în

sus. Şi în pânza asta se află Oglinda lui Hekla, deşi, ultima oară când am deschis-o şi ne-am uitat în ea, am ajuns să...

— Să vedeţi pe toată lumea ca pe voi înşivă, termină Tilda propoziţia pentru el.

Ea şi Kaleb rămăseseră aproape nemişcaţi.

— De unde aveţi voi astea? îi întrebă ea.

— Au fost ale Drifei, zise Anders temător.

— Da, asta ştim, punctă Kaleb.

— Voi obişnuiţi să-i furaţi lucrurile? întrebă acum Tilda, fără urmă de blândeţe în glas. Cum aţi găsit astea?

— Ne-am folosit de o hartă, zise Rayna într-un suflet, dornică să se apere. Noi...

Apoi tăcu, pentru că, aşa cum bănuia şi Anders, fata tocmai îşi dăduse seama că, dacă dragonii ăştia fierari ştiau cum funcţionează harta Drifei, atunci ştiau şi că gemenii trebuie să fie înrudiţi cu ea.

— Nu... spuse Tilda.

— Nu se poate! zise Kaleb.

Puse tortul jos şi păşi mai aproape de ei. Amândoi stăruiră îndelung cu privirea pe feţele copiilor.

— Şi tatăl vostru cine e? întrebă Tilda.

Anders ştia că riscă enorm dacă răspunde la această întrebare. Dar nu avea de gând să mintă şi să-i păcălească doar ca ei să-i ajute. Făceau toate astea ca să convingă lupii, dragonii şi oamenii să fie sinceri unii cu alţii, să asculte, aşa că trebuia să aplice şi el aceeaşi metodă. Îşi aduse aminte că văzuse numele Tildei şi al lui Kaleb în Skrabok-uri – probabil că îi cunoscuseră pe părinţii lor.

— Felix a fost tatăl nostru, spuse Anders. Era lup. Şi eu sunt tot lup.

Tilda duse mâna la gură.

— Ah, Felix! zise ea.

— Pe vremuri, lucram cu el şi fratele lui, continuă Kaleb.

Erau oameni buni.

— N-am înţeles niciodată ce s-a întâmplat, zise Tilda. Se spune că ea l-a omorât pe Felix şi apoi a fugit. Dar dragonii au căutat-o în lung şi în lat şi n-au reuşit să o găsească. Mereu m-am întrebat dacă cel care i-a făcut de petrecanie lui Felix nu a prins-o şi pe ea.

Anders şi Rayna se uitară unul la celălalt. Şi ei ar fi dorit să ştie acelaşi lucru.

— Până la urmă, zise Kaleb sumbru, pare că a scăpat măcar o vreme, din moment ce voi doi sunteţi aici în carne şi oase. Avea cel mai bun motiv din lume să se ascundă, voia să-şi protejeze pruncii.

Avea un fel de a vorbi – tăios, dar parcă un pic precaut – şi asta îl făcea pe Anders să se întrebe dacă Tilda şi Kaleb aveau habar că Drifa ţinuse un atelier secret în Sălaşul Norilor, un loc unde nimeni nu îşi imaginase că s-ar putea duce, aşa că nimeni nu se gândise să o caute acolo.

Chiar dacă cei doi dragoni fierari aveau această suspiciune, era clar că nu o împărtăşiseră cu nimeni, iar asta îi făcea aliaţi.

Kaleb părea să fi terminat cu subiectul ăsta şi îşi tăie o felie de tort din care muşcă atât de straşnic, încât nu mai era loc şi pentru alte întrebări.

— În zilele noastre, nu mai putem decât să forjăm, îi dădu el mai departe. Avem nevoie de un proiectant. Luptele astea stupide au stricat mersul lucrurilor. De zece ani n-a mai existat un artefact nou în Vallen. Zece ani! Oare are vreunul dintre ei impresia că aşa trebuie să fie?

— Păi, hmm, avem veşti bune, spuse Rayna. Hayn, fratele lui Felix, e pe drum încoace. Deci veţi avea un proiectant cât de curând.

— Asta e minunat! zise Tilda.

— În sfârşit! spuse Kaleb.

— Voi doi aşezaţi-vă şi mâncaţi-vă tortul, le zise Tilda. O

să ne dăm noi seama cum pot fi reparate artefactele când soseşte şi Hayn.

Prin urmare, Anders şi Rayna se instalară amândoi pe o canapea mare şi confortabilă, acoperită cu un pled, care nu avea niciun efect asupra câlţilor care ieşeau de peste tot din găurile ei. Mâncară ascultători câte o felie generoasă de tort şi aşteptară în linişte cât timp dragonii se întoarseră la forjă.

Când te uitai la Tilda şi Kaleb lucrând, era ca şi cum asistai la un fel de dans minunat. Tilda se transformă fără nici cel mai mic efort într-un dragon de culoarea piersicii în combinaţie cu auriu, cu aripi în nuanţele apusului printre nori. Din vâlvătaia albă scăpărau peste tot scântei aurii, când sufla foc de dragon scăldat de esenţă în forja ei. Apoi se transformă la loc, apucă un ciocan şi se puse pe treabă, lovind metalul ca să-l niveleze. Repetă paşii ăştia la nesfârşit, fără să-şi piardă vreodată ritmul.

Kaleb grava plăcuţa de metal la care lucra. Agăţat de perete, avea un tabel ponosit, foarte vechi, pe care îl tot consulta, studiind îndeaproape runele. Apoi grava încă una, după care se întorcea iar la tabel. Hârtia era arsă pe la margini şi, cu siguranţă, era folosită de ani buni. Probabil că fusese proiectată înainte de ultima mare bătălie.

Anders era fascinat şi, dacă nu i-ar fi dispărut felia de tort, n-ar fi avut habar cât timp se scursese.

În clipa aceea auziră o serie de sunete metalice afară, semn că domul metalic prinsese iar pe cineva.

După o clipă, auziră vocea lui Hayn, care striga, pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat.

— Tilda? Kaleb? Daţi-ne drumul imediat din dispozitivul ăsta ridicol!

— A, ce bine! zise Kaleb punând deoparte uneltele şi îndreptându-se către uşă. Acum putem să ne apucăm de treabă.

Gemenii ieşiră, urmându-i pe cei doi dragoni fierari, şi dădură nas în nas cu Hayn, Lisabet şi Ellukka, prinşi sub cupola

metalică. Cei doi copii păreau mult mai îngrijoraţi decât lupul cel mare.

— Unde ai fost până acum? ţinu să afle Kaleb, în timp ce se îndrepta apăsat spre ieşire, ca să deschidă poarta.

— Cred că ştii că nu pot să zbor, nu? întrebă Hayn, cu un zâmbet pe buze, în timp ce capcana se retracta în stâncă. Cum te gândeai tu că pot trece eu muntele? Puteai să vii să mă iei, dacă aveai atâta nevoie de mine.

Kaleb bombăni şi se întoarse înăuntru. Hayn şi Tilda schimbară un zâmbet.

— Mai am tort, spuse Tilda, şi avem şi lapte pe undeva. Hai să vă faceţi comozi, copii! S-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu poate să dureze prea mult, spuse Hayn pe un ton grav. Lucrurile se înrăutăţesc.

Lui Anders îi zbură gândul la Adunarea Dragonilor care se pregătea să atace. Oare Hayn ştia ceva?

— Se

înrăutăţesc? întrebă băiatul, gândindu-se cu groază la răspuns.

— Am fost cu ochii pe tabăra lupilor, răspunse Hayn. O parte din ei au vrut să poarte un dialog cu oamenii, dar aceştia i-au gonit. Cu pietre, cu beţe, cu tot ce au avut la îndemână.

— Lupii au ripostat? şopti Lisabet.

Hayn clătină din cap cu o faţă posomorâtă.

— De data asta, nu, zise el. Toţi lupii sunt învăţaţi să nu facă niciodată rău vreunui om. Dar niciun om n-a făcut până acum rău vreunui lup. În tabăra oamenilor se zvoneşte că trebuie să fie pregătiţi pentru un asalt al lupilor, iar în tabăra lupilor există voci care sunt de părere că ar trebui să facă o descindere în forţă, ca să-i pună pe oameni la locul lor.

— Tu crezi că o vor face? îl întrebă Tilda, pălind dintr-odată.

— Eu cred că e de ajuns ca un singur lup sau om să

înceapă, şi atunci nu ştiu cine o să câştige sau cum, îi răspunse Hayn.

Nimeni nu mai scoase o vorbă, iar Anders închise ochii. Simţea că întregul Vallen era pe cale să se autodistrugă – dragonii pregătiţi să atace lupii, iar lupii şi oamenii gata să se lupte între ei.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el.

— Nu avem deloc, răspunse Hayn. Tilda, Kaleb, ar trebui să ne apucăm de treabă!

Anders, Rayna, Lisabet şi Ellukka se înghesuiră toţi patru pe canapea, iar Tilda le făcu plinul cu pahare mari cu lapte şi nişte felii şi mai mari de tort. Îşi povestiră în şoaptă tot ceea ce se petrecuse de când se despărţiseră, apoi rămaseră tăcuţi să privească proiectantul şi dragonii fierari lucrând împreună. Trecuse un deceniu de când se întâmplase aşa ceva oriunde în Vallen, iar Anders se trezi că-şi ţine respiraţia în timp ce ei şuşoteau despre fiecare dintre cele două artefacte.

Tilda avusese dreptate. Indiferent cât era de urgent ceea ce aveau de făcut, reparaţia dura foarte mult timp – cercetau, dezbăteau şi, încetul cu încetul, cădeau de acord asupra reparaţiilor pe care voiau să le facă.

Nu era vorba doar de a grava din nou aceleaşi rune vechi. Hayn trebuia să înţeleagă unde şi de ce dădeau greş artefactele, şi apoi să creeze noi combinaţii de rune care să le întărească. După care dragonii trebuiau să le forjeze la locul lor, asigurându-se că fiecare dintre ele se afla exact acolo unde era necesar.

Câteva ore mai târziu, Anders fu trezit din somn de Hayn, care stătea ghemuit lângă el şi îl bătea uşor pe genunchi.

— Suntem gata, spuse lupul cel mare, aranjându-şi ochelarii şi privindu-i pe Anders şi Rayna, care încă se dezmeticeau din somn.

— Voi înţelegeţi cum funcţionează artefactele astea?

întrebă Tilda din spatele lui. Sunt puternice.

— Ne-am uitat în oglindă şi data trecută, şi a funcţionat, zise Rayna.

— De data asta nu va mai fi nevoie să vă uitaţi, îi spuse Tilda. Ţineţi-o înfăşurată şi, când sunteţi gata s-o folosiţi, scoateţi-o pur şi simplu din cârpă. Oricine se află, să zicem, la douăzeci şi cinci de metri de ea îi va resimţi efectul. Dar toiagul? Vă pricepeţi să-l folosiţi?

Copiii clătinară toţi din cap că nu.

— Ce tot faceţi? mormăi Kaleb. Vă plimbaţi prin Vallen cu artefacte pe care habar n-aveţi să le folosiţi? Nu pot să îmi imaginez ce-ar zice Drifa dacă ar şti.

Hayn pufni.

— Drifa, Felix şi cu mine construiam mereu artefacte din nimic. De cele mai multe ori, habar n-aveam ce puteau să facă până nu le foloseam. Cred că Drifa ar zice că sângele ei clocoteşte prin venele acestora doi.

Copiii se uitară lung unii la alţii, dar tăcură. Nu era momentul să le spună dragonilor fierari că Drifa le *spusese* unde să găsească oglinda şi toiagul. Ar fi însemnat mai multe întrebări decât răspunsuri, iar ei trebuiau să se concentreze cum să le folosească pentru a începe discuţiile despre pace, înainte să fie prea târziu. Din fericire, niciunul dintre ei nu se gândise să-l întrebe pe Anders cum de a ştiut ce artefacte să roage harta să-i arate.

Hayn arată spre toiag.

— Când sunteţi pregătiţi să-l folosiţi, îl apucaţi de capăt şi râcâiţi pe jos cu el, până când aţi desenat un cerc. Nu contează dacă nu se vede cercul. Puteţi să trasaţi peste pietre, iarbă, ce vreţi voi. Puterile de elemental vor fi neutralizate pentru oricine păşeşte în interiorul cercului. Nu vor mai putea arunca cu gheaţă sau flăcări. Nu se vor mai putea transforma.

— Absolut deloc? întrebă Ellukka. Vor fi oameni?

— Poate o să le prindă bine, zise Tilda.

Mintea lui Anders o luă la goană. Deja simţea că zăreşte un plan – începea să îşi dea seama la ce se gândise Drifa atunci când el şi Rayna îi spuseseră ce voiau să facă.

— Cum spuneam, mârâi Kaleb, e un artefact puternic. Sunteţi siguri că îi puteţi face faţă?

— Nu, spuse cu sinceritate Anders, dar vom face tot ce ne stă în putinţă.

— Bine, încuviinţă Kaleb dând din cap. E primul lucru înţelept pe care l-ai spus până acum. Dacă ai înţeles cât de greu se controlează, atunci înseamnă că ai fost atent.

— Dacă s-ar putea, am mai aştepta, răspunse Anders. Dar nu avem de ales. Hayn zice că lupta dintre oameni şi lupi ar putea începe în orice moment. Iar Leif a zis că dragonii sunt pregătiţi să atace poate chiar de mâine.

— Ce-a spus?! exclamă Hayn, dându-şi jos ochelarii şi ciupindu-se de puntea nasului. Cum aţi reuşit să-l vedeţi – nu, asta nu e important. Aşadar, lucrurile stau chiar mai rău decât ştiam.

— Uite de asta locuim noi în munţi, zise Tilda. Aşa era cu ani în urmă, înainte să moară părinţii voştri. Doar că atunci nu dragonii voiau să înceapă sfada, lupii erau cei care cereau reparaţii peste reparaţii, şi nimeni nu putea ţine pasul cu ele.

— Voiau să ne controleze fiecare mişcare, fu de acord Kaleb. Ceea ce s-a petrecut cu Drifa şi Felix nu a fost motivul pentru care a început totul, dar a fost picătura care a umplut paharul. Sigrid era hotărâtă să se lupte.

— Crezi că ea ar putea fi şi în spatele a ceea ce se întâmplă acum? întrebă Lisabet, cu o voce aşa plăpândă, că aproape nu se auzi.

Hayn o privi îndurerat, iar Anders îi prinse mâna şi o strânse cu putere.

— Nu ştiu, răspunse Tilda. Dar cred că şi cu Lupoaica

Alfa, şi fără ea, dragonii, lupii şi oamenii ăştia ar găsi orice motiv ca să înceapă o luptă unii cu ceilalţi.

Hayn încuviinţă din cap.

— Sigrid era comandant de detaşament în ultima bătălie şi, deşi a împins haita la luptă, nu cred că din cauza ei a izbucnit războiul. Sigrid era doar un simptom al unei boli mult mai grave.

Anders privi spre Lisabet, care îşi studia amărâtă încălţările.

— Lupoaica aia nu se va mulţumi niciodată cu pacea, oftă Tilda. Ascultaţi la mine. Dar Hayn are dreptate. Elementalii – şi acum şi oamenii – nu au nevoie de Sigrid ca să găsească o cale să se lupte. Poate că am făcut rău să ne ascundem aici în munţi. Poate că am fi putut face mai mult.

— Aţi făcut mai mult acum, zise Anders. Ne-aţi reparat artefactele.

— Chiar că am ales o tabără, fu de acord Kaleb. Acum, fiţi siguri că veţi câştiga.

Cât timp ceilalţi vorbeau, Tilda aduna absentă paharele goale de lapte, când deodată se opri şi se aplecă peste umărul lui Kaleb, ca să se uite mai bine la Anders.

— Asta ce e? întrebă ea arătând cu degetul. Ce ai la gât?

— Sunt vechile amplificatoarele ale Drifei şi ale lui Felix, zise Hayn. Amândoi au câte unul.

Dar Tilda clătină din cap.

— Nu sunt doar amplificatoare, zise ea, făcându-i semn lui Anders. Dă-mi-l şi mie un pic.

Anders şi-l dădu jos de la gât şi i-l înmână. Dar fu surprins să observe cât de tare îl voia înapoi, ca şi cum era o parte din el. Acum se obişnuise să-l aibă la gât.

— Asta e o cheie, zise femeia, învârtindu-l în palmă pe toate părţile, apoi i-l dădu şi lui Kaleb, care confirmă cu o mişcare a capului.

— O cheie pentru ce? întrebă Rayna.

— Habar n-am, zise Kaleb. Mai aveţi nevoie de ceva sau sunteţi gata de plecare?

— Am avut cam mulţi oaspeţi pentru o singură zi, spuse Tilda, punându-i mâna la gură lui Kaleb, ca să-l facă să tacă.

Până la urmă, Tilda se oferi să-l ducă ea pe Hayn înapoi în tabăra de lângă oraş, pentru ca ei să poată zbura direct spre Sălaşul Norilor. Bineînţeles că nu ştia încotro se îndreptau ei – nici nu i-a întrebat, iar ei nu au precizat.

Au fost însă recunoscători pentru timpul pe care l-au câştigat pentru zbor. Aveau mult de lucru la planul lor final şi, judecând după spusele lui Leif şi ale lui Hayn, totul trebuia să fie gata până mâine. Agitaţia asta începea în sfârşit să-i afecteze pe toţi, iar Anders şi Lisabet se urcară încordaţi în spatele fetelor, fără să scoată vreun cuvânt.

Zborul dură mai mult decât trebuia, căci, dacă ar fi luat-o în linie dreaptă, s-ar fi apropiat periculos de mult de Noul Drekhelm, şi nimeni nu voia asta. Virară spre sud ca să evite zona, zburând pe deasupra Marii Păduri a Ceţurilor.

Privind în jos peste umărul Raynei, Anders îşi aminti prima oară când gonise prin pădure, când se rostogolise în râu şi când Lisabet îl trăsese afară. Momentul acela le consolidase prietenia pentru totdeauna. Anders întoarse capul spre ea, cuibărită pe spatele Ellukkăi, ca să se ferească de vânt. Îşi dorea să găsească vorbele potrivite, care să-i alunge fetei grijile şi vina pe care le simţea din cauza mamei sale.

Întunericul se lăsă cu mult înainte ca ei să ajungă la Sălaşul Norilor, colorând aburii ceţii de sub ei într-un roz sclipitor. Căzuse de mult noaptea când sosiră ei la vârful stâncos, iar bolta cerului era înţesată cu stele argintii. Trăseseră un pui de somn cât Hayn şi dragonii fierari lucraseră, iar Anders era bucuros – cu siguranţă majoritatea prietenilor lor dormeau deja la ora asta.

Bryn şi Det stăteau lângă arcada de la intrare, vorbind

încet, aşteptându-i pe cei patru, iar Anders le făcu semn cu mâna în timp ce cobora de pe spatele Raynei. Din poala lui Det ţâşni o umbră mititică şi neagră – pisica Kess –, care veni alergând în întâmpinarea lor.

Anders se aplecă să-i treacă mâna prin blana mătăsoasă şi neagră, dar Rayna întoarse capul şi-l păli cu răsuflarea fierbinte, de dragon, în timp ce fornăia nerăbdătoare către fratele său.

— Scuze, Kess, şopti el. Aşteaptă un pic.

Nici nu apucă bine să-i dea jos hamul surorii sale, că aceasta se şi transformă şi îl apucă de mână.

— Anders, mi-am dat seama!

— Ce ţi-ai dat seama? întrebă el, dar sora lui îl trăgea deja spre intrare, iar Lisabet şi Ellukka se străduiau să ţină pasul cu ei.

— E o *cheie!* răcni Rayna. Bryn, exact dragonul de care am nevoie!

— Bine ai venit acasă? spuse Bryn ridicând din sprâncene.

— Rayna, ce se întâmplă? încercă din nou Anders, în timp ce fata îl trăgea pe sub arcadă.

— E o cheie, repetă Rayna, aşa că băiatul renunţă şi o urmă pur şi simplu.

Nu avea niciun rost să te cerţi cu Rayna când era în starea asta. Nu puteai decât să speri că nu te conduce direct spre dezastru.

— Mergem undeva? întrebă Lisabet.

— Ar fi bine să vii şi tu, că eşti isteaţă, decise Rayna. Şi tu, Bryn, avem nevoie şi de tine. Ellukka şi Det, voi doi spuneţi-le tuturor că nu întârziem prea mult. Nu cred.

— Ar fi bine să nu întârziaţi, răspunse Ellukka. Avem un război de oprit.

— Cred că şi treaba asta ar putea fi cel puţin la fel de importantă, spuse Rayna.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nu ar fi trebuit să se avânte în interiorul Sălaşului Norilor de unii singuri. Dar Rayna deja îi dăduse drumul lui Anders şi se grăbea înainte, aşa că nu le rămânea decât să alerge după ea.

Anders gonea pe coridor, cu urechile ciulite după zgomote, încercând să-şi dea seama dacă vreun artefact soldat era pe urmele lor.

Rayna cotea încrezătoare pe holuri, însă Anders nu-şi dădu seama în ce direcţie mergea decât cu câteva clipe înainte de ultimul colţ, care îi aduse în faţa destinaţiei lor finale.

Fata se opri brusc în faţa uşii imense de piatră care le blocase drumul atunci când întrebaseră Sălaşul Norilor cum să ajungă la Drifa. Ceilalţi gâfâiau în spatele ei. Pe zid licărea acelaşi text strălucitor, în vallenita veche, formând acelaşi cod misterios.

Literele albastre erau la fel de lipsite de sens ca şi înainte. Anders o văzu pe Rayna scoţându-şi amplificatorul de la gât.

— Bryn, îţi mai aminteşti cum spuneai că dacă vrem să decodăm mesajul de pe zid avem nevoie de o cheie? zise ea.

Bryn dădu din cap, încruntându-se confuză.

— Păi, zise Rayna cu un rânjet, ai avut dreptate. Dar, de fapt, cred că aveam nevoie de o *cheie* adevărată. Am cunoscut doi dragoni fierari în seara asta pe Tilda şi Kaleb, şi...

— Voi i-aţi *cunoscut* pe Tilda şi pe Kaleb? zise Bryn cu gura căscată. Trăiesc ascunşi în munţi, nu permit niciodată nimănui să aterizeze acolo, voi cum de aţi...?

— Leif ne-a zis cum să ajungem, răspunse Rayna.

— V-aţi întâlnit cu *Leif?*

— Avem multe să vă povestim, recunoscu Rayna. Şi o s-o facem, după ce terminăm aici. Tilda şi Kaleb ne-au spus că amplificatoarele noastre sunt chei, dar nu ştiau la ce folosesc. Eu

cred că s-ar potrivi *aici.*

Chiar Drifa a zis că ne tragem din creatorii Sălaşului Norilor, iar amplificatoarele astea au fost ale ei. Mie mi se pare că sunt făcute să deschidă uşi, iar asta e singura uşă din Sălaşul Norilor pe care nu am fost în stare să o deschidem.

Ceilalţi trei se înviorară, cercetând cu grijă fiecare centimetru din peretele de piatră. Anders pipăi cu grijă suprafaţa zgrunţuroasă a peretelui, disperat să se grăbească, dar atent să nu cumva să rateze vreun locaş minuscul.

Lisabet fu prima care strigă.

— Aici! spuse ea arătându-le repede locul şi dându-se în spate ca să o lase pe Rayna să ajungă acolo.

Era un locaş mic, vertical, ascuns în umbra unei pietricele asimetrice. Rayna roti amplificatorul ca să intre acolo şi împinse.

Se potrivea perfect.

Cu toţii se holbau la zid, aşteptând să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Dar se potriveşte, protestă Rayna, asta e broasca uşii. De ce nu merge?

Acum însă, veni rândul lui Anders să aibă o bănuială. Se grăbi la celălalt capăt al zidului, căutând la aceeaşi înălţime de la podea. Şi bineînţeles că găsi acolo broasca-pereche.

Îşi scoase şi el amplificatorul de la gât şi îl împinse înăuntru, ţinându-şi respiraţia.

Scrâşnind, literele începură de îndată să se schimbe şi să se deplaseze, mişcându-se peste tot pe zidul de piatră. Ori de cât ori se întâlneau, literele se izbeau unele de altele, ca o mulţime de oameni care se grăbesc în direcţii diferite, fără ca vreunul să fie dispus să se dea din drumul celuilalt.

În cele din urmă însă, începu să se arate un model. Literele formau linii, şi apoi se grupau în cuvinte.

— Asta e vallenita veche, zise Bryn, făcând un pas înapoi

şi mormăind ca pentru sine, încercând să traducă frazele.

Ceilalţi trei dansau de bucurie, sărind în sus şi-n jos, neputând să-şi stăpânească emoţia.

— Cred că ştiu să traduc, spuse Bryn într-un final.

Temătoare, începu să citească rând cu rând cuvintele de pe zid, mai întâi în vallenita veche, şi apoi traducându-le.

Eu sunt Sălaşul Norilor.

Eu am fost făurit de cei dintâi dragoni fierari.

Eu voi cunoaşte cei din urmă dragoni fierari.

Eu voi dăinui în ciuda vântului şi a ploii, în ciuda luptei, chiar de-ar fi să se cutremure pământul.

Cei cărora le-am permis accesul pot să se plimbe în voie aici.

Însă doar cei care posedă cheile făuritorilor mei vor putea deschide această ultimă uşă.

Când termină de citit, la baza uriaşului zid de piatră începu să se distingă o uşă. Era încadrată de o lumină albastră şi, când conturul fu complet, uşa se deschise cu un zgomot discret, spre înăuntru, lăsând să se vadă o scară.

Muţi de uimire, copiii se holbau la ea. Bryn fu cea care vorbi prima.

— Credeţi că ar trebui să coborâţi acolo? întrebă ea. Ştiu că vreţi răspunsuri, dar nu e periculos oare?

— Avem probleme şi mai mari, zise Anders, cu ochii aţintiţi în continuare în jos, spre scări. Leif şi Hayn au spus că dragonii, lupii *şi* oamenii se pregătesc pentru o nouă bătălie. Nu avem prea mult timp la dispoziţie ca să folosim toiagul şi oglinda. Dar, dacă situaţia se înrăutăţeşte, asta ar putea fi singura noastră şansă să aflăm ce s-a întâmplat cu mama noastră. Şi nu e doar pentru noi. Cred... cred că s-ar putea să fie important pentru toată lumea. Dispariţia ei a fost mereu legată

de începutul ultimei mari bătălii.

— Ne întoarcem cât de repede putem, zise Rayna.

— Nu-i treziţi pe ceilalţi, spuse Lisabet. Orice se va întâmpla, mâine va fi o zi mare. Noi am tras un pui de somn la Tilda şi Kaleb – promitem c-o să ne întoarcem până dimineaţă.

— Noi? repetă Anders.

Fata îi aruncă o ocheadă.

— Doar nu credeai c-o să vă las să plecaţi singuri, nu? Hai, trebuie să ne grăbim!

— Eu vă aştept la răsăritul soarelui, le promise Bryn. Însă acum o s-o iau la sănătoasa până la holul de la intrare, ca să fiu sigură că nu dau nas în nas cu vreun artefact neprietenos. Voi trei duceţi-vă! Găsiţi-o pe Drifa!

O priviră până ce aceasta dispăru după colţ, apoi gemenii îşi recuperară amplificatoarele şi le atârnară din nou la gât. Cei trei începură să coboare în linişte deplină, mişcându-se mai încet la început, apoi cu mai mare viteză, pe măsură ce căpătau încredere.

Coborâseră vreo douăzeci de trepte, când auziră zgomotul uşii care se închise în urma lor cu un clac.

Pe moment, lui Anders i se opri inima în loc, stând acolo în beznă. Însă pereţii începură imediat să se lumineze în nuanţe pastelate de albastru-verzui, la fel ca potecile luminoase care le arătau drumul prin Sălaşul Norilor.

Prin urmare, coborâră din ce în ce mai adânc, pe nişte trepte ce păreau că nu se mai termină, până când pe Anders începură să-l doară picioarele şi muşchii. Dar misterul acesta trebuia rezolvat. Cărarea care le promisese că-i duce la locul unde se afla Drifa îi condusese către acest zid. Drifa era undeva aici jos şi, deşi îi rugase să nu vină după ea, copiii nu puteau face altfel.

La un moment dat, Anders începu să se întrebe cum aveau să se întoarcă de unde au venit. Chiar dacă ar reuşi să urce

înapoi toate treptele, până sus – acum era sigur că ele duceau la baza muntelui – oare vor mai putea deschide uşa din interior?

Un zgomot îndepărtat îl trezi însă din reverie.

Nu îşi prea dădea seama de la ce venea, ştia doar că a auzit ceva, şi mai ştia că şi fetele au auzit ceva – Rayna întorsese brusc capul, iar Lisabet se oprise în drum.

Continuară să coboare, dar mergeau mai încet acum, cu grijă să păşească, fără să facă zgomot. Anders puse o mână pe peretele rece, din piatră, de lângă el, dorindu-şi să poată comunica mai clar cu Sălaşul Norilor. În speranţa că ar putea să îi spună la ce să se aştepte.

Când ajunseră la capătul scărilor, pătrunseră printr-o arcadă în cea mai mare cavernă pe care Anders o văzuse vreodată. La început nu deslușea despre ce e vorba. Apoi începu să se dumirească, ajutat de lumina palidă care strălucea din tavan.

Avea în faţă rând după rând de soldaţi artefacte, stând în repaus, cu privirea aţintită înainte. Erau sute, poate chiar mii, şirurile se întindeau cât vedeai cu ochii. În aer se simţea aceeaşi vibraţie care îl furnica de fiecare dată când ţinea în mână un artefact care se activa.

— Ce e locul ăsta? şopti Rayna, dar Anders nu avea niciun răspuns.

Lisabet arătă spre tavan, încercând să vorbească cât de încet putea.

— Uitaţi, sunt nişte trape sus! Mai ştiţi când l-aţi încuiat pe soldat în camera aia şi a dispărut fără urmă prin chepengul din podea? Probabil că aici a ajuns.

Mai stătură un pic în liniște, dar nu era nicăieri niciun semn de viaţă. Aşa că, în cele din urmă, începură să se furişeze înainte.

Anders se strecura printre soldaţi, încordat până peste poate, dar niciunul dintre artefacte nu se mişca sau nu dădea vreun semn că ar fi ştiut că acolo se află nişte copii.

Lisabet îl înghionti şi, când băiatul îndreptă privirea spre locul pe care i-l arăta ea cu capul, îşi dădu seama că de undeva de departe, cam din centrul încăperii, venea o lumină şi mai strălucitoare. Era ceva acolo.

Îşi schimbară direcţia către ea, păşind în continuare în vârful picioarelor, extrem de alerţi, în aşteptarea pericolului.

Pe măsură ce se apropiau de mijlocul sălii, temperatura începu să scadă, iar lupul din Anders recunoscu imediat, fără urmă de îndoială, că asta era lucrarea unui lup al gheţii.

Trăgând toţi odată aer în piept, gemenii se opriră subit când observară de la ce veneau atât frigul, cât şi strălucirea. Cu un pas în spatele lor, Lisabet nimeri încet drept în Anders, apoi rămase cu gura căscată.

În faţa lor se afla un bloc imens de gheaţă, care avea aproape cincizeci de metri de jur-împrejur. Un dragon roşu-aprins era suspendat chiar în centrul lui. Un bronz minunat îi brăzda aripile pe dedesubt, iar animalul era asmuţit pe picioarele din spate, ca şi cum era pe cale să scuipe foc.

Anders făcu ochii mari. Nu putea fi...

Putea fi?

— Ea e, fremătă Rayna. Trebuie să fie ea.

Toată viaţa lor, gemenii îşi puseseră o grămadă de întrebări despre mama lor. Unde plecase, de ce îi părăsise. Până să ajungă la Sălaşul Norilor fuseseră convinşi că murise în ultima mare bătălie, dar o mică parte din Anders nu încetase să viseze că o va cunoaşte.

Îi venea foarte greu să creadă că era chiar acolo, chiar în faţa lor. Atât de aproape, dar imposibil de atins.

Lisabet îl strânse uşor de mână.

— Alea ce sunt? şopti ea.

Când reuşi să-şi desprindă ochii de la mama lui încastrată în gheaţă, văzu un fel de frânghii – păreau prinse de Drifa, ieşeau din blocul de gheaţă şi şerpuiau pierzându-se undeva în

întuneric. Dar când se aplecă să se uite mai de-aproape la una dintre ele, văzu că erau de fapt făcute din metal.

Începu să o urmărească prin beznă şi descoperi că aceasta era perfect întinsă într-o linie dreaptă, iar un şir lung de artefacte soldaţi o înconjurau.

Anders îşi dădu seama atunci la ce se uita.

— Ea este sursa lor de energie, spuse el încetişor. Sângele nostru conţine esenţă, iar esenţa din sângele ei le dă putere artefactelor soldaţi.

— Totuşi nu pot să cred că ea îi controlează, protestă Rayna. Soldaţii ne-au atacat. Ea n-ar face niciodată una ca asta.

— Nu, nu cred că ea îi controlează, zise Anders. Nu avea cum să se îngheţe de una singură. Altcineva a făcut asta. Întrebarea este: oare o putem scoate de acolo?

— O să merg până la capătul uneia dintre frânghiile din metal, se oferi Lisabet. Să văd dacă pot să aflu ceva despre ea.

— Să fii atentă! spuse Anders.

— Ah, nu-ţi face griji, o să mă auzi ţipând dacă se mişcă vreunul dintre soldaţi.

Lisabet dispăru în beznă, iar gemenii rămaseră împreună, umăr la umăr, fiecare absorbit în propriile gânduri.

Anders pierduse noţiunea timpului, dar, când tocmai se întreba pe unde o fi Lisabet, o voce rupse tăcerea în spatele lor.

— Ce căutaţi *voi* aici jos?

Sări ca ars şi se întoarse, urmat de Rayna, o secundă mai târziu. Se trezi faţă în faţă cu Sigrid – Lupoiaca Alfa, conducătoarea de la Ulfar, căpetenia haitei lui şi mama lui Lisabet.

Era aproape neschimbată, cu pielea albă ca varul şi părul blond spălăcit. Dar uniforma de la Ulfar era murdară şi pe obraz era mânjită de noroi, iar ochii ei trădau căutătura unui animal sălbatic.

Copiii o priveau şi nu le venea să creadă.

Sigrid.

Tot timpul ăsta pierdut întrebându-se unde e, dacă mai este sau nu în viaţă, tot timpul ăsta în care Lisabet încercase să-şi ascundă propriile temeri, văzându-i pe ceilalţi îngrijoraţi, încercând să anticipeze următoarea mişcare a mamei ei... şi în tot timpul ăsta, Sigrid fusese aici, chiar în Sălaşul Norilor, iar acum stătea lângă mama gemenilor, cerându-le *ea lor* explicaţii?

Ceva în interiorul lui Anders explodă, o combinaţie de şoc, furie şi groază ţâşni clocotind la suprafaţă.

— Ce căutăm *noi* aici? tună el. Ce cauţi *tu* aici? Tu i-ai făcut asta Drifei?

— Aveam nevoie de puterea ei, zise Sigrid, mutându-şi privirea de la ei la Drifa, fără vreo urmă de vinovăţie.

Vorbea de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

— Artefactele soldaţi sunt soluţia, iar ea a fost un dragon fierar nemaipomenit. Sângele ei e capabil de lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Soldaţii pot lupta de partea noastră. I-am învăţat deja să atace.

— Ăsta e scopul lor? întrebă Anders, cu răsuflarea tăiată, ca şi cum cineva îi strângea pieptul într-o menghină, căci în jurul lor erau mii de soldaţi. Au fost proiectaţi să lupte?

Sigrid dădu din mână fără să-l ia în seamă.

— Creatorii nu aveau imaginaţie. Au fost proiectaţi ca să ajute. Asistenţă. Execută ceea ce le ceri să facă. Acum li se cere să lupte. Se pot mişca în voie în Sălaşul Norilor – eu nu pot trece de uşa de la capul scărilor, dar ei mi-au permis să vă zăresc. Şi ca să rămânem la subiect, soldaţii pot mărşălui până în Vallen, dacă au destulă putere.

— Cum ai putut face una ca asta? întrebă Rayna cu vocea sugrumată. Aici a fost Drifa tot timpul ăsta?

— Merita şi mai rău, continuă Sigrid, cu un cinism îngrozitor. Nu am fost niciodată de părere că această colaborare cu dragonii e înţeleaptă. Nu te poţi baza pe ei, sunt

imprevizibili. Indisciplinaţi. Dar a fost necesară, deşi a trebuit să fim mereu precauţi în preajma lor. Dragonii nu au fost niciodată de încredere. Ea, în schimb...

Şi acum faţa ei deveni şi mai aspră.

— Pe asta am găsit-o cu un lup. Era ceva în neregulă cu ea. Era ceva în neregulă cu amândoi.

— Nu era nimic în neregulă cu ei, sări Rayna. Ei se iubeau!

— Imposibil, se răsti la ea Sigrid. El era un nebun şi un trădător al haitei sale. Amândoi pretindeau că au idei măreţe despre pace, despre un armistiţiu, dar ea îl păcălea. Niciun dragon n-a crezut vreodată în ideea de pace. Iar, dacă lăsam garda jos, ar fi obţinut victoria pe care şi-o doreau de atâta timp.

— Tu l-ai...?

Anders de abia putea rosti întrebarea. O parte din el nu ar fi vrut să audă răspunsul, şi altă parte, care îl durea la fel de tare, ştia că Lisabet era acolo undeva, ascultându-i.

— Tu l-ai ucis pe lup?

— M-a sfidat, fu răspunsul lui Sigrid, şi deşi nu rosti cuvântul, era clar ca bună ziua: *da.* Dar şi-a servit haita prin moarte. A arătat tuturor că nu poţi avea încredere în dragoni.

— Ce vrei să spui? bâigui Rayna. Tu voiai ca ei să o predea pe Drifa pentru un proces, şi tocmai *tu* erai cea vinovată! Iar ea nu putea spune nimănui adevărul, pentru că tu o ţineai închisă aici.

— Fii serioasă! răspunse Sigrid, dându-şi ochii peste cap – de parcă Rayna era isterică, de parcă era nevoie să-i explice cineva adevărul cu calm. Dragonul şi-a dorit mereu război. Profita de Felix ca să afle cât mai multe despre lupi. Dacă îl iubea, de ce l-a abandonat? Planul ei nu a funcţionat, aşa că a fugit.

Anders clipi în faţa fostului lider al haitei sale, iar Rayna îşi trase sufletul.

— Tu nu ştii, zise Anders în şoaptă.

— Ce să ştiu? întrebă tăios Sigrid.

— Că nu a fugit decât după ce l-ai ucis pe el, zise băiatul. Apoi n-a mai avut de ales. Trebuia să-şi protejeze copiii.

Veni acum rândul lui Sigrid să rămână cu gura căscată, cu ochii albaştri spălăciţi bulbucaţi de groază.

— *Copiii* ei? Copii ai unui lup şi ai unui dragon?

— Bună! spuse Anders. Încântat de cunoştinţă!

Sigrid făcu repede un pas în spate, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se contamineze.

— Ai sânge de dragon în tine, spuse ea în şoaptă. Iar noi te-am primit la Ulfar?

— L-am primit şi la Drekhelm, zise Rayna, cu mâinile strânse la piept. *Şi pe fiica ta, de asemenea,* ar fi adăugat ea, dar, ca şi Anders, o lăsă pe Lisabet să rămână mută în întuneric. Fiica lui Sigrid avea să vorbească atunci când voia ea. *Dacă voia.*

— Flacăra argintie, realiză Sigrid încetul cu încetul. Era focul gheţii. Nu pricepeam cum a apărut. Dar asta n-a fost niciodată mai mult decât o teorie, nimic mai mult.

— Acum nu mai e doar o teorie, îi răspunse Rayna. Noi nu ne-am dorit decât pace. Tu n-ai făcut decât să te lupţi pentru război, de dinainte să ne naştem noi. Ne-ai ucis tatăl, iar pe mama ai întemniţat-o aici.

— Ai încercat să conduci Holbardul prin teroare, zise Anders. Şi când asta nu a funcţionat, ai aprins focuri contrafăcute, ca să-i faci pe oameni să se teamă de dragonii care nici măcar nu erau acolo. Tot timpul ăsta, ai aşteptat să preiei puterea asupra întregului oraş, poate chiar şi a întregii insule.

— Ca să fim în siguranţă, insistă Sigrid. Nu mai e nimeni atent. Lupii se lenevesc, oamenii nu mai ascultă de noi, iar dragonii sigur vor veni. Refuz să mă refugiez pe câmpii cu restul haitei. Am supravieţuit aici fără să am de niciunele. Am sacrificat *totul* pentru şansa asta!

Întinse braţul, iar Anders urmări cu privirea mişcarea ei sălbatică – arăta undeva în spate, spre o tabără improvizată în umbră, o pătură ascunsă sub o stâncă, o singură oală de gătit şi un foc mic, înăbuşit.

— Eşti aici de la ultima luptă, pricepu Anders.

— Ştiam că trebuie să mă întorc să termin ceea ce începusem odată, îi răspunse Sigrid. Nu e prima oară când arăt haitei cât de periculoşi sunt dragonii.

— Da, omorându-ne tatăl şi dând vina pe mama noastră! şuieră Rayna. *Tu* eşti cea periculoasă!

Sigrid continuă să vorbească de parcă nici nu o auzise.

— Nu m-au ascultat. Eu am luptat pentru poziţia de Lupoaică Alfa, ca să îi pot apăra mai bine. Dacă nici acum nu îşi dau seama, atunci o să pornesc eu însămi lupta împotriva dragonilor.

— Tu ai provocat ultima mare bătălie, spuse Rayna, din ce în ce mai îngrozită.

— Ne-am pierdut părinţii din cauza ta, zise Anders.

— Pentru voi am făcut toate astea, răspunse Sigrid, ridicând tonul. Voi eraţi noua generaţie. Trebuia să vă protejăm. Şi cum m-aţi răsplătit? I-ai umplut capul fiicei mele cu minciuni, ţi-ai trădat haita! Când am îngheţat dragonul fierar, ştiam că mă pot folosi de puterile lui ca să controlez soldaţii şi să conduc Vallenul pentru binele tuturor, dar nu găseam calea potrivită. De data asta însă, nu voi da greş.

Acum Anders văzu totul clar, iar inima sa încercată din greu se rupse parcă în două, gândindu-se la Lisabet.

— Eşti nebună, murmură el.

— Sunt singura care vede adevărul şi care e dispusă să ia măsuri, replică Sigrid tot în şoaptă.

Într-o fracţiune de secundă, se transformă în lup, mârâind şi arătându-şi colţii, gata să sară. Cu o viteză ameţitoare, o peliculă de gheaţă se întinse de la picioarele ei, acoperind

podeaua cavernei.

Iar acolo unde ajungea, soldaţii începeau să ridice capetele, unul câte unul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Şirurile de artefacte soldaţi prinseră viaţă, dezmorţindu-se şi scoţând zgomote metalice pe măsură ce gheaţa ajungea la ei şi le transmitea instrucţiunile lui Sigrid.

Nu dură mai mult de o clipă, şi soldaţii avansau greoi spre ei, cu braţele întinse şi feţele oarbe întoarse către gemeni.

— Repede, transformă-te! ţipă Rayna, preschimbându-se ea însăşi într-un dragon.

Era mult prea mare pentru spaţiul în care se aflau, astfel că se izbi de şiruri întregi de luptători pe măsură ce creştea văzând cu ochii. Urlă sfidătoare şi doborî cu coada alt şir de soldaţi, aruncându-i pe unii în alţii cu o serie de bufnituri.

Imediat după ea, fu rândul lui Anders să se transforme, iar gheaţa din jurul lui nu făcea decât să-i sporească puterea, în timp ce se preschimba.

Te-am exilat din haită, mârâia Sigrid în spatele lui. *Ar fi trebuit să rămâi la distanţă.*

Rayna lovi iar cu coada, iar Anders se băgă la adăpost sub ea, ferindu-se de primii soldaţi care veneau după el. Unul dintre ei încerca neîndemânatic să se aplece, ca să-l prindă. Erau atât de mulţi – sute, mii – şi nu era cu putinţă să se lupte cu toţi deodată.

Dar sora lui nu avea unde să se ascundă şi urlă de durere când soldaţii, împresurând-o, o înşfăcau de picioare. Unul dintre ei încerca s-o prindă de aripă, care era cu mult mai fragilă decât restul corpului.

Sunetul acela – durerea ei – îl mobiliză pe Anders. Se lansă de sub ea mârâind şi, fără să stea pe gânduri, lansă un foc de gheaţă, care culcă la pământ un şir întreg de soldaţi. Acolo unde îi lovise, soldaţii zăceau nemişcaţi, cu runele topite, fără nicio putere.

Dar alţii veneau din spate, şi apoi şi mai mulţi în spatele *acestora.*

Oare cât timp mai puteau să le ţină piept gemenii?

Încă un soldat încercă să-l prindă, iar Anders se feri, mişcându-se într-o parte, apoi lansă încă un jet de foc cu gheaţă. Nu avea cum să facă asta de o mie de ori – s-ar fi epuizat sau unul dintre ei l-ar fi înşfăcat, şi atunci...

Dintr-odată, din zona cea mai îndepărtată a cavernei se auzi un urlet. Lisabet venea ca o vijelie spre ei. *Gheaţa!* răcnea ea la Anders, cu urechile ridicate, dând din coadă înainte şi înapoi, ca şi cum o ajuta să-şi ia avânt. *Topeşte gheaţa!*

Băiatul îndreptă instantaneu flăcările argintii către gheaţa care-o înconjura pe mama lui. Într-o clipă, i se alătură şi Rayna. Nu înţelegea ce urlau ei între ei, dar avea încredere în cei doi lupi.

Anders mai văzuse bucăţi de gheaţă căzând vara pe străzile din Holbard, de pe toneta omului ce o vindea. În zilele cu arşiţă, copiii de pe stradă alergau după el şi luau cuburile rămase în urmă. Cele care rămâneau însă pe jos se micşorau pe măsură ce băltoacele din jurul lor creşteau, şi până la urmă dispăreau.

Asta se întâmpla şi acum, cubul imens de gheaţă se topea, iar dragonul dinăuntrul lui cobora treptat, până când, într-un final, atinse podeaua.

O clipă zăcu perfect nemişcată. Şi apoi păru că dispare.

Lui Anders îi luă un pic să priceapă că pur şi simplu se micşorase, de la douăzeci şi cinci de metri lungime, la mai puţin de doi. Era din nou om.

Cu zulufii uzi pe faţă, mama lor stătea încremenită pe lespezi.

La fel şi soldaţii, căci li se tăiase brusc sursa de putere.

El, Rayna şi Lisabet se transformară, trei siluete micuţe într-un morman de moloz, care fusese cândva o armată de artefacte soldaţi.

Gonind spre ei, Sigrid se transformă încă din mers, înşfăcând două dintre frânghiile care nu mai erau prinse de Drifa. Scrâşni din dinţi, cu capul dat pe spate, iar muşchii gâtului începură să pulseze, întinşi la maximum, pe măsură ce soldaţii reveneau unul cât unul la viaţă, iar strălucirea creştea din nou.

— Dă-le drumul! îi spuse repede Anders. O să te sece de energie.

Era greu să-ţi pese ce se întâmpla cu Sigrid în momentul acela, dar el se gândea la Lisabet.

— Nu te aude, zise Rayna încet.

Însă Anders se gândea că poate totuşi îl ascultă. Sigrid îl fixa cu privirea, mormăind cuvinte pe care băiatul nu le putea distinge.

— Mamă, opreşte-te! ţipă Lisabet. Te rog!

Sigrid căzu în genunchi, trăgându-şi sufletul chinuit.

— Dacă nu le dai drumul, o să te omoare! insistă Rayna, pe măsură ce în jurul lor vuietul creştea.

Unul câte unul, soldaţii începeau să se pună în mişcare, întinzând braţele şi picioarele, ca şi cum se dezmorţeau după o lungă perioadă de odihnă.

— *Te rog!* plângea Lisabet în hohote, alergând s-o apuce de braţ pe mama ei, doar că fu aruncată de forţa esenţei care-i curgea acum prin vene.

Sigrid se făcuse parcă mai albă decât varul.

— Dă-le drumul! striga Anders.

— Nu le dau! se încăpăţâna ea scrâşnind din dinţi. Trebuie să îi activez. Vallenul *trebuie* să fie protejat!

Dar le dădu drumul câteva clipe mai târziu, când mâinile i se descleştară din strânsoare, iar ea se prăbuşi la pământ, fără suflare.

Anders împinse cu piciorul primul cablu de lângă ea, şi apoi pe cel de-al doilea, căci îi era frică să le atingă cu mâinile

goale.

Apoi se aşeză într-un genunchi şi se apropie ca să ţină degetele deasupra gurii întredeschise a lui Sigrid, îngrozit de ceea ce ar putea afla.

Nu respira.

Se ridică încet în picioare şi făcu cel mai greu lucru pe care îl făcuse în toată viaţa lui – o privi în ochi pe Lisabet.

Fata ţipă surd de durere, iar în jurul lor artefactele soldaţi începură să se domolească din nou, rămânând nemişcaţi şi muţi.

Câteva minute bune, cei trei elementali nu se mişcară. Apoi se auzi un zgomot plăpând din apropiere.

Era Drifa.

Anders se trezi că aleargă spre ea, se aruncă în genunchi în băltoaca din jurul ei, ridicându-i cu grijă capul, ca să i-l pună în poala lui, în timp ce Rayna o ţinea de mână.

Pielea cafenie a Drifei căpătase o nuanţă de gri şi, când clipi fluturând din gene, Anders observă că ochii ei căprui deveniseră un albastru-pal. Parcă simţi o uşoară alinare văzând-o clipind – trăia, chiar dacă viaţa ei atârna doar de un fir de aţă.

Drifa se uită la cei doi, sorbindu-l din priviri mai întâi pe Anders, apoi pe Rayna, şi pe buze îi apăru un zâmbet epuizat.

— Dragii mei... şopti ea.

— Suntem aici, îi zise Anders, gâtuit de lacrimi. Suntem amândoi aici.

— Te iubim, şopti Rayna cu vocea sfâşiată.

— Voi trebuie să duceţi la bun sfârşit, reuşi ea să spună, ceea ce eu şi Felix am încercat să pornim. Ceea ce, în nebunia ei, şi-ar fi dorit şi Sigrid. Trebuie să fie pace.

— O să fie, promise Anders. O să reuşim împreună.

— Ştiu că veţi reuşi, murmură ea. Terminaţi ce am început şi apoi duceţi vieţi fericite, dragii mei. Sunt atât de mândră de voi! Tatăl vostru v-ar fi iubit din tot sufletul.

Mai scoase o ultimă suflare chinuită, apoi rămase

încremenită.

Văzând că nu se mai mişca absolut deloc, Anders îşi dădu seama că nu mai era printre ei. Gura i se încleştă, inima-i bătea mult prea tare în piept, iar totul în jurul lui deveni extrem de clar. În clipa aceea, ar fi putut să numere toate genele mamei lui. Ar fi putut să descrie până la cel mai mic detaliu fiecare cusătură a veşmintelor ei. Ar fi putut face orice, mai puţin să rostească adevărul cu voce tare.

Avea inima frântă – îşi pierduse mama, iar de vină era căpetenia haitei lui şi nevoia ei de a-i proteja pe ceilalţi. Nimic nu era cum trebuia să fie, totul era greşit.

Sigrid nu mai era.

Drifa era moartă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Grota era cufundată în liniște, acum că artefactele soldaţi nu se mai mişcau. Gemenii îngenuncheaseră la capul mamei lor. Lisabet era lângă ei, iar Sigrid zăcea în continuare pe jos. Anders auzi apa picurând încet, căci gheaţa care o întemniţase pe Drifa continua să se topească. Apoi se auzi cum o bucată se despică şi cade.

De parcă eliberată la auzul zgomotului, Lisabet scoase încă un suspin, iar gemenii o lăsară jos pe mama lor şi, fără vreun cuvânt, se îndreptară spre prietena lor ca s-o strângă în braţe.

— O să ne întoarcem, spuse Anders cu blândeţe.

Era promisiunea pe care i-o făcea mamei lui. Dar, într-un fel, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că e o promisiune şi pentru Sigrid deopotrivă.

— O să ne întoarcem să le luăm pe amândouă.

Nu avea habar care e locul potrivit pentru rămăşiţele pământeşti ale unui lup sau ale unui dragon. Dar cineva trebuia să ştie. Oricum, nu era aici.

Cu ochii în lacrimi, cei trei porniră înapoi, ţinându-se de mână, încercând să găsească calea de întoarcere în Sălaşul Norilor. Deşi răpuşi de durere, nu puteau să-şi dezamăgească prietenii. Era treabă de făcut, şi nu aveau prea mult timp la dispoziţie ca să acţioneze.

* * *

Sub tabăra improvizată a lui Sigrid găsiră un tunel care ducea la poalele munţilor de la Sălaşul Norilor. Acolo, Rayna se transformă în dragon, iar Anders şi Lisabet se căţărară tăcuţi pe spinarea ei. Anders o îmbrăţişă tare cu ambele mâini pe prietena lui cea mai bună, în vreme ce sora lui îşi luă zborul, ţintind

aburii ceţii.

În aerul rece, zorii zilei pictară iar lumea în roz şi auriu, sub bătăile aripilor ei, iar Anders încercă să uite de tristeţe măcar pentru moment şi să se gândească la ceea ce avea să se întâmple în următoarele ore. Asta şi-ar fi dorit şi Drifa.

Sigrid şi-ar fi dorit războiul care era pe cale să înceapă azi şi, dacă nu aveau grijă ca totul să iasă bine, lucrurile încă se mai puteau întâmpla aşa cum îşi dorise ea.

Exact atunci când cei trei pătrundeau în zbor pe sub arcada de la intrare spre pista de aterizare, îşi regăsiră prietenii treji, dezbătând ce să facă.

— Poate ar trebui să încercăm să mergem după ei, spunea Det.

— Dar cum? întrebă Isabina. Nu avem cheile.

— Nu e nevoie, zise Anders şi, deşi vorbise încet, cumva îl auziră cu toţii şi scoaseră chiote şi urale de fericire.

— Sunteţi bine? vru să ştie Ellukka, grăbindu-se spre ei.

— Ce-aţi găsit? întrebă şi Jerro.

— Răspunsul la aceste două întrebări este... complicat, zise Anders. Şi o să vă povestim totul un pic mai târziu.

— Acum avem un război de prevenit, spuse Lisabet cu hotărâre.

Ellukka o privi lung, de parcă simţea că lui Lisabet i se întâmplase ceva. Încuviinţă însă şi nu insistă cu detaliile.

— Hai să luăm micul-dejun şi să ne facem un plan! N-a mai rămas prea mult timp.

Jai se grăbi lângă foc ca să umple străchini cu mâncare, iar când Anders o luă pe a lui şi ridică privirea, văzu că toată lumea se uita la el. Toţi se aşteptau ca *el* să facă planul. Noroc că avusese un pic de timp de gândire pe drumul de întoarcere de la cuibul Tildei şi al lui Kaleb.

— Putem folosi Toiagul lui Reya ca să blocăm puterile lor de elementali, spuse Anders, iar o părticică din el observă că nu

îi mai era greu să se adreseze grupului. Nu-i mai era greu să... fie lider.

— Iar oglinda va face în aşa fel încât ei să vadă în faţa ochilor persoana în care au cea mai mare încredere, zise Rayna. Adică pe ei înşişi.

Sakarias se încruntă.

— Întrebarea e cum să-i aducem pe toţi în acelaşi loc, în acelaşi timp, fără ca ei să sară unul la gâtul celuilalt, până când putem noi folosi artefactele, spuse el. Asta o să fie problematic.

— Şi periculos, aprobă Mikkel.

Dar tonul lui era unul calm şi liniştit. Nu era împotrivă şi nu dădea înapoi. Rostea doar un adevăr.

— O să fie într-adevăr periculos, fu de acord Anders. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi dacă vom fi prinşi. În cel mai bun caz, ne vor întemniţa. Poate ne vor exila, nu ştiu. Dar miza noastră este una mult mai importantă: Vallenul. Înţeleg dacă este cineva care nu doreşte să participe. Unul dintre dragoni vă poate duce undeva unde să fiţi în siguranţă, poate în vreun sat.

Toată lumea în jurul lui tăcea. În cele din urmă, Sam fu cel care vorbi.

— E nevoie de noi toţi pentru asta, zise el. Poţi conta pe noi.

— Are dreptate, încuviinţă Jerro. Sam şi cu mine putem găsi o cale ca să-l aducem pe primar la locul de întâlnire. Dar nu trebuie să fie prea departe de mers pe jos de tabăra din Holbard.

— Am eu câteva idei, spuse Rayna, iar Jerro o privi îngrijorat.

Schemele Raynei erau faimoase printre copiii de pe străzile din Holbard.

— Noi vom fi cei care cheamă Adunarea Dragonilor, zise Theo. Va trebui să zburăm la Drekhelm.

—

Şi când ajungem acolo, o să le oferim ceea ce îşi doresc

cel mai mult pe lume, rânji deodată Ellukka.

— Adică ce? întrebă Anders.

Fata era toată un zâmbet.

— Pe tine.

Sakarias şi Viktoria discutau în şoaptă, apoi ridicară privirile.

— Noi îi putem conduce pe lupi la o întâlnire, zise Viktoria. Dacă ne văd, ne vor urma.

— Ne vor urmări, o corectă Sakarias, zâmbind cu subînţeles.

— Atunci, mai bine nu mâncăm prea mult la micul-dejun, spuse Jai sec. Va trebui să putem alerga *extrem* de rapid.

Ferdie îl studia pe Anders.

— Anders, ai idee ce vei spune când vor ajunge cu toţii acolo?

Anders clipi.

— Cine, eu?

Toată lumea dădu din cap în cercul din jurul lui. Stătu un moment să se gândească.

— Eu voi...

Îşi privi cu atenţie prietenii şi găsi în cele din urmă răspunsul.

— Da, spuse el. Ştiu ce am de gând să zic. Sunt mândru că sunteţi toţi prietenii mei – lupi, dragoni şi oameni. Sunt *onorat* să fiu prietenul vostru. O să găsesc o cale să le arăt tuturor cum e să simţi asta. Ce putere îţi dă sentimentul ăsta. O să le povestesc despre noi.

* * *

Anders încă încerca să-şi pună gândurile în ordine, când Rayna îşi luă zborul de pe pista de aterizare din Sălaşul Norilor. O luă spre sud-est, zburând pe la poalele munţilor Icespire, şi

peste Marea Pădure a Ceţii, traversă râul Sudrain şi se îndreptă spre locul ales pentru întâlnire, aproape de taberele din Holbard.

Pentru prima oară, priveliştea nici măcar nu-i atrase atenţia, chiar nu avea nicio tragere de inimă să admire frumuseţea peisajului care se întindea sub ei. Ştia că foarte curând va trebui să-şi adune cuvintele ca să explice tot ce avea în cap şi în suflet. Lisabet îl strângea de mijloc din când în când şi, din îmbrăţişarea ei, Anders înţelegea că inima fetei e frântă, la fel ca a lui, însă singura consolare pe care i-o putea oferi era să-şi odihnească mâna pe a ei.

La aterizare, după ce îi scoase hamurile Raynei, nu se simţea deloc mai pregătit decât atunci când porniseră la drum. Dar era hotărât. Până la urmă, o să găsească cuvintele potrivite. *Trebuia* să găsească cuvintele potrivite.

Se aflau la baza dealurilor, la nord de ruinele Holbardului, la o distanţă scurtă de mers de tabăra din oraş, destul de aproape pentru o alergare din tabăra lupilor, şi nu prea departe în zbor de Drekhelm. Era o zonă întinsă, nu foarte denivelată, uşor înălţată, mărginită de nişte pietroaie pe-o parte.

Anders alese ceea ce i se păru a fi mijlocul şi puse jos pachetul învelit în pânză, care proteja Oglinda lui Hekla.

Între timp, Rayna luă Toiagul lui Reya şi se apucă să traseze un cerc mare pe jos, exact aşa cum îi instruise Hayn. Îl apăsă cu băgare de seamă peste iarbă, pământ şi pietre, asigurându-se că nu îi scapă niciun centimetru şi că arcurile de cerc se întâlnesc la final.

Acum, nu le mai rămase nimic altceva de făcut decât să aştepte şi să spere.

Cei trei se instalară în ascunzătoarea lor dintre doi bolovani, iar Anders deschise oglinda comunicatoare ca să-i verifice pe ceilalţi. Dacă ceva n-ar fi mers bine, atunci tot ce făceau acum ar fi fost în van.

Ellukka şi Sakarias primiseră două dintre cele patru

comunicatoare din setul Drifei şi al lui Felix. Anders îl avea pe al treilea, iar Sam şi Jerro, care tocmai se întâlniseră cu Hayn la marginea taberei, îl luaseră pe al patrulea de la el.

Anders pronunţă încet numele Ellukkăi în comunicator şi aşteptă să-i apară o imagine cu ceea ce vedea ea. Fata îşi prinsese oglinda de pelerină, ca pe-o broşă pe piept, deci în caz că era ceva în neregulă, ar fi putut măcar să vadă şi să ştie ce s-a întâmplat.

Însă suprafaţa oglinjoarei nu se schimbă. Rămase complet goală, arătându-i lui Anders doar propria reflexie, ceea ce însemna că Ellukka era probabil în continuare preschimbată în dragon.

Se gândea la toate astea, când brusc apăru o imagine. Se vedea Marele Hol de la Drekhelm – scena mai multor altercaţii cu Adunarea Dragonilor şi locul în care avusese loc bătălia dintre colegii lui de clasă şi dragonii. Probabil că abia aterizase şi se transformase.

Fata întoarse capul, iar Anders îi zări pe Mikkel şi Theo, aterizând unul după altul în spatele ei, după care se transformară rapid în formă umană.

Bryn, Isabina şi Ferdie rămăseseră la Sălaşul Norilor, ca să-i poată duce undeva la loc sigur pe oamenii rămaşi în urmă, în caz că nu mergea totul bine azi.

Bineînţeles că nu puteau şti dacă mai rămânea vreun loc sigur undeva, în cazul în care dragonii, lupii şi oamenii porneau un război.

Între timp, la Drekhelm, Adunarea Dragonilor era aşezată la masa lungă din celălalt capăt al încăperii, iar membrii ei erau în plină discuţie. Se ţipa, iar câţiva dintre ei erau în picioare şi păreau gata să plece. Dar toată lumea amuţi când văzu cine erau cei trei nou-veniţi.

Primul care reacţionă fu Valerius. Era un bărbat masiv, cu părul blond, prins la spate în două cozi, exact ca Ellukka. Sări în

picioare, plonjă peste masă, protejându-şi mâna încă rănită, şi o luă la fugă spre fiica sa.

O vreme, singurul lucru pe care Anders îl văzu în comunicator fu partea din faţa a vestei lui Valerius, care o strângea tare pe Ellukka la pieptul său.

— Ai încurcat-o *atât* de tare, zise el încet, că nici nu ştiu de unde să încep. Dar sunt atât de fericit că eşti bine.

Apoi, din spatele lui răsună vocea lui Torsten.

— Voi trei pe unde aţi umblat? vru el să ştie. Au trecut zile întregi de când ne aşteptam să vă vedem. Aţi ajuns la fix ca să vă alăturaţi atacului. Sunt sigur că vreţi să dovediţi cui sunteţi loiali.

Valerius îi dădu drumul fiicei sale, aşa că Anders putu să vadă din nou Adunarea Dragonilor. Nu erau foarte mulţi cei care nu arătau de-a dreptul ameninţător.

Ellukka începu cu o voce smerită.

— Noi am fost... am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem.

Mikkel i se alătură.

— Am greşit, acum ştim că am greşit. O să acceptăm orice pedeapsă ne daţi. Chiar *vrem* să vă arătăm că suntem loiali.

— Hai să nu ne pripim! zise Leif, ridicându-se îngrijorat în picioare.

Mylestom i se alătură, iar lângă el Anders zărea figura îngrozită a Saphirei. Cei trei erau probabil speriaţi că Ellukka, Mikkel şi Theo cedaseră, de fapt, şi luaseră decizia să se întoarcă la Drekhelm şi să ceară iertare, abandonându-şi aliaţii lupi. Pesemne Leif credea că făcuse o greşeală spunându-le copiilor că Adunarea Dragonilor ameninţa cu atacul, fiindcă, ştiind că nu mai este timp, aceştia intraseră în panică.

Până la urmă, asta nu era ceva imposibil. Viaţa în Sălaşul Norilor era grea, departe de prieteni, de familie şi de tot ce ştiau ei. Alţii ar fi putut să renunţe.

— De ce v-aţi întors acum? întrebă Torsten. De ce azi?

Era rândul lui Theo să răspundă.

— Pentru că avem informaţii care vă sunt de folos, şi e urgent, spuse el.

Leif încercă din nou:

— Sunteţi siguri...

— Ce informaţii? insistă Valerius.

Din unghiul din care privea, Anders vedea că Valerius încă avea o mână pe Ellukka.

— Ştim exact locul în care se vor afla în curând Anders, Rayna şi Lisabet, zise ea. Vă arătăm, dar trebuie să ne grăbim.

— Iar locul e unul mic, adăugă Mikkel, încap numai câţiva dintre voi.

— Atunci, trebuie să ne mişcăm repede, spuse Valerius. Adunarea Dragonilor va trebui să împuternicească un grup mic dintre noi care să ia decizii pentru toţi.

— Eu voi face parte din el, spuse Leif hotărât. Eu sunt Drekleid. Eu sunt liderul Adunării Dragonilor.

De undeva din capătul celălalt al mesei, se auzi o femeie.

— Hai să facem o listă cu ce aspecte ale problemei ar trebui discutate! sugeră ea.

— Nu e *vreme* pentru asta, insistă Theo.

De data asta, Torsten era de partea lor.

— Nu e vreme de pierdut, fu el de acord. Trădătorii trebuie capturaţi.

— Eu voi merge cu Leif, spuse Valerius. Fiica mea ne-a adus veştile astea.

Leif încuviinţă din cap.

— Propun să îi luăm şi pe Torsten şi pe Saphira. În felul acesta, ambele grupuri ale Adunării vor fi reprezentate, iar deciziile pe care le luăm vor fi echitabile.

Anders ştia exact de ce venise Leif cu ideea asta. Torsten le-ar fi dat bucuros foc tuturor, dacă ar fi avut ocazia. Saphira

era fix la polul opus, iar Leif spera probabil că ei doi vor putea să-i apere pe copii.

— Trebuie să ne grăbim, insistă Ellukka, întrerupându-le discuţia.

Leif o aprobă, ridicându-se de la masă.

— Atunci, să mergem! spuse el direct.

Anders îl zări pe Torsten ridicându-se ca să i se alăture şi pe Saphira împingându-şi scaunul spre rampa de la capătul mesei. Apoi, comunicatorul Ellukkăi se opri încă o dată, căci aceasta se preschimbă în dragon.

Urmă numele lui Sakarias, pe care Anders îl şopti în comunicator.

Prin oglinda agăţată de pelerina prietenului său se zărea tabăra lupilor, spre care acesta se îndrepta chiar atunci. Nu-i vedea şi pe ceilalţi, dar ştia că Viktoria e sigur lângă el, cu Det, Mateo şi Jai pe aproape. Cei cinci lupi insistaseră să facă împreună treaba asta, căci se simţeau mai în largul lor într-o haită micuţă, chiar dacă fuseseră exilaţi din cea mare.

Planul lor era unul foarte simplu. Spre deosebire de dragoni, la ei nu era nevoie să discute sau să convingă pe cineva. Nu aveau decât să se asigure că sunt zăriţi de către gardieni şi apoi s-o ia la goană spre locul de întâlnire – cu siguranţă lupii s-ar fi luat după ei.

Până la urmă, Anders şi Lisabet îşi trădaseră haita furând Potirul lui Fylkir şi ţinând partea dragonilor în lupta cu colegii lor, luptă condusă de Ennar. Ceilalţi prieteni ai lui îşi trădaseră haita pentru că le luaseră apărarea lui Anders şi celorlalţi în faţa lui Sigrid, în Bătălia de la Holbard. Toţi erau acum fugari, aşa că nu le rămânea decât să fugă.

A, şi să nu se lase capturaţi pe drum.

Paznicii le-ar fi luat urma, iar Anders era convins că Ennar şi ceilalţi ar fi venit după ei. Băiatul spera că Ennar o să încerce să se asigure că nimeni nu răneşte copiii. Totuşi, fuseseră toţi

elevii ei cu puţin timp în urmă.

Când Sakarias se apropie şi mai mult de tabără, Anders observă că fusese organizată cu cea mai mare precizie. Nu existau corturi, dar nici nu era nevoie de ele, pentru că lupii dormeau foarte bine şi sub cerul liber, transformaţi.

Totuşi, Anders se întrebă unde erau oamenii care făceau parte din personalul de la Academia Ulfar şi de la barăci. Oare ei nu ar fi avut nevoie de corturi? Poate că îi lăsaseră în urmă sau îi trimiseseră în tabăra oamenilor. Asta era problema cu lupii. Ei nu se gândeau decât la haita lor.

Pe ici, pe colo, mai erau mici adăposturi de provizii, dar în rest nu erau prea multe lucruri care să-ţi blocheze vederea.

— Anders, bâigui Sakarias, dacă ne vezi, sper din tot sufletul să funcţioneze.

O clipă mai târziu fură zăriţi de unul dintre gardieni, care urlă alarma.

— Staţi pe loc! Trădătorilor!

Sakarias se învârti de lângă ei, iar Anders îi văzu pe ceilalţi gonind deja transformaţi. Comunicatorul lui Sakarias se opri atunci când acesta se preschimbă şi el.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să spere.

Rayna îl înghionti pe Anders când văzu o umbră apropiindu-se la orizont. Era Hayn – mare chiar şi pentru un lup –, care încetini pe măsură ce se apropia de ei şi luă forma de om.

— Cum merge planul? îi întrebă el.

— Lupii şi dragonii sunt pe drum, răspunse Anders. Acum trebuie să sperăm că Sak şi ceilalţi pot rămâne cu un pas înaintea lupilor, iar Jerro şi Sam vor reuşi şi ei s-o scoată la capăt.

Într-un fel, asta era cea mai riscantă parte a planului. Lupii şi dragonii puteau măcar să garanteze că au cum să vorbească cu liderii lor, deşi asta nu însemna că îi vor şi convinge. Însă înainte ca Jerro şi Sam să poată face orice, trebuiau să găsească

o cale prin care să se apropie de primar, şi nici măcar asta nu puteau să garanteze că vor reuşi să facă.

Însă, încă din prima zi în care îi salvaseră pe Sam şi Pellarin, Anders îşi dăduse seama că nu îi pot ignora pur şi simplu pe oameni. Lupii şi dragonii făcuseră asta de mult prea mult timp. De data aceasta, trebuiau să îi includă. Toată lumea trebuia să fie auzită.

Rosti numele lui Sam în comunicator şi, după puţin timp, acesta apăru în oglinjoară. Mai bine zis, apăru Jerro, aşa cum se vedea el de pe cămaşa lui Sam.

Jerro avea un cuţit, lucru la care nu se aşteptase. Băiatul tăia o gaură în ceea ce părea a fi un material gros şi scump. O clipă mai târziu, Anders îşi dădu seama că era partea din spate a cortului primarului.

— Eşti sigur că e o idee bună? şopti Sam.

Jerro se întoarse către el.

— Ai tu una mai bună? Toţi contează pe noi.

— Nu pot să cred că aplicăm una dintre schemele Raynei, mormăi Sam. Totuşi, vorbim despre o fată faimoasă pentru cursa cu butoaie din piaţa de peşte.

Poate ar fi mai bine să ne încercăm încă o dată norocul cu asistenţii din faţa cortului.

— Ne-au zis să ne aşezăm la coadă, îi reaminti fratele lui mai mare. Dacă celorlalţi nu le vine vreo idee genială cum să-i distreze pe lupi şi dragoni vreo două, trei zile, atunci în mod clar nu putem sta la rând. Iar cursa cu butoaie a funcţionat, trebuie să recunoşti. Am mâncat mai bine decât primarul în noaptea aia.

Trase de materialul tăiat şi tresări când văzu că la celălalt capăt îi aştepta la întâmpinare o femeie.

— Pot să vă ajut? le zise ea cu răceală.

— Am venit să-l vedem pe primar, spuse Sam, aproape sigur pe el.

— Asta nu e uşa, îi informă ea.

— Este *un fel* de uşă, răspunse Jerro. În fine, de-acum e o uşă, oricum.

— Mergeţi la intrarea în cort, spuse ea hotărâtă. Puteţi să vă aşezaţi acolo la rând.

— E urgent, insistă Sam, venind lângă fratele lui. Nu mai putem aştepta, altfel nu am fi făcut una ca asta, credeţi-ne.

— Toată lumea are probleme urgente, le răspunse femeia oftând.

Apoi se auzi o voce din spatele ei.

— Aşteaptă un pic, Lovisa.

În imagine apăru primarul, care arăta exact ca în ziua în care îl cunoscuse Anders, poate doar un pic mai obosit acum.

— E posibil să fie cu adevărat o urgenţă, continuă el. Totuşi, tocmai au făcut o gaură în cort.

— Sigur o să vreţi să auziţi asta, îi promise Jerro. Vreţi să ştiţi unde sunt lupii şi dragonii care au distrus Holbardul? Pentru că noi ştim unde se află chiar acum. Împreună. Dar întâlnirea nu va dura prea mult.

Primarul se îndreptă de spate.

— Asta e şansa noastră, spuse el.

— Glumeşti?! exclamă Lovisa. O să ne omoare.

Primarul clătină din cap.

— Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Vocile noastre *trebuie* să fie auzite, zise el. Nu voi permite să fim atraşi nicio zi în plus în mijlocul luptei dintre ei. De curând am învăţat să-mi ascult oamenii, iar acum va trebui ca lupii şi dragonii să ne asculte şi ei pe noi.

— Atunci, stimate Primar, zise Sam, chiar trebuie să ne grăbim.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Anders făcea ture şi verifica din nou pânza în care era învelită Oglinda lui Hekla. Când privi în sus, îşi dădu seama că la orizont se zăreau dragonii.

Lisabet i se alătură.

— Poţi face asta, murmură ea.

— Mi-e frică, recunoscu el în şoaptă.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Chiar e înfricoşător.

— Tu eşti bine?

Anders întoarse privirea spre ea – ochii fetei erau încă roşii, pe albeaţa chipului.

— Nu chiar, răspunse ea. Dar voi fi. Amândoi ne vom reveni. Am încredere în tine că vei reuşi, Anders.

Apoi ridică bărbia, pregătindu-se să rostească vorbe îndrăzneţe.

— Mama ta nu e singura care e mândră de tine.

Se întoarse şi merse spre Rayna şi Hayn, care stăteau împreună lângă bolovani, iar când îşi luă locul lângă ei, Hayn le îmbrăţişă pe amândouă.

Anders se duse în mijlocul cercului, ca să fie aproape de oglindă, şi se puse pe aşteptat.

El era singurul dintre toţi care îi trădase deopotrivă pe lupi *şi* pe dragoni. El trebuia să fie momeala pe care să o vadă, el trebuia să fie cel care să-i convingă să intre în cerc.

Desigur că, de îndată ce păşeau în cerc, nu s-ar mai fi văzut decât pe ei înşişi.

După o vreme în care a privit dragonii străpungând cerul de deasupra lor, Anders începu să desluşească în faţă siluetele mai mici ale prietenilor lui, iar apoi Rayna strigă din locul ei de lângă bolovani.

— Acolo! Îi văd pe lupi!

Prietenii lor goneau spre ei, vizibil epuizaţi de efortul de a se menţine cu un pas înaintea Gărzii Lupilor. De abia făceau faţă, deşi Ennar şi mai mulţi membri ai Gărzii îi urmăreau şi ajunseseră destul de aproape de ei.

Lupii mai tineri se buluciră toţi în pietroaiele de la marginea cercului, apoi în spatele grămezii de bolovani unde stăteau Rayna, Hayn şi Lisabet. Anders era sigur că prietenii lui se transformaseră în oameni de îndată ce trecuseră de linia trasată de Rayna cu Toiagul lui Reya, însă avuseseră grijă ca Ennar şi Garda Lupilor să nu observe asta.

Ennar şi restul se opriră la o oarecare distanţă, iar profesoara luă formă umană în timp ce lupii care o urmaseră mârâiau printre dinţi.

— Hayn! strigă ea, ignorându-l pe Anders, deşi avea cu siguranţă un ochi aţintit şi spre el. Ce înseamnă toate astea?

Vocea lui Hayn era calmă, dar destul de puternică să fie auzită.

— Toate astea înseamnă că te rog să aştepţi o clipă, răspunse el. Nu este ceea ce crezi.

Un membru al Gărzii Lupilor, pe care Anders nu-l cunoştea, se transformă şi el lângă Ennar. Arătă cu degetul în direcţia lui Hayn.

— El a trădat-o pe Lupoaica Alfa, urlă el, privind-o pe Ennar ca şi cum nu-i venea să creadă că aceasta nu pornise deja atacul. A tras de timp în căutarea amplificatoarelor. A încetinit-o în mod deliberat. De asta l-a întemniţat.

Hayn nu ridică tonul, în schimb, rămase calm.

— Ennar, suntem prieteni de foarte mult timp, spuse el.

— Iar ăsta e motivul pentru care nu am atacat încă, zise ea, privind în sfârşit înspre Anders.

— Doamna profesoară Ennar, interveni Anders, nu am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva. Atunci când ne antrenam la Ulfar, dar şi când ai atacat la Drekhelm, ne-ai spus că ai face

orice ca să-ţi aperi elevii.

— Ce cred eu, spuse Ennar răspicat, e că ai înţeles extrem de greşit *de cine* voiam să-i apăr.

Dar nici ea şi nici Anders nu duseră discuţia mai departe. Lupul de lângă ea izbucni din nou, şi de data asta arătă înspre cer când începu să strige.

— Dragoni! ţipa el. Dragoni deasupra noastră!

Dragonii survolau deja înălţimile pentru coborâre şi aterizau unul după altul destul de aproape. Nu renunţară la forma de dragoni – căci le era mult mai uşor să scuipe foc în caz de nevoie – şi începură să avanseze, în timp ce lupii îşi arătau colţii şi mârâiau în direcţia lor.

— Aşteptaţi! spuse Ennar alarmată, cu o mână ridicată, fără să fie clar însă dacă se adresa lupilor sau dragonilor.

Valeriu, Torsten, Leif şi Saphira erau în faţă şi, de îndată ce fiecare dintre ei trecu linia şi păşi în interiorul cercului, se transformară instantaneu, şi, fără să vrea, în oameni. În spatele lor, Ellukka, Mikkel şi Theo se transformară şi ei şi merseră alături de Hayn, Lisabet şi Rayna.

— Ce înseamnă asta? tună Torsten, privind şocat la propriul trup, în timp ce lângă el, Leif îi oferi politicos Saphirei scaunul ei şi o ajută să se aşeze.

— Asta e o înşelătorie! izbucni Valerius. Asta e trădare!

Lupii o luară la fugă spre ei, însă, pe măsură ce treceau linia invizibilă, toţi cei care nu erau deja transformaţi se preschimbau în oameni, trezindu-se dintr-odată pe două picioare, împiedicându-se ca să-şi ţină echilibrul.

— Eu nu mă mai pot transforma la loc! strigă Valerius, holbând ochii în jos, la el însuşi.

— Ce-ai făcut? îi ceru socoteală Torsten.

— Ah! zise Leif liniştit.

— Înţeleg, spuse Saphira. Ce interesant! Mă întreb cât de departe bate? N-ai vrea să te transformi pe neaşteptate, chiar în

mijlocul zborului.

— Aoleu! bolborosi Anders. La asta nu m-am gândit.

— Artefactul ăsta a fost al mamei tale? îl întrebă Leif. Probabil că are şi un mecanism de siguranţă pe acolo.

Conversaţia se opri însă aici. Ennar se răsti la el arătându-şi dinţii, fără nicio fărâmă din răbdarea pe care i-o arătase lui Hayn.

— Nu ştiu care e planul tău, zise ea, dar nu va funcţiona. Voi, dragonilor, puteţi să ne ucideţi pe toţi. Restul haitei tot va lupta.

— Vicleşugul ăsta a fost al vostru, răbufni la rândul lui Torsten, iar în cazul în care noi nu ne întoarcem, restul Adunării Dragonilor va veni să ne răzbune.

— Nimeni nu trebuie să răzbune pe nimeni, insistă Anders. Asta încercăm noi să...

— Ce să zic? interveni o altă voce. Ce intim pare la voi!

Când întoarseră capetele unul câte unul, îl observară pe primar apropiindu-se însoţit de un grup de asistenţi, toţi cu feţe sumbre.

Valerius nu îi băgă în seamă, fluturând din mână.

— Oameni, zise el, ca şi cum cuvântul în sine însemna că nu merită mai multă atenţie.

— Acesta este *liderul* oamenilor, îl corectă Ennar, din Holbard. Stimate Primar, lăsaţi asta în seama noastră.

Primarul clătină încet din cap.

— Nu cred că o să fac asta, Ennar. Haita voastră a luat destule decizii pentru noi, iar acum nu mai avem case. M-am săturat să mă tem şi m-am săturat să tac din gură.

Anders încercă din nou.

— Eu...

Dar fu complet acoperit de cearta care se iscă în jurul lui.

— Eu...

Vedea cum prietenii lui privesc de după bolovani, dar el nu

putea scoate niciun cuvânt în rumoarea de ţipete şi ameninţări.

Îi dezamăgea. Ei îi aduseseră pe toţi aici, iar el nu îşi făcea partea lui.

Întâlni privirea Raynei, care îi făcu semn spre Oglinda lui Hekla, încă înfăşurată cu grijă. Ochii ei spuneau: *Poţi să o faci.*

Anders se lăsă într-un genunchi şi trase pânza de pe oglindă, dezvelind-o cu faţa în sus, spre cer.

Toţi cei prezenţi în jurul lui amuţiră cu gura căscată. Se holbau la ceilalţi din cerc, cu ochii cât cepele.

Anders nu vedea decât mai multe versiuni ale lui însuşi, fiecare dintre ele având aproape aceeaşi expresie confuză şi îngrijorată.

Cel despre care ştia că e Valerius avea gura căscată. Cel care ştia că e Torsten – care probabil vedea la rândul lui o grămadă de alţi Torsteni – păşi spre Ennar şi împunse încet cu degetul aerul de sub bărbia ei. Dar în ciuda a ceea ce îi spuneau propriii ochi, atingerea i-a confirmat probabil că nu era nici urmă de barbă acolo. Ennar îşi arătă dinţii, iar Anders văzu o versiune a lui mârâind ca un lup.

Toată lumea era confuză, dar, pe moment, nu mai vorbea nimeni.

Asta era şansa lui.

Ridică vocea.

— Eu sunt cel după care aţi venit aici, spuse el, dar nu sunt singurul care v-a adus aici. Aţi fost conduşi de lupi, dragoni şi oameni, care au lucrat toţi împreună. Lupi, dragoni şi oameni care au învăţat să fie prieteni. Să se respecte şi să se protejeze unii pe ceilalţi, chiar dacă suntem diferiţi. La început, am crezut că diferenţele astea o să ne separe şi că *sunt menite* să ne ţină la distanţă. Am crezut că ceilalţi nu sunt ca noi şi că e mai bine să ne ducem vieţile separat. Ne era frică unii de alţii. Însă acum ştim că acele diferenţe ne-au întărit atât de mult, încât noi – doar o mână de copii – am fost în stare să aducem laolaltă liderii

lupilor, dragonilor şi ai oamenilor, pentru prima oară de la ultima mare bătălie. Am învăţat că ideile noastre sunt mai puternice şi mai bune dacă le discutăm, dacă le forjăm în focul dezbaterii şi dacă ne împărtăşim viziunile diferite, ca să găsim cea mai bună cale de a face ceva. Nouă, lupilor şi dragonilor, ne-a luat ceva vreme să avem încredere unii în alţii, dar cu timpul am reuşit. Apoi ne-am dat seama că îi ignoram pe oameni, crezând că noi trebuie să luăm deciziile *pentru* ei, în loc să le luăm *împreună* cu ei. Poate că ultimii zece ani au fost o luptă între lupii gheţii şi dragonii pârjolitori, dar totul a început pentru că lupii şi-au dorit să controleze oamenii – sau cel puţin n-au crezut că oamenii pot avea grijă de ei înşişi. Şi acum cred acelaşi lucru. Nimeni nu a încercat să discute cu ei, dar trebuie să o facem. Să fii *om* nu e o insultă. Toţi suntem oameni, însă cei care nu sunt elementali trebuie să fie isteţi şi rezistenţi. Lupii, dragonii şi oamenii care îmi sunt prieteni şi-au dat seama că un grup e mai echitabil şi mai puternic dacă e format din oameni diferiţi, care au idei diferite despre cum ar trebui să se desfăşoare lucrurile. Sora mea şi cu mine suntem jumătate lup şi jumătate dragon. Tatăl nostru a fost Felix. Drifa a fost mama noastră.

În interiorul cercului se iscă o rumoare, iar Rayna se ridică în picioare şi merse lângă el, cu bărbia în sus, ca şi cum ar fi sfidat pe oricine l-ar fi întrerupt. Anders nu le dădu ocazia şi continuă să vorbească:

— Faptul că Rayna şi cu mine suntem lup şi dragon şi că am crescut printre oameni înseamnă că ne tragem chiar de acolo de unde toate lucrurile astea s-au întâlnit. Ne-am născut din diferenţe, din neînţelegeri şi din cele mai puternice argumente ale tuturor punctelor de vedere. Venim de acolo de unde s-au contopit toate acestea. Ne-am născut din luptă, şi suntem mândri de asta. Şi cei care v-au adus azi aici sunt zămisliţi din luptă, şi idealurile noastre la fel. Cu toţii avem puncte de vedere diferite.

Toţi am fost crescuţi altfel. Şi suntem mai isteţi împreună datorită acestor diferenţe. Putem face lucruri împreună – să găsim artefacte, chiar să *creăm* artefacte, să protejăm oameni, să ne imaginăm un alt fel de a convieţui. Toate astea pentru că ne-am născut din luptă. Asta ne face puternici. La început am crezut că totul va fi bine dacă doar vă ţinem la distanţă unii de alţii. Ne-am gândit că, dacă folosim Sceptrul Soarelui pentru a echilibra Piatra Zăpezii, pentru ca nimeni să nu aibă un avantaj, atunci toată lumea şi-ar putea duce vieţile în continuare, ca înainte, separat. Dar ne-am înşelat, şi nu zic doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Holbardul atunci când am încercat asta. Soluţia nu a fost niciodată să îi ţinem separaţi pe lupi, dragoni şi oameni. De fapt, e nevoie ca *toată* lumea să convieţuiască. E nevoie să discutaţi între voi, să ascultaţi, să vedeţi dincolo de minciuni şi să vă daţi seama...

Anders gesticulă înspre ei, ştiind că fiecare vede doar o versiune a lui însuşi.

— ... să vă daţi seama că e o parte din voi în toţi cei adunaţi aici.

Îşi îndreptă privirea către locul unde era Hayn, iar unchiul său îl încurajă tacit, dând din cap. Băiatul continuă discursul:

— Părinţii noştri au lucrat împreună ca să creeze şi să restaureze artefacte pe care noi le folosim azi. Chiar ieri, lupi şi dragoni au lucrat din nou împreună la ele. Toate astea pentru ca *noi* să ne putem întâlni şi să forjăm ceva nou. Noul Vallen poate fi născut din luptă. Dragonilor le ia atâta timp să decidă orice, încât nu se întâmplă niciodată nimic. Lupii îşi urmează căpetenia haitei fără să pună întrebări. Iar câteodată, liderul haitei face greşeli, şi nu e nimeni care să-i atragă atenţia. Oamenii nu au încredere nici în unii, nici în alţii, dar nici nu încearcă să discute cu ei. Şi chiar dacă ar face-o, nimeni nu i-ar asculta. Toţi am trăit în lumile astea, iar prietenii noştri provin din toate. Şi aveţi *multe* de învăţat unii de la alţii. Lupii şi

dragonii sunt meniţi să lucreze împreună pentru a crea artefacte. Proiectanţii şi dragonii fierari nu sunt de folos unii fără ceilalţi. Iar oamenii sunt chiar familiile din care se trag lupii şi dragonii. Iar dragonii cunosc importanţa diferenţelor, de aceea fiecare elev de la şcoala lor studiază ceva diferit, de aceea Adunarea Dragonilor discută neîncetat, până când nicio voce nu rămâne neauzită. Lupii şi oamenii ştiu şi ei asta – trăiesc în Holbard, care e un amestec de oameni din toate colţurile lumii, care fac oraşul mai puternic şi mai interesant, datorită lucrurilor şi ideilor pe care le aduc cu ei din călătorii în toată lumea. Acum sunteţi toţi separaţi. Majoritatea dintre voi nu au unde să locuiască şi vă petreceţi foarte mult timp îngrijoraţi de atacuri. Aşa că, cine ştie, *poate* ar trebui să nu mai căutaţi un vinovat şi, în schimb, să începeţi să vorbiţi între voi. Dacă nu puteţi fi de acord, atunci certaţi-vă! Forjaţi o nouă cale de a face asta cu o bătălie a *cuvintelor*. Noul Vallen *trebuie* să renască din luptă, şi astfel va fi un loc mai bun, în care să putem trăi toţi.

Toată lumea tăcea mâlc când Anders îşi încheie cuvântarea. Nu mai rostise în viaţa lui atâtea vorbe odată.

Lângă el, Rayna îl ţinea atât de strâns de mână, încât avea senzaţia că o să îi rupă degetele. Dar ştia ce înseamnă asta. *Sunt atât de mândră de tine, că nici nu pot să vorbesc; în schimb, o să-ţi rup mâna ca să îţi arăt.*

Nutrea o urmă de speranţă, că Leif sau Hayn vor spune ceva, dar ştia de ce nu o făceau. Ei erau deja cei mai dispuşi să îl asculte, dar nu puteau să-i forţeze pe toţi ceilalţi să fie de partea lor. Nu pe ei trebuia să-i convingă.

Aşa că îşi ţinu răsuflarea în timp ce Torsten şi Valerius se uitau unul la altul, de fapt la două versiuni ale aceluiaşi om, iar Ennar fixa cu privirea primarul, care se uita înapoi la ea.

Apoi Valerius se uită la o versiune a lui, care era de fapt Ellukka, şi păru că ia o decizie.

— Păi, zise el, nu pot face asta în timp ce mă zgâiesc la

zeci de versiuni ale propriei mele feţe. Pur şi simplu, nu sunt atât de arătos. Nu pot decât să-mi imaginez ce greu i-o fi şi lui Torsten să se holbeze la atâtea versiuni ale bărbii lui.

Versiunea lui Anders care era de fapt Torsten chiar pufni amuzat. Dar când vorbi, vocea era serioasă.

— Nu vom renunţa pur şi simplu. Noi avem unde să vieţuim. Nu noi am venit să cerem ajutor.

— Nimeni nu cere ajutor, îi dădu rapid replica Ennar.

— A fost o vreme, zise Saphira cu blândeţe, când nici nu ar fi *trebuit* să ceară ajutor.

Anders privea în linişte. Fiecare dintre ei auzea ceea ce spune celălalt, ca şi cum rostiseră chiar ei cuvintele. Observaţia Saphirei ajunsese la ei prin vocea fiecăruia dintre ei.

Nu era ca şi cum uitaseră cine erau ceilalţi, sau că îşi închipuiau că stau realmente de vorbă cu ei înşişi. Dar probabil că vorbele rostite erau un pic mai greu de ignorat cu totul, atunci când veneau de la ei înşişi, şi nu de la unii pe care i-ar fi catalogat automat greşit. Probabil că, auzind cuvintele din gura lor, erau nevoiţi să le cântărească un pic mai cu grijă.

— Ştiţi ceva? zise primarul, cu mâinile la piept. Eu o să cer ajutorul. Nu sunt prea mândru ca să o fac. Oamenii mei nu mai au niciun adăpost. Două grupuri de elementali ne-au distrus oraşul, şi nu îmi pasă dacă încercau să ne rănească sau să ne protejeze. Îmi pasă doar că ne e foame, iar datoria mea e să am grijă de oamenii mei în orice fel cu putinţă.

— Şi noi avem o datorie, spuse Ennar. Să vă apărăm.

— Aici nu e vorba de datoria voastră, răspunse ferm primarul. Aici e vorba despre faptul că suntem toţi din Vallen.

Anders se uită către Hayn, care ridică uşor un deget şi îl puse la gură. *Nu vorbi* – spunea faţa lui, sau mai bine spus faţa lui Anders. *Lasă-i să discute în continuare.*

În spatele lui Hayn, încă două versiuni ale lui Anders, mai mult ca sigur Sam şi Sakarias, săreau frenetic în sus şi în jos de

bucurie. Anders nu era convins că venise momentul să sărbătorească, dar măcar nimeni nu ataca pe nimeni.

Temător, se aplecă şi începu să împacheteze încet oglinda. Îşi făcuse treaba. Le reamintise tuturor că, în multe privinţe, erau toţi la fel.

Acum era timpul ca ei să vadă din nou tot ceea ce îi făcea diferiţi. Să discute şi să dezbată. Şi din bătălia cuvintelor şi ideilor, să reiasă ce fel de Vallen e acela în care vor să trăiască. Acesta era momentul în care trebuiau să scoată la iveală diferenţele dintre ei, pentru că de *acolo* urmau să le vină cele mai bune idei.

Toţi adulţii se opriră când Anders termină de împachetat oglinda, pentru că, dintr-odată, se vedeau din nou clar unii pe alţii.

Şi apoi, după ce luă oglinda şi păşi tăcut spre prietenii lui...

... continuară toţi să vorbească.

EPILOG

Peste cinci luni

Anders era pe un deal de deasupra Holbardului, alături de Lisabet, şi mâncau amândoi câte o felie din tortul lui Kaleb. Se aflau aproape de locul unde o îngropaseră pe Sigrid, de unde se vedea întregul oraş.

Până la urmă, el şi Rayna hotărâseră să nu zică nimănui ce făcuse Sigrid. Nu îi mai puteau face rău acum. Sigrid nu mai era. Dar adevărul *ar fi* rănit-o pe Lisabet şi nici nu i-ar fi adus înapoi pe Felix sau pe Drifa.

Cenuşa mamei lor fusese împrăştiată sus, deasupra Vallenului, ca să cutreiere văzduhul aşa cum îi plăcuse ei. Dar el şi Rayna încă aveau portretul din atelierul ei, amplificatoarele ei şi ale lui Felix şi o colecţie întreagă ce creştea, cu diverse lucruri pe care dragonii le scoteau la lumină şi le dăruiau copiilor Drifei.

Şi, la fel de important, el şi Rayna îl aveau pe Hayn.

Şi Lisabet la fel, şi Sam, Jerro şi Pellarin, şi mulţi alţi copii dintre cei care primiseră adăpost în Sălaşul Norilor.

— Mi-a fost dor să am o familie, spusese Hayn zilele trecute, privind la ei cu regret. Mi-am dorit să am din nou o familie. Doar că nu mi-am imaginat că o să se întâmple la o scară chiar atât de mare.

În orice caz, nu părea să regrete asta nicio secundă.

Ennar îi luă sub aripa ei pe Anders, pe Rayna, inclusiv pe Lisabet – deşi nu mai era Profesoara Ennar. În urma ultimelor încercări, ea devenise Lupoaică Alfa, şi căpetenia lupilor.

Ea, Leif şi primarul se înţelegeau bine de cele mai multe ori. Ea şi primarul considerau că Leif era mult prea relaxat. Leif şi primarul credeau că Ennar e mult prea încrâncenată. Ennar şi

Leif încă uitau să-i ceară părerea primarului câteodată, dar acesta le aducea imediat aminte.

Soţia lui Ennar continua să gătească cina şi să-i hrănească pe toţi în timpul negocierilor. Şi, după cum spunea şi Sakarias:

— E greu să nu fii de acord când ai gura plină cu desert.

— Tu ştii asta mai bine decât oricine, răspunsese sec Viktoria.

Dar azi era o zi specială, iar lui Anders nu-i stătea mintea la toate astea. Ieri sosise o navă care adusese o trupă de urşi de stâncă, din Allemhäut. Ca oameni, nu arătau deloc neobişnuit, în mare parte îmbrăcaţi cu veşminte viu colorate, specifice zonei lor, în tot felul de nuanţe de roşu, albastru şi verde, cu floricele delicate brodate de-a lungul tivurilor.

Însă, ca elementali, erau nişte urşi bruni imenşi, dezlânaţi, cu ochi închişi la culoare şi labe uriaşe. Azi, urşii începeau munca la repararea crăpăturilor din pământ, care împărţeau Holbardul în secţiuni. Se ridicau în două picioare, iar cu labele din faţă mutau bolovanii şi pietrele cu aceeaşi uşurinţă cu care lansau lupii săgeţile de gheaţă în aer.

Fusese o călătorie anevoioasă din Allemhäut, iar acostarea în port fusese şi ea dificilă, dar, în curând, toate astea aveau să se schimbe. O echipă de proiectanţi şi dragoni fierari, condusă de Hayn, Tilda şi încă morocănosul de Kaleb, lucra la repararea paravanelor de vânt care protejaseră portul până nu demult. Arcuri imense de metal, forjate înfiorător de greu şi gravate cu rune, se întindeau de la un capăt la altul al gurii de intrare în port şi în curând aveau să asigure încă o dată ape calme în interiorul lui. Siguranţa acestor ape calme din interiorul portului făcuse ca oraşul să fie alcătuit dintr-un amestec de oameni de prin – toate colţurile lumii – nave comerciale veneau de pretutindeni, ştiind că la sosire vor putea acosta în siguranţă. Anders le recunoştea pe Rayna şi pe Ellukka dintre dragonii care dădeau roată pe deasupra oraşului, jucându-se şi urmărind progresul făcut de

urşii de stâncă. Ştia că şi restul prietenilor săi îşi găsiseră probabil locuri de unde să privească.

Însă unii dintre ei se aflau probabil la celălalt mare şantier de construcţie, în interiorul zidurilor oraşului, acolo unde fusese odată Academia Ulfar.

Cu ceva timp în urmă, Lisabet le atrăsese atenţia că, la Ulfar, curtea fusese concepută astfel încât să poată ateriza un dragon în ea. Asta era dovada, spusese ea, că pe vremuri dragonii fuseseră bineveniţi printre lupi. Acum, curtea avea să fie încă şi mai mare. Urma să se numească Vallenskól, unde lupi, dragoni şi oameni aveau să studieze împreună. Un al doilea campus se construia deja sus, în munţi, în Vechiul Drekhlem, un loc unde elevii să poată călători vara sau atunci când orele de curs presupuneau un pic mai multă altitudine sau spaţiu.

Anders şi prietenii lui aveau să fie printre primii elevi ai şcolii. O parte din el era îngrijorată, o parte entuziasmată, iar o parte din el nu putea să creadă că, în sfârşit, se întâmplă asta. Însă, înainte să înceapă cursurile, se bucurară de o vacanţă ca să sărbătorească echinocţiul.

Era greu de crezut că la echinocţiul trecut îşi croia cu disperare drum spre Drekhelm, ca să o salveze pe Rayna, îngrozit că aceasta urma să fie sacrificată chiar de dragonii care îi erau acum prieteni.

— De echinocţiul ăsta, spuse Rayna, o să petrecem ca dragonii, o să reflectăm precum lupii şi o să mâncăm ca oamenii.

— Cred că aşa şi trebuie, aprobă solemn Mikkel.

— E de datoria noastră să îmbrăţişăm ce e mai bun din toate lumile, fu de acord şi Sam.

O crăpătură imensă din pământ se ridică cu o huruială ce venea de dedesubt, se mişcă şi apoi se închise, dispărând de parcă nu fusese niciodată acolo.

— Nemaipomenit! zise Lisabet cu răsuflarea tăiată. Hai să

mergem să vedem de aproape!

— De acord, aprobă Anders, îndesându-şi în gură ultima îmbucătură din tortul lui Kaleb.

Lisabet se preschimbă în lup şi o luă la goană în jos, pe deal.

Anders o urmări cu privirea încă un pic. Poate că prietena lui cea mai bună – înţeleaptă, loială şi puternică – era cel mai minunat lucru dintre toate lucrurile minunate care i se întâmplaseră în ultimul an, se gândi el.

Pietrele răsunară din nou din pântecul citadelei şi, în gălăgia reparaţiilor din oraş, care-i ţiuia în urechi, Anders rânji şi se transformă, apoi o luă la goană după ea, pe deal, în jos.

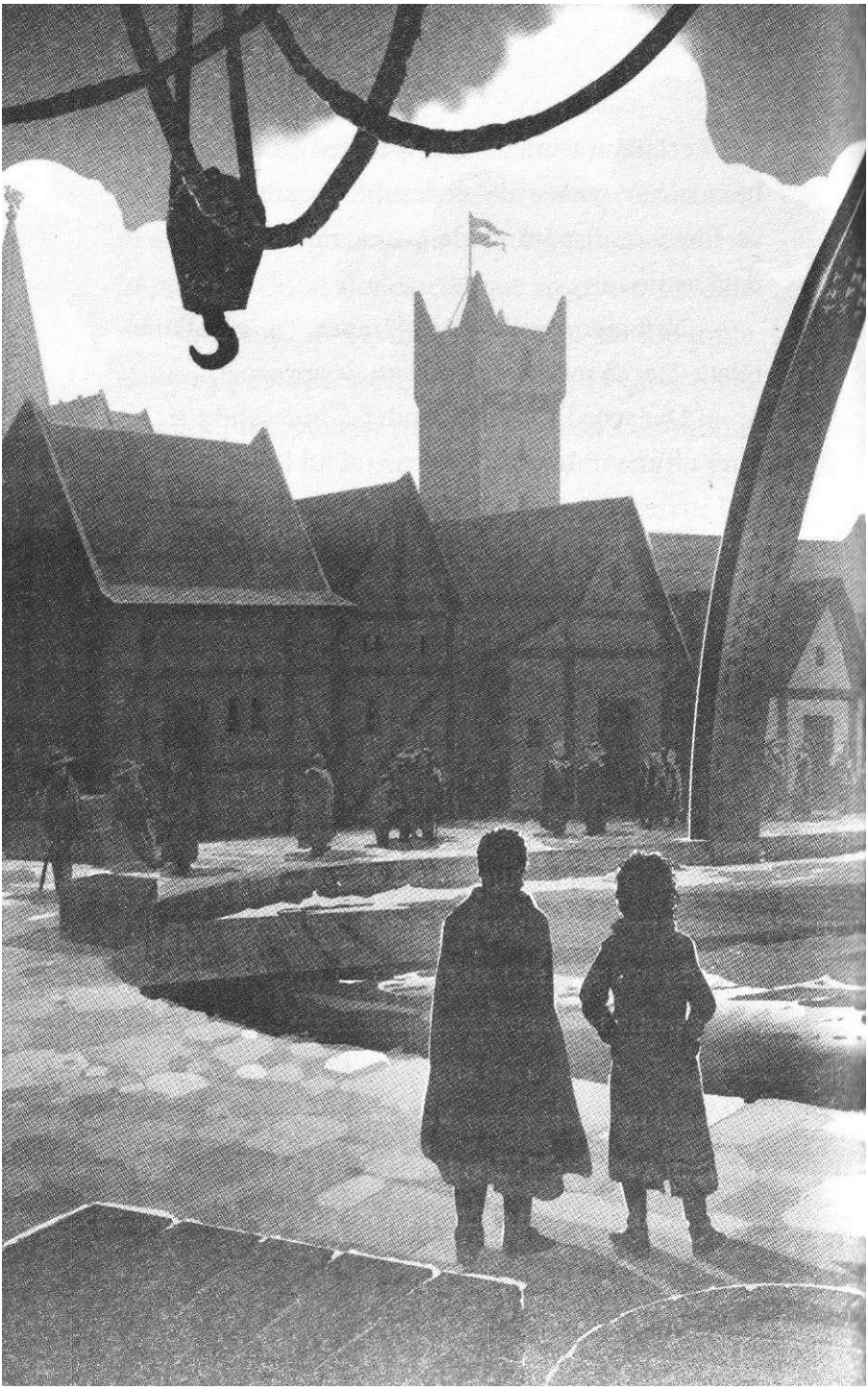

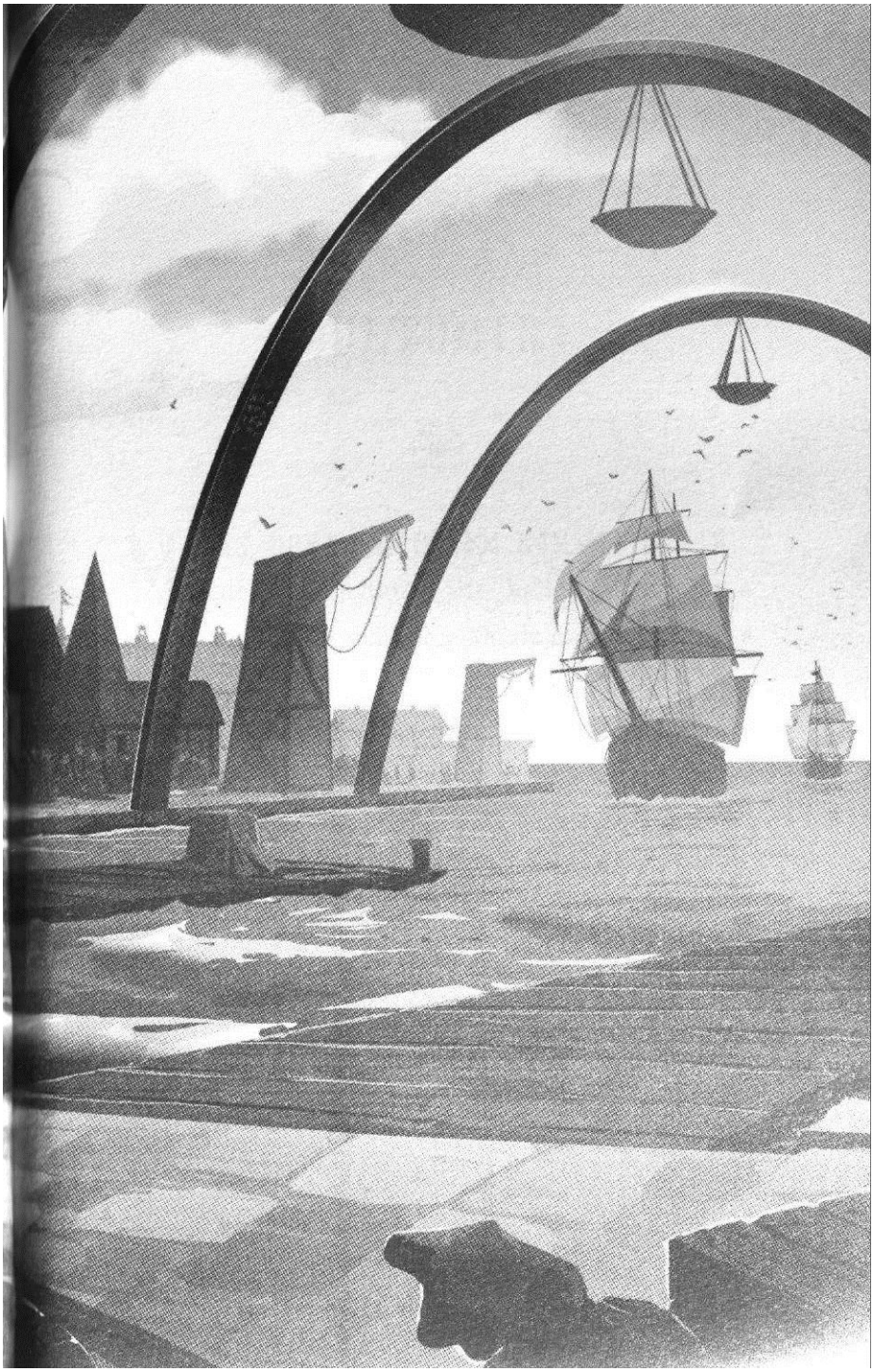

MULŢUMIRI

Mi-aş dori să putem rămâne pentru totdeauna în lumea din Vallen – sper că v-a plăcut timpul petrecut aici atât de mult pe cât mi-a plăcut şi mie!

Nicio poveste nu e spusă doar de autor, aşa că voi profita de această ultimă ocazie ca să le mulţumesc celor care m-au ajutat să vă fac cunoştinţă cu Anders şi prietenii lui.

Editorul meu, Andrew Eliopulos, a fost – ca de obicei – extrem de creativ, răbdător şi încurajator, şi mă bucur tare mult să lucrez cu el. Abby Ranger a început această călătorie alături de mine, iar influenţa ei se simte încă în fiecare părticică din ea.

Echipa de la Harper a avut atât de multă grijă de mine – de la vânzări la marketing, la producţie şi design, vă mulţumesc tuturor! Mai ales vouă, Rosemary Brosnan, Bria Ragin, Joe Merkel şi Levente Szabo, pentru creaţia şi execuţia splendidei mele coperte şi a ilustraţiilor; Virginia Allyn, pentru harta care a ajuns să definească povestea asta; şi lui Jill Amack şi Caitlin Lonning pentru că m-au salvat de la multele greşeli. Mulţumesc echipei fantastice de la Harper Oz, care au fost nişte membri ai haitei grozavi, pe tot parcursul drumului.

Haita mea de la Adams Literary este parte din tot ceea ce fac – Tracey, Josh, Cathy şi Stephen, vă mulţumesc!

Cititorilor, criticilor, vânzătorilor de carte şi bibliotecarilor care împărtăşesc poveştile mele cu alţii – vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc! Văd şi apreciez tot ceea ce faceţi!

Am scris această carte când eram însărcinată, lucru care a adus noi provocări, peste cele deja cunoscute. Nu ar fi fost posibilă nici fără prietena mea Liz Barr – când nu puteam tasta, ea desluşea după dictare! Îţi mulţumesc, Liz.

Amprenta lui Meg Spooner se găseşte în tot ceea ce fac şi îi

voi fi etern recunoscătoare pentru cartea aceasta, pentru sesiunea de brainstorming minunată care m-a ajutat să găsesc cheia de la care trebuia să pornesc. Sper să avem parte de şi mai multe zile la izvoare cu apă caldă din jurul lumii!

Will şi Ned Marney mi-au împrumutat atât gândurile lor, cât şi prenumele pentru personajele seriei – sper să vă placă finalul!

Mulţumesc şi vouă, tuturor celorlalţi prieteni care mi-aţi oferit susţinerea de care aveam nevoie ca să închei aşa cum merită această poveste pe care o iubesc atât de mult – Jay, Marie, Leigh, Michelle, Kacey, Nic, Cat, Soraya, Ryan, Peta, Eliza, Kate A., gaşca Roti Boti, echipa de la House of Progress, şi, bineînţeles, lui Kate I., căreia i-am dedicat această carte. Sunt nespus de recunoscătoare să am astfel de prieteni pe listă. Pentru seria asta, în mod special, lista nu ar fi completă fără echipa mea incredibil de talentată de mediatori de la FOS, care m-au învăţat în fiecare zi cum să văd lucrurile din alte puncte de vedere.

Sprijinul familiei mele a fost mereu nelimitat, iar această carte nu e nicio excepţie – sunt atât de norocoasă să vă am!

Şi, în sfârşit, Brendan şi Pip! Scriu aceste rânduri de mulţumire şi parcă vă aud jucându-vă împreună, exersând acele sunete care seamănă cu cele care mă entuziasmează cel mai tare: Ma-ma-ma! Vă iubesc pe amândoi mai mult decât credeam că e posibil. De abia aştept toate aventurile pe care le vom avea împreună.

AMIE KAUFMAN

este autoarea unor bestsellere internaționale dedicate tinerilor cititori, între care se numără *Unearthed* și trilogia *Constelații*, scrisă împreună cu Meagan Spooner, precum și trilogia *Illuminae Files*, scrisă împreună cu Jay Kristoff. Amie a crescut în Australia și în Irlanda și a studiat istorie, literatură, drept și mediere. În timp ce se pregătea să scrie această carte, a luat lecții despre urlete de la un expert în limbajul lupilor. Locuiește în Melbourne împreună cu soțul ei, câinele lor adoptat și are o bibliotecă personală impresionantă.

Aflați mai multe pe
www.amiekaufman.com

ILUSTRAȚIA COPERTEI © 2020
LEVENTE SZABO/GOOD ILLUSTRATION LTD

Tensiunea crește și evenimentele iau o întorsătură neașteptată în noile aventuri ale gemenilor cu puteri magice.

Deși Anders și prietenii lui reușesc să amâne războiul dintre lupii gheții și dragonii pârjolitori, misiunea lor este departe de a se fi încheiat. Urmăriți de adulții din ambele tabere, copiii se refugiază în Sălașul Norilor, o fortăreață interzisă care le-ar putea oferi cheia pentru a-și salva casa.

După ciocnirea dintre Piatra Zăpezii și Sceptrul Soarelui, Holbardul este distrus, iar locuitorii lui sunt nevoiți să se adăpostească în afara orașului, în niște tabere sumbre, fără hrană și fără speranță.

Pentru a reconstrui Vallenul și a aduce laolaltă dragonii pârjolitori, lupii gheții și oamenii, Anders și Rayna sunt nevoiți să riște totul. Însă prețul păcii îi va aduce mai aproape de casă decât și-ar fi imaginat vreodată...

Seria ELEMENTALII

#1 LUPII GHEȚII

#2 DRAGONII PÂRJOLITORI

ISBN: 978-973-128-825-3
9 789731 288253
9+
www.corintjunior.ro